

THE KEM DA PROJECT

KEM DA

THE KEM DA PROJECT

THE KEM DA PROJECT

Table of Contents

I Bức thư từ Benares

II Sự hồi sinh của câu lạc bộ Cổ Điển giàu truyền thống

III Hoạt động của câu lạc bộ Cổ Điển danh giá

IV Những hậu duệ của câu lạc bộ Cổ Điển nhiều thăng trầm

V Dấu niêm phong của câu lạc bộ Cổ Điển giàu lịch sử

VI Quá khứ của câu lạc bộ Cổ Điển đầy vinh quang

VII Sự thật về câu lạc bộ Cổ Điển giàu lịch sử

VIII Những ngày tháng của câu lạc bộ Cổ Điển tràn đầy hy vọng

IX Thư gửi đến Sarajevo

Lời tác giả

KEM ĐÁ

~ HYOUKA #1 ~

Tác giả: Yonezawa Honobu

Người dịch: Như Ý

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn 12/2016 (tái bản 2019)

Sản phẩm ebook hợp tác giữa **vctvegroup** và **hotaru-team!**~

I

Bức thư từ Benares*

Oreki Hotaro yêu quý!

Hiện chị đang ở Benares. Ở Nhật người ta hay viết là Benares nhưng viết là Varanasi có lẽ sẽ gần với phát âm tên thành phố này hơn.

Benares khá là tuyệt vời đấy Hotaro ạ! Thành phố của những đám tang, bởi những đám tang cứ diễn ra suốt ngày này sang ngày khác. Nghe nói bất cứ ai lìa đời ở đây đều được lên thiên đàng. Có đúng không nhỉ? Phải rồi, người ta bảo rằng sẽ được giải thoát khỏi vòng luân hồi. Tức là có tác dụng giống như biến thành bậc tiên nhân vậy. Sự siêu thoát mà ở Trung Quốc người ta phải đời đời tu hành thì ở đây chỉ cần nằm xuống và nhắm mắt lại.

Người Trung Hoa khổ thật nhỉ!

Hơi trễ một chút nhưng chúc mừng em đỗ cấp ba nhé! Vậy là vào trường Kamiyama nhỉ? Một sự lựa chọn không mấy thú vị nhưng dù sao chị cũng chúc mừng em.

Với tư cách là chị gái, chị sẽ dành một lời khuyên cho cậu em trai vừa chính thức trở thành học sinh trung học nhé.

Vào câu lạc bộ Cổ Điển đi.

Câu lạc bộ Cổ Điển là câu lạc bộ giàu truyền thống thuộc lĩnh vực văn hóa nghệ thuật của trường Kamiyama đấy. Hơn nữa, không rõ em có biết hay không, nhưng chị cũng từng là thành viên câu lạc bộ.

Nghe nói liên tiếp ba năm gần đây câu lạc bộ Cổ Điển giàu truyền thống của chúng ta không có ai gia nhập, số hội viên hiện tại là 0. Nếu năm nay cũng không kết nạp được thành viên mới thì câu lạc bộ sẽ tự động bị xóa sổ. Với tư cách là một cựu thành viên, chị quả thực không sao chịu đựng nổi điều này.

Nhưng chỉ cần trong tháng Tư có thành viên mới gia nhập thì chuyện sẽ khác. Hotaro ơi, hãy cứu lấy câu lạc bộ, nơi ghi dấu tuổi thanh xuân của chị nhé. Trước mắt em chỉ cần đến ghi danh thôi cũng được.

Với cả, nó cũng không đến nỗi quá tệ đâu. Đặc biệt mùa thu tuyệt lắm đấy.

Mà dù sao thì em cũng không có việc gì muốn làm mà phải không?

Đến New Delhi chị sẽ gọi điện về.

Oreki Tomoe

II

Sự hồi sinh của câu lạc bộ Cổ Điển giàu truyền thống

Có một cặp từ quan hệ hô ứng mang tính miêu tả:

“Nói đến cuộc sống học đường là liên tưởng tới màu hồng, nói đến màu hồng là liên tưởng tới cuộc sống học đường.” Vào thời điểm hiện tại của năm 2000, định nghĩa này vẫn chưa được đưa vào trong cuốn Koujien* nhưng ngày đó chắc chắn chẳng còn xa nữa đâu.

Nhưng nói thế không có nghĩa là tên học trò nào cũng mong muốn đời học sinh của mình nhuộm màu hồng. Chẳng hạn, chỉ trong những người tôi biết thôi đã có không ít kẻ chẳng chút hứng thú nào với những thứ tốn hao sinh lực như học hành, thể thao hay chuyện yêu đương trai gái - những người thích màu xám xịt mà. Nhưng kể ra sống thế thì buồn quá nhỉ.

Tôi mang ý nghĩ đó chia sẻ với thằng bạn cũ - Fukube Satoshi, trong lớp học nhuộm ánh hoàng hôn. Nghe thế, Satoshi, vẫn giữ nguyên nụ cười thường trực trên môi, liền nói:

“Tớ cũng nghĩ thế. Mà tớ không biết là Hotaro lại có sở thích tự ngược đãi bản thân đâu nhé.”

Quá ngạc nhiên, tôi bèn phản pháo:

“Ý cậu là tớ thuộc loại màu xám á?”

“Tớ có nói thế đâu. Nhưng học hành, thể thao, gì nữa nhỉ, yêu đương à. Tớ không tài nào hình dung được là Hotaro lại có hứng thú với mấy thứ đó.”

“Nhưng cũng không phải hoàn toàn quay lưng!”

“Kể cả là vậy đi.”

Satoshi vẫn cười, khoe miệng sâu hơn.

“Chỉ là ‘tiết kiệm năng lượng’ thôi, Hotaro nhỉ?”

Tôi khịt mũi, thể hiện sự đồng tình. Cậu ta hiểu là được. Không hẳn là tôi ghét việc hoạt động sôi nổi. Chằng qua tôi chỉ thấy mấy chuyện đó sao mà phiền hà và phí phạm sức lực nên không có hứng thú thôi. Tiết kiệm năng lượng, thân thiện với môi trường là phong cách của tôi mà. Khẩu hiệu của tôi là:

“Việc không cần làm thì khỏi làm. Việc bắt buộc phải làm thì làm cho nhanh gọn.”

Như mọi lần, mỗi khi tôi hùng hồn tuyên bố phương châm sống, Satoshi lại nhún vai như muốn nói hết thuốc chữa rồi.

“Là tiết kiệm năng lượng hay yếm thế cũng được. Đằng nào chẳng như nhau. Cậu biết thuyết công cụ không?”

“Sao cơ?”

“Tức là nhé, một Hotaro chẳng có lấy sở thích nào cụ thể, cũng không tham gia câu lạc bộ nào ở ngôi trường Kamiyama vốn được phong là thánh địa của những hoạt động ngoại khóa đa dạng, nếu chỉ nhìn kết quả thôi thì là màu xám đấy.”

Tôi ngáp khẽ.

“Thế thì sát nhân và sơ suất lao động gây tai nạn chết người cũng giống nhau à?”

Trước câu hỏi của tôi, Satoshi đáp không hề do dự.

“Nhìn từ một khía cạnh nào đó thì có thể nói như vậy. Trừ phi nạn nhân chấp nhận là mình đã chết do tai nạn lao động và yên lòng siêu thoát được thì lại là chuyện khác.”

“.....”

Quả là một tên mồm mép. Tôi phải nhìn lại thằng con trai đang ở trước mặt mình. Fukube Satoshi. Bạn cũ, đối thủ đáng gờm, đồng thời cũng là kẻ thù không đội trời chung. Satoshi khá thấp bé so với bọn con trai cùng lứa, kể cả lên cấp ba rồi mà nhìn từ xa trông cậu ta vẫn chẳng khác gì một quả hồ lô xanh ẻo uột khiến người ta dễ lầm tưởng là con gái. Nhưng con người bên trong thì lại khác. Thật khó giải thích khác thế nào nhưng trước hết là khác. Mắt và khoe môi lúc nào cũng chực

cười, chiếc túi vải gút dây treo lủng lẳng và cái miệng mồm mép đã trở thành thương hiệu riêng của cậu ta. Satoshi là thành viên câu lạc bộ Thủ Công. Tại sao lại là thủ công thì tôi cũng không biết nữa.

Đầu khẩu với tên này cũng bằng thừa. Tôi phẩy phẩy tay tỏ ý muốn kết thúc câu chuyện.

“Sao cũng được, về nhanh đi.”

“Ừm, hôm nay cũng không có hứng đến câu lạc bộ lắm. Hay là về nhỉ?”

Đang toan đứng dậy, Satoshi bỗng nhìn tôi như nhận ra điều gì.

“Gì cơ, cậu vừa bảo tớ về á? Hiếm ghê nhỉ!”

“Cái gì hiếm?”

“Tớ tưởng trước khi giục người khác về thì chính cậu đã chuồn trước tiên rồi chứ? Chẳng tham gia hoạt động gì như cậu mà cũng có việc ở lại sau giờ học cơ à?”

“À.”

Tôi nhú mày, rút mảnh giấy ở túi áo ngực bên phải ra, không nói không rằng chia cho Satoshi xem. Cậu ta nhìn mảnh giấy xong liền mở to mắt vẻ rất đỗi kinh ngạc. Tôi không hề quá lời chút nào. Dù không hẳn là cậu ta ngạc nhiên nhưng đúng là Satoshi đang tròn xoe mắt. Hắn vốn nổi tiếng vì thỉnh thoảng lại có những phản ứng thái quá mà.

“Gì thế kia! Chẳng có lẽ lại như vậy!”

“Này Satoshi, hơi bất lịch sự rồi đấy.”

“Không phải đơn xin gia nhập câu lạc bộ sao? Tớ ngạc nhiên đấy, cậu đã hồi tâm chuyển ý à? Hotaro mà cũng tham gia câu lạc bộ ư?”

Đó đúng là đơn xin gia nhập câu lạc bộ. Nhìn cột ghi nguyện vọng, Satoshi chau mày.

“Câu lạc bộ Cổ Điển?”

“Cậu biết à?”

“Đương nhiên. Nhưng vì lý do gì Hotaro lại muốn vào đấy? Bộ giác ngộ nền văn học nước nhà rồi sao?”

Tôi cũng không biết phải giải thích thế nào bèn bắt giắc gãi đầu. Sau đó tôi rút một tờ giấy khác từ túi áo ngực trái. Nó là một lá thư với nét chữ thẳng thớm, bút tích tuyệt nhiên không để lộ điều gì về người viết. Tôi đưa nó cho Satoshi:

“Đọc thử đi.”

Satoshi lẳng lặng cầm lấy lá thư và lướt mắt qua. Đọc xong, đúng như dự đoán của tôi, hắn ta cười phá lên.

“Haha, Hotaro, vụ này một phết nhĩ. Lời khẩn cầu của chị hai à, thế thì làm sao từ chối được.”

Gì mà hắn có vẻ vui thế. Ngược lại, tôi nhận ra nét mặt mình đang dần trở nên nhăn nhó cực điểm. Bức thư chuyển phát quốc tế từ Ấn Độ đến vào sáng nay đã thúc ép tôi phải điều chỉnh một chút phong cách sống. Lúc nào cũng vậy, thư của Oreki Tomoe luôn làm đảo lộn cuộc sống của tôi.

“Hotaro oi, hãy cứu lấy câu lạc bộ, nơi ghi dấu tuổi thanh xuân của chị nhé.”

Ngay sau khi bóc và đọc lá thư ngắn cùn đó xong, tôi đã vô cùng kinh ngạc trước lời đề nghị ích kỷ ấy. Tôi nào có nghĩa vụ phải giữ gìn kỷ niệm thời thanh xuân cho chị gái. Thế nhưng...

“Sở trường của chị cậu là gì ấy nhĩ, Nhu thuật à?”

“Hiệp khí đạo và Đái bộ thuật^{*}. Nếu chị ấy mà chủ ý ra đòn đau thì cũng khá là đau đấy.”

Phải rồi, chị gái tôi, người không sao thỏa mãn được nếu chỉ loanh quanh đây đó trong cái nước Nhật này, đã ra ngoài thế giới để thỏa chí vẫy vùng, là một cô sinh viên rất siêu phàm, văn võ song toàn. Chớ dại mà vuốt râu hùm.

Thật ra thì tôi cũng có thể dùng chút kiêu hãnh nhỏ nhoi để phản kháng, nhưng quả tình cũng chẳng có lý do gì mà từ chối yêu cầu của chị. Chị tôi đã đánh trúng sự thật là tôi chẳng có gì tha thiết hơn để làm. Tôi cũng suy xét xem thành viên danh nghĩa và thành viên câu lạc bộ tại gia khác nhau như nào. Thế nên tôi cũng chẳng do dự mấy mà nói:

“Sáng nay tớ đi nộp đơn rồi.”

“Thật đúng là không tài nào hiểu nổi cậu.”

Satoshi ngắm nghía bức thư của chị tôi một lúc. Tôi thờ dãi:

“Có vẻ chẳng được ích lợi gì.”

“Không đâu, chưa chắc đã vậy đâu.”

Satoshi ngẩng lên, giọng nói nghe tươi tắn lạ thường. Cậu ta vỗ nhẹ bức thư vào lòng bàn tay:

“Câu lạc bộ Cổ Điền giờ không có thành viên nào đúng không? Thế thì nghiêm nhiên một mình cậu sẽ được độc chiếm phòng họp của câu lạc bộ chứ còn gì nữa. Tuyệt quá đi ấy, bỗng dưng lại có một căn cứ bí mật cho chính mình ở ngay trong trường.”

Căn cứ bí mật?

“... Cậu đừng lôi mấy quan điểm kỳ cục ra đây.”

“Không thích sao?”

Lý lẽ đáng ngờ hết sức. Cậu ta nói cứ như sẽ có thể chơi trốn tìm ngay trong trường vậy. Còn tôi thì không tài nào tư duy theo lối đó được. Không gian riêng tư. Cũng không hẳn là một nơi muốn đến mức phải tìm mọi cách để có được... Nhưng nếu coi như phụ lục đính kèm thì nhận cũng mất gì đâu. Tôi lấy lại bức thư từ Satoshi.

“Cũng không đến nỗi. Thử đi xem sao.”

“Được đấy. Không thử sao biết.”

Không thử sao biết, thế ư? Đúng là chẳng có câu nào trái ngược với tôi hơn thế, tôi nặn một nụ cười méo xệch rồi nhấc túi đeo lên vai.

Hóa ra lòng trung thành với phương châm sống của tôi cũng chỉ đến mức ấy.

Từ cửa sổ đang mở vọng lại tiếng hô không biết của câu lạc bộ điền kinh hay của gì nữa:

“Cố lên! Cố lên! Cố lên!”

Tôi thật sự nghiêng mình kính phục cách sống tiêu hao bao nhiêu là năng lượng ấy. Mọi người vẫn hay hiểu lầm, nhưng tôi hoàn toàn không có ý so sánh rồi cho rằng tiết kiệm năng lượng mới là tốt, thế nên tôi cũng không hề coi những kẻ năng động hết mình là lũ ngốc. Vừa nghe tiếng hô của chúng nó tôi vừa hướng đến phòng câu lạc bộ Cổ Điền.

Tôi lên tầng ba, bước trên khu hành lang lát gạch. Trông thấy người nhân viên tạp vụ vác cái thang đi qua, tôi bèn hỏi đường và được chỉ là phòng của câu lạc bộ Cổ Điển nằm ở tầng bốn của dãy nhà đặc biệt, tận dụng từ phòng học của lớp khoa học địa cầu.

Trường tôi, trường trung học Kamiyama, không phải là ngôi trường lớn, kể cả về số học sinh hay về diện tích.

Tổng số học sinh trong trường có lẽ chỉ khoảng trên dưới một ngàn. Nhìn chung học sinh quanh khu vực này đều theo học tại trường có chương trình đào tạo chuẩn bị cho kỳ thi đại học cao* nhưng không có vẻ gì là cố gắng đặc biệt để học lên lắm. Một ngôi trường bình thường thôi. So với tổng số học sinh thì số câu lạc bộ kỳ quặc (chẳng hạn câu lạc bộ Tranh Thủy Mặc, câu lạc bộ Acapella, và câu lạc bộ Cổ Điển) tương đối nhiều, do đó trường Kamiyama nổi tiếng trong vùng vì lễ hội văn hóa năm nào cũng đông vui. Ngoài ra thì không còn gì đặc sắc.

Về khuôn viên thì trường có ba dãy nhà chính. Dãy lớp học bình thường, dãy lớp học đặc biệt và khu nhà thể chất. Phân bố như thế cũng có thể coi là bình thường như bao trường khác. Ngoài ra còn có khu võ đường và kho để dụng cụ thể dục. Tầng bốn dãy lớp học đặc biệt có đại bản doanh của câu lạc bộ Cổ Điển nằm ở khu biệt lập nhất.

Tôi băng qua dãy hành lang nối các khu nhà, trong lòng cảm thấy bản thân việc di chuyển thật tốn công vô ích, vừa lên đến tầng bốn, tôi đã đoán được luôn lớp khoa học địa cầu nằm ở đó. Không chút do dự tôi đẩy cánh cửa ngang sang bên thì thấy cửa bị chặn lại cứng ngắc. Âu cũng là lẽ đương nhiên, phòng học đặc biệt bị khóa là chuyện bình thường. Để tránh phí phạm năng lượng tôi đã mượn sẵn chìa khóa từ trước rồi, liền tra chìa vào ổ.

Tôi đẩy cánh cửa vừa được mở khóa sang ngang. Lớp khoa học địa cầu không một bóng người. Ánh chiều tà hắt qua cửa sổ phía Tây.

Không một bóng người?Ồ không. Lúc này tôi mới biết dự đoán của mình trật lất.

Tại lớp khoa học địa cầu vương ánh chiều tà, tại đại bản doanh của câu lạc bộ Cổ Điền đã có vị khách khác đến trước tôi.

Vị khách đó ngồi bên cửa sổ, nhìn về phía tôi. Là con gái.

Cho đến lúc đó tôi hoàn toàn không hình dung được thể nào là duyên dáng hay thanh lịch, nhưng vào giây phút ấy, tôi đã biết ngay rằng để miêu tả người con gái đó thì “duyen dáng” hay “thanh lịch” là tính từ chính xác nhất. Mái tóc đen dài ngang lưng, hài hòa với bộ đồng phục thủy thủ. Dáng vóc cô có vẻ cao so với bọn con gái, có khi còn cao hơn cả Satoshi. Đang học cấp ba nên có thể gọi là nữ sinh trung học, nhưng đôi môi mỏng với những đường nét mảnh mai khiến tôi không khỏi muốn gọi cô là nữ sinh đại học xưa. Chỉ có đôi mắt to là không ăn nhập gì với ấn tượng tổng thể ấy, khiến cô trông vẫn hoạt bát so với vẻ duyên dáng nhẹ nhàng của mình.

Và tôi không biết cô ấy là ai.

Thế mà người con gái ấy lại nhìn tôi cười và nói:

“Chào Oreki. Cậu cũng là thành viên câu lạc bộ Cổ Điền sao?”

“... Cậu là ai?”

Tôi hỏi thẳng luôn. Quả thật tôi không phải kiểu người giao thiệp giỏi. Nhưng cũng không bạc bẽo đến nỗi quen biết nhau mà nhìn mặt lại không nhận ra người ta. Tôi không biết cô ấy, làm sao cô ấy lại biết tôi được chứ?

“Cậu không biết mình sao? Mình là Chitanda. Chitanda Eru.”

Chitanda Eru. Có xưng tên tôi cũng không biết là ai. Mà Chitanda là một họ hiếm, còn Eru càng là cái tên hiếm hơn. Gì thì gì chắc chắn tôi cũng không thể quên một cái tên đặc biệt đến thế.

Tôi nhìn lại cô nữ sinh tự xưng là Chitanda kia một lần nữa, khi đã chắc chắn rằng đúng là mình không quen biết nhân vật này, tôi mới nói:

“Xin lỗi, nhưng tớ hoàn toàn không biết cậu.”

Cô vẫn mỉm cười, khẽ nghiêng cái cổ nhỏ xinh với vẻ bối rối:

“Cậu là Oreki đúng không nhỉ? Oreki Hotaro. Học lớp 10B.”

Tôi gật đầu.

“Mình học lớp 10A.”

Chitanda im lặng như thể muốn nói giới thiệu đến đây là cậu phải biết rồi chứ... Chẳng lẽ trí nhớ của tôi lại tệ đến mức này sao?

Nhưng mà đợi đã! Tôi học lớp B còn cô ấy lớp A thì đương nhiên là phải biết nhau sao?

Dù học cùng khối đi chẳng nữa nhưng nếu khác lớp thì cũng đâu có dịp giao lưu với nhau trong trường. Nếu có tiếp xúc thì hoặc là cùng hoạt động câu lạc bộ, hoặc hoạt động hội học sinh, hay qua bạn bè chung. Mà tôi thì chẳng dính dáng đến cái nào cả.

Cũng có thể là ở sự kiện toàn trường, nhưng từ hồi nhập học đến giờ cùng lắm cũng chỉ có lễ khai giảng thôi. Và tôi không nhớ là mình có xưng tên với ai trong lễ khai giảng cả.

À, không. Tôi nhớ ra rồi. Phải rồi, trong giờ học cũng có dịp giao lưu với các lớp khác. Đó là những tiết học gộp chung nhiều lớp để cùng sử dụng trang thiết bị. Tiết thể dục và tiết nghệ thuật tự chọn. Hồi cấp hai còn có thêm môn kỹ thuật nhưng ở trường Kamiyama chủ trương đào tạo để thi vào đại học thì không có giờ kỹ thuật. Vì giờ thể dục nam nữ học riêng nên là...

“Có phải là bọn mình học chung giờ âm nhạc không?”

“Đúng rồi!”

Chitanda gật đầu cái rụp.

Tự tôi đã hỏi thế để rồi chính mình cũng phải ngạc nhiên. Nói thế này là để bào chữa cho danh dự ít ỏi của tôi thôi, nhưng từ hồi nhập học đến giờ tiết nghệ thuật tự chọn mới diễn ra có một lần. Thế nên bảo phải nhớ mặt và tên thì quả là không thể.

Vậy mà cô nữ sinh tên Chitanda này lại có thể làm được điều đó, chứng tỏ việc này không phải là hoàn toàn bất khả thi... Dẫu vậy đi chẳng nữa, tôi vẫn cảm nhận được sự bất an mơ hồ đối với khả năng quan sát và trí nhớ của cô nàng này.

Nhưng, cũng có những chuyện ngẫu nhiên mà. Chẳng hạn, dù cùng đọc một bài báo nhưng tùy cách nắm bắt của mỗi

người mà nội dung sẽ tương đối khác nhau, nghĩ thế tôi liền trấn tĩnh lại được.

“Vậy thì, Chitanda, cậu có việc gì ở lớp khoa học địa cầu này?”

Tôi vừa hỏi xong thì đã có ngay câu trả lời.

“Mình đã gia nhập câu lạc bộ Cổ Điển nên đến chào hỏi.”

Đã gia nhập câu lạc bộ Cổ Điển. Thành viên câu lạc bộ.

Tôi rất muốn mọi người hiểu tâm trạng của tôi vào giây phút đó. Nếu cô nữ sinh này gia nhập câu lạc bộ có nghĩa là không gian riêng tư của tôi sẽ biến mất và nghĩa vụ với chị gái sẽ được hoàn thành. Chẳng còn lý do gì để tôi vào câu lạc bộ Cổ Điển nữa cả. Tôi thở dài trong lòng... Mình đã làm một việc hoàn toàn vô ích. Nhưng có lẽ vì không muốn để mình thành dã tràng xe cát nên tôi tiếp tục hỏi.

“Tại sao lại là câu lạc bộ Cổ Điển?”

Trong câu hỏi của tôi phảng phất chút sắc thái rằng câu lạc bộ này không phải là chỗ để gia nhập đâu. Nhưng cô nàng hoàn toàn không cảm nhận được sắc thái đó.

“Ừ, mình có lý do riêng.”

Còn vòng vo nữa chứ. Chitanda Eru, không ngờ cô nàng cũng bí hiểm đây.

“Thế còn Oreki?”

“Mình à?”

Rắc rối thật, biết giải thích thế nào đây. Bảo là vì mệnh lệnh thì chắc chắn cô nàng sẽ không hiểu. Mà xem ra thì cần gì cô nàng phải hiểu chứ. Tôi đang nghĩ vậy thì đột nhiên cửa bật mở, có tiếng quát lớn:

“Mấy cô cậu này làm gì ở đó thế hả?”

Quay ra nhìn thì là một thầy giáo. Có lẽ là đi kiểm tra sau giờ học. Nhìn thân hình chắc nịch và nước da ngăm ngăm rám nắng thì có lẽ là giáo viên thể dục. Tuy trong tay không cầm cây kiếm tre* nhưng nếu được mang thì chắc hẳn thầy sẽ muốn mang đây, tôi thầm nghĩ. Mặc dù có vẻ thầy đã qua giai đoạn rực rỡ nhất của tuổi trung niên nhưng vẫn còn rất phong độ.

Giật mình trước tiếng quát lớn bất thành linh, Chitanda co mình, cứng đờ người nhưng ngay lập tức lấy lại được nụ cười ôn hòa. Cô cất tiếng chào:

“Em chào thầy ạ, thầy Morishita.”

Một cái cúi chào hoàn hảo, xét về cả tốc độ hay góc cúi. Tôi không khỏi nhích mép trước thái độ lễ phép không đúng chỗ của Chitanda. Bị khớp, thầy Morishita hơi khựng lại trong tích tắc nhưng cũng ngay lập tức lấy lại giọng oanh tạc:

“Thầy đang thắc mắc sao cửa lại mở, hai em tự ý vào đây làm gì thế? Tên gì, lớp nào?”

... Hừ, cái gì mà tự ý chứ?

“Em là Oreki Hotaro lớp 10B. Với lại thưa thầy, đây là phòng họp của câu lạc bộ Cổ Điển, thành viên câu lạc bộ không được hoạt động ở đây hay sao ạ?”

“Câu lạc bộ Cổ Điển...?”

Thầy hỏi tiếp, giọng điệu không giấu nổi vẻ nghi ngờ:

“Câu lạc bộ Cổ Điển không phải đã giải tán rồi hay sao?”

“À vâng, ít nhất đến sáng nay thì không phải như vậy ạ. Có gì thầy có thể hỏi thầy tư vấn hoạt động câu lạc bộ...”

“Là thầy Oide ạ.”

“Đúng rồi, thầy có thể xác minh với thầy Oide ạ.”

Một lời giải thích hợp lý nhờ có sự hỗ trợ kịp thời. Thầy Morishita bất ngờ dịu giọng:

“À, ra vậy. Nếu thế thì các em hoạt động cho nghiêm túc.”

“Bọn em mới gặp nhau lần đầu thôi ạ.”

“Khi ra về nhớ trả chìa khóa đó.”

“Dạ rồi rồi ạ.”

Thầy Morishita gườm gườm nhìn bọn tôi một lần nữa rồi đóng sập cửa có phần thô bạo. Chitanda lại co rúm mình trước tiếng động đó rồi khẽ thì thầm:

“Giọng...”

“Gì cơ?”

“Giọng thầy to quá nhỉ?”

Tôi bật cười.

Giờ thì...

Không còn việc gì nữa.

“Vậy là phần ra mắt đã xong, về thôi chứ?”

“Hử? Không hoạt động gì sao?”

“Ừ, tớ về đây.”

Tôi nhấc cái túi trống không đeo lên vai, quay lưng về phía Chitanda.

“Nhờ cậu khóa cửa nhé. Lại bị la như vừa nãy thì ngán lắm.”

“Ừm.”

Tôi bước ra khỏi lớp khoa học địa cầu.

Không, đúng hơn là đang định bước ra thì tôi bị giọng nói sắc lạnh của Chitanda làm khựng lại.

“Đợi đã!”

Tôi ngoảnh lại thì thấy Chitanda đang nghệt ra như thể vừa bị yêu cầu làm điều gì đó không tưởng.

“Tớ không thể khóa cửa được!”

“Tại sao?”

“Vì tớ đâu có chìa khóa.”

À, ừ nhỉ. Tôi đang là người cầm chìa khóa. Mà chìa cho mượn thì đâu có nhiều đến thế. Tôi rút chìa khóa từ trong túi ra, móc ở đầu ngón tay.

“Thế thì cầm lấy... À, không, xin lỗi, vậy tớ giao cho Chitanda đây.”

Chitanda không trả lời. Cô nàng nhìn chăm chăm chiếc chìa khóa đang đung đưa trên đầu ngón tay tôi, cuối cùng nghiêng cổ hỏi:

“*Tại sao Oreki lại có chìa?*”

Hỏi gì ngớ ngẩn thế không biết.

“Không có chìa khóa làm sao vào được phòng học bị khóa cơ chứ. Ờ, khoan. Nói vậy thì thế quái nào... À không, xin lỗi, ý tớ là làm sao mà Chitanda vào đây được?”

“Vì phòng đâu có khóa. Tớ cứ nghĩ là chắc có ai đó ở đây rồi nên không chuẩn bị chìa khóa.”

Thì ra là vậy. Đúng là nếu không có bức thư của bà chị là cựu thành viên thì tôi cũng không thể biết được thông tin câu lạc bộ Cổ Điển chẳng có một mống thành viên nào.

“Vậy hả? Nhưng lúc tớ đến thì bị khóa đấy.”

Tôi nói rất vô tư chẳng có ý gì, nhưng hồng rồi. Ánh mắt Chitanda chợt thay đổi khi nghe thấy thế. Cái nhìn đầy sắc cạnh. Không biết có phải là ảo giác không nhưng thậm chí tôi còn thấy đôi đồng tử của Chitanda nở to ra. Chitanda chậm rãi hỏi lại, mặc cho tôi đang thấy ớn lạnh.

“Cậu bảo khóa, tức là cái cửa đằng kia bị khóa lúc cậu vào đây à?”

Tôi gật đầu, dù trong lòng bối rối trước sự thay đổi đột ngột của cô nữ sinh thanh lịch. Chitanda, không biết là vô tình hay cố ý, bèn tiến lên một bước.

“Tức là, tớ - đã - bị - nhốt, phải không?”

Tiếng nện bóng của câu lạc bộ Bóng Chày vọng tới tận đây nghe rất đã tai. Tôi chẳng còn việc gì ở căn phòng này, nhưng xem chừng Chitanda có vẻ vẫn muốn nói chuyện. Tôi khẽ thở dài, quyết định chọn phương án thỏa hiệp nên ngồi xuống cái bàn gần nhất, túi vẫn đeo trên vai.

Bị nhốt. Chitanda vừa nói thế. Lẽ nào là như vậy. Tôi nghĩ ngợi một chút. Chìa khóa thì tôi cầm, còn Chitanda lại ở trong phòng. Mà tôi không nhớ là mình đã khóa cửa. Vậy thì, vấn đề rất đơn giản.

“Chắc chính cậu đã khóa cửa chứ gì? Khóa từ bên trong ấy.”

Nhưng Chitanda lắc đầu nguây nguẩy, kiên quyết phủ nhận.

“Tớ không có làm chuyện đó.”

“Thực tế là chìa khóa ở đây. Ngoài cậu ra thì còn ai có thể khóa phòng được nữa?”

“...”

“Chà, chuyện đáng trí vẫn hay xảy ra mà.”

Nhưng Chitanda chẳng phản ứng gì trước lập luận của tôi mà đột nhiên giơ cánh tay lên chỉ ra phía sau lưng tôi:

“Thế kia là bạn cậu à?”

Tôi quay lại thì thấy cánh cửa đang mở hé hé một cách đáng ngờ và cái cổ áo đồng phục đen lấp ló qua khe hở đang nhòm vào. Ánh mắt của tôi và nhân vật kia đụng nhau như tên bắn.

Tôi nhớ là đã từng nhìn thấy cặp mắt nâu lúc nào cũng như đang cười này. Đúng khoảnh khắc ấy tôi lên tiếng:

“Satoshi! Nghe trộm à, không ngờ sở thích của cậu ngày càng xuống cấp đấy!”

Cánh cửa mở ra, đúng như tôi đoán, ở đó không ai khác chính là Fukube Satoshi. Hắn chẳng hề tỏ vẻ hối lỗi mà còn mặt dày chống chế:

“À à xin lỗi nhé, thật tình tớ không có định nghe trộm đâu.”

“Chẳng biết định hay không, chỉ biết kết quả là sự thật thôi.”

“Nhưng mà nhé. Gối đá như Hotaro mà chiều muộn ở lại trong một căn phòng biệt lập đối diện cùng một bạn nữ sinh, không phải tớ thì bất cứ ai cũng chẳng dám đường đột xông vào. Đại gì muốn bị ngựa đá đâu.”

Hắn lảm nhảm gì vậy.

“Tưởng cậu về rồi cơ mà?”

“Tớ cũng định thế, nhưng tại lúc ở dưới nhìn lên căn phòng này thấy Hotaro đang ở cùng một bạn nữ cho nên... Kinh nghiệm đây mình như tớ đây chỉ thiếu mỗi việc nhìn lên là chưa thử bao giờ thôi.”

Tôi phớt lờ những lời của Satoshi bằng cách không thèm nhìn lại. Cậu ta vẫn hay bốn cọt kiểu này. Nhưng vì Satoshi cứ nói tỉnh bơ nên những ai không quen với thói bông đùa của cậu ta thì rất dễ hiểu lầm là thật.

Và có vẻ Chitanda cũng nằm trong số đó.

“Ơ, ơ, tớ...”

Thái độ trầm tĩnh ban nãy bỗng biến mất, thay vào đó là vẻ bối rối đến ngộ. Không ngờ trái với vẻ bề ngoài, dường như cô nàng này thuộc tip dễ cảm xúc bộc lộ hết ra gương mặt, vẻ ngập ngừng muốn nói mà không mở miệng được như muốn bảo rằng. “Nè, bây giờ tớ đang bối rối lắm đây!” Nhìn thì hay đấy nhưng không thể cứ dễ như vậy được.

Cũng may là vạch trần trò đùa của Satoshi thì dễ ợt. Chỉ cần hỏi một câu.

“Cậu nói thật đấy à?”

“Đương nhiên là đùa rồi.”

Có thể thấy ngay được Chitanda thở phào nhẹ nhõm. Phương châm của Satoshi là “Đùa thì chỉ là ngẫu hứng, nếu để lại hậu quả sẽ thành nói dối.”

“Oreki, bạn này là?”

Có lẽ vì câu bông đùa có phần hơi quá đà đối với cô nàng nên Chitanda hỏi lại, xen lẫn chút cảnh giác. Không cần tốn nhiều lời để giới thiệu Satoshi. Tôi đáp gọn lỏn:

“Tên này à. Fukube Satoshi. Một trí thức giả danh.”

“Giả danh?”

Satoshi cũng tỏ ra khoái chí trước lời giới thiệu hoàn hảo của tôi.

“Haha, Hotaro, lời giới thiệu tuyệt vời. Chào cậu, cậu là...?”

“Mình là Chitanda. Chitanda Eru.”

Cái tên Chitanda khiến Satoshi phản ứng bất ngờ. Hiếm khi cậu ta phổng ra không nói năng gì được. Tôi chưa từng thấy mồm mép tép nhảy như Satoshi mà lại bị cà lăm bao giờ.

“Chi... Chitanda? Chitanda, có phải là Chitanda ấy không?”

“Hờ, không biết ý cậu là Chitanda nào, nhưng nghe nói ở trường Kamiyama này họ Chitanda chỉ có dòng tộc nhà tớ.”

“Vậy thì đúng rồi. Bất ngờ quá.”

Về bất ngờ của Satoshi là thật. Tôi bất ngờ trước việc Satoshi bất ngờ. Bởi tôi biết cậu ta không phải người tiếp xúc với sự vật sự việc bằng vẻ bất ngờ tươi mới đến nhường ấy. Nhưng tôi hoàn toàn không hiểu điều gì khiến cậu ta kinh ngạc thế.

“Ồi Satoshi, chuyện gì thế?”

“Chuyện gì ư! Ngạc nhiên quá đấy Hotaro, vẫn biết là kiến thức cậu hơi nghèo nàn nhưng không thể có chuyện chưa từng nghe danh nhà Chitanda được?”

Lần này thì cậu ta lắc đầu quày quặt ra vẻ thật đáng thất vọng lắm thay. Khỏi phải nói tôi cũng thừa hiểu thái độ này chỉ là đùa cợt. Thêm nữa, tôi cũng biết rõ lượng kiến thức đồ sộ nhưng vô dụng của Satoshi nên không hề cảm thấy khó chịu hay xấu hổ gì trước việc mình không biết cả.

“Nhà Chitanda thì làm sao?”

Satoshi gạt đầu về đặc ý, bắt đầu lên lớp.

“Trường Kamiyama có không ít danh gia vọng tộc, nhưng nổi tiếng nhất là ‘Bộ tứ gia tộc lũy thừa’. Nhà Juumonji cai quản đền Arekusu, nhà Sarusuberi kinh doanh các hiệu sách, nhà hào nông Chitanda và nhà Manninbashi sở hữu cả vùng núi. Chữ Hán đầu tiên của mỗi nhà đại diện cho từng bậc lũy thừa liên tiếp của số 10 nên mọi người gọi là ‘Bộ tứ gia tộc lũy thừa’^{*}. Gia tộc đủ sức sánh ngang với bộ tứ chỉ có nhà Irisu giám đốc bệnh viện và nhà Toogaito đầy quyền lực trong ngành giáo dục mà thôi.”

Tôi quá đỗi kinh ngạc trước lời giải thích bốc mùi đáng ngờ.

“Tứ đại danh gia? Này Satoshi, lời cậu nói có bao phần là thật thế?”

“Ơ thô lỗ nhỉ, 100% đều là sự thật. Cậu thấy tớ bịa chuyện bao giờ chưa?”

Satoshi mà đã khẳng định là thật thì hầu hết đúng là thật. Nhưng thời buổi này mà vẫn còn có chuyện danh gia vọng tộc sao? Thấy Satoshi làm bộ khó chịu, Chitanda bèn ứng cứu:

“Ừ, đúng là tớ có từng nghe qua tất cả các cái tên đó. Còn có phải là danh gia hay không thì tớ không biết.”

“Hả, lẽ nào thật thế?”

“Nhưng tớ mới lần đầu được nghe cách gọi ‘Bộ tứ gia tộc lũy thừa’.”

Tôi liếc sang thì thấy Satoshi nhún vai.

“Tớ không nói dối đâu nhé.”

“Chỉ sáng tác ra thôi hả?”

“Thỉnh thoảng người ta cũng muốn là người khởi xướng thuyết gì đó mà.”

Satoshi vỗ nhẹ tay, như muốn kết thúc chủ đề này tại đây.

“Mà này Hotaro, rắc rối cậu gặp phải là gì vậy?”

Tôi biết ngay là thể nào cậu ta cũng tò mò mà. Chối quanh co chỉ làm sự việc thêm lâu lắt nên tôi thuật lại ngắn gọn tình hình cho hắn.

Trời tối rồi nhỉ, nói đoạn Chitanda bật đèn trong phòng học.

Satoshi nghe xong câu chuyện, khoanh tay lăm bắm:

“Hừm, thế thì kỳ lạ thật.”

“Kỳ chỗ nào? Chitanda quên mất là chính cô ấy đã tự khóa mình lại, giải thích như vậy không được sao?”

“Không, quá kỳ lạ ấy.”

Satoshi vẫn khoanh tay, ngừng một nhịp.

“Bởi gần đây phía nhà trường được yêu cầu phải nâng cao mức độ quản lý khắt khe hơn. Trường Kamiyama cũng khá gắt gao trong việc quản lý lớp học. Nếu cậu để ý một chút sẽ thấy, tất cả cửa các phòng học trong trường đều không thể đóng mở từ bên trong nếu không có chìa khóa. Đó là để ngăn việc học sinh trốn biệt trong phòng làm chuyện mờ ám.”

Tôi không khỏi thắc mắc trước những lời nói chắc nịch đầy ẩn ý của Satoshi. Mặc dù không còn lạ gì khối lượng kiến thức vô nghĩa cũng như khả năng nhồi nhét thông tin một cách vô trật tự của cậu ta, nhưng xét việc vừa mới nhập học chưa đầy một tháng, biết thế này không phải là quá nhiều ư?

“Sao cậu biết cả chuyện đó?”

“Ừm. Ờ thì, tuần trước tớ có định làm một thí nghiệm nhỏ nhưng không có phòng học nào khóa được từ bên trong dù đột nhập được vào nên cũng gặp khó khăn một chút.”

“Không biết hả? Cái việc cậu định làm chính là ‘chuyện mờ ám’ mà nhà trường muốn ngăn chặn đấy.”

“Thế chẳng. Chắc thế.”

“Chính xác là thế.”

Tôi cười. Satoshi cũng cười. Phản ứng với tràng cười khan ấy, tôi cảm thấy Chitanda hơi lùi lại một chút. Và sự im lặng bao trùm. Tôi háng giọng phá vỡ bầu không khí ấy:

“Chuyện chiếc chìa khóa chắc là có sự nhầm lẫn gì đó. Trờì gần tối rồi, tớ về đây.”

Tôi toan nhắc mình khỏi bàn.

Thì thấy vai mình bị ấn mạnh xuống từ đằng sau. Chitanda đã tiến lại phía sau tôi từ lúc nào.

“Khoan đã!”

“Gì, gì nữa đây!”

“Tớ rất tò mò.”

Mặt đối mặt với Chitanda ở cự ly gần khiến tôi bối rối.

“Thì sao?”

“Tại sao, tớ lại bị nhốt chứ? Nếu không phải là bị nhốt, vậy tại sao tớ lại vào được đây?”

Trong ánh mắt ấy của Chitanda chứa đựng một thứ uy lực dị thường như muốn bảo rằng sẽ không chấp nhận bất kỳ lời giải đáp cho lấy lệ nào cả. Bị áp đảo trước uy lực ấy, giọng nói của tôi trở nên yếu ớt.

“Vậy thì sao chứ?”

“Nếu nói là nhầm lẫn, thì là ai, nhầm lẫn kiểu gì mới được?”

“Ôi thôi, đó không phải là việc tớ...”

“Tớ, rất tò mò.”

Chitanda rướn mình về phía trước. Tôi buộc phải ngả người về phía sau.

Mới đầu có phải tôi đã dùng từ “thanh lịch” để nói về Chitanda không nhỉ? Không thể nào, đó chỉ đơn thuần là ấn tượng đầu tiên, là miêu tả về bề ngoài. Tôi hiểu rồi, thứ thể hiện rõ nhất bản chất cô nàng này là đôi mắt. Đôi mắt to tròn, linh hoạt, chẳng ăn nhập gì với ấn tượng tổng thể. Đôi mắt đó mới là bản chất của Chitanda Eru. “Tớ rất tò mò.” Chỉ với câu nói đó, cô tiểu thư trong “Bộ tứ gia tộc lữ thừa” đã biến thành một đứa con cầu tự hiếu kỳ.

“Tại sao nhỉ. Cả Oreki và Fukube cùng suy nghĩ xem!”

“Sao tớ lại...”

“Thú vị đây.”

Satoshi đã ngắt lời tôi và nhận lời. Nếu là Satoshi thì có thể làm vậy lắm, nhưng, cứ cho là tìm được lời giải đi thì cũng để làm gì chứ.

“Tớ về đây, không có hứng.”

Một sự lãng phí khủng khiếp. Mà với tôi thì việc không cần làm thì khỏi làm.

Vậy mà Satoshi, dù chắc chắn biết rõ mười mươi những suy nghĩ trong đầu tôi, lại nói:

“Đừng, Hotaro cũng giúp một tay đi. Tớ sẽ làm hết sức có thể, nhưng chỉ với ngân này dữ liệu thì không thể đưa ra kết

luận gì được.”

“Vớ vẩn, tớ...”

Satoshi đưa mắt sang bên không để tôi nói hết lời. Tôi cũng liếc theo thì thấy Chitanda.

“... Ừm.”

Đôi môi mím lại, tay nắm chặt váy, ánh mắt gườm gườm như của kẻ bề trên. Tôi bất giác lùi lại nửa bước. Nếu chỉ nói về uy lực thôi thì không hề thua kém bà chị tôi. Satoshi đã gửi lời cảnh báo đến tôi, rằng tốt nhất là nên ở lại tham gia cùng mới yên thân được.

Tôi nhìn Chitanda rồi lại nhìn Satoshi, đến khi Satoshi khẽ gật đầu thì tôi quyết định nghe theo lời cảnh báo ấy. Nếu không, linh tính đề có chuyện chẳng lành ập tới lắm.

“... Đúng rồi, thú vị đấy. Thử động não xem sao nhỉ?”

Cái giọng có phần đều đều như tụng kinh của tôi cũng chỉ là miễn cưỡng. Nhưng nhờ vậy mà khóe miệng Chitanda đã dãn ra phần nào.

“Oreki, cậu đã nhớ ra điều gì sao?”

“Đợi chút nào. Hotaro là tên tiêu cực, thích nghĩ hơn vận động. Nhưng một khi đã động não thì cũng khá được việc đó.”

Tên xác xược. Có phải cứ vận động là thành tích cực đâu cơ chứ.

Tôi thử suy nghĩ.

Khi Chitanda vào phòng này thì cửa đang mở. Còn lúc tôi tới đây thì chắc chắn cửa đã bị khóa.

Nếu tin lời Satoshi thì dù Chitanda có sơ suất gì đi chăng nữa cũng không thể khóa cửa từ bên trong. Nhưng nếu giả sử đó không phải là việc có chủ ý mà diễn ra một cách vô tình thì sao? Tức là ví dụ, lúc Chitanda vào phòng thì cửa ở trạng thái đang khóa một nửa, sau đó lò xo bị tác động nào đó khiến cửa tự động khóa lại, kiểu kiểu thế.

Tôi trình bày giả thiết đó. Trước lời giải thích ấy Chitanda khẽ nghiêng đầu không kết luận gì, nhưng Satoshi đã lên giọng tỏ vẻ giễu cợt:

“Không thể nào, Hotaro. Cửa của trường Kamiyama được thiết kế để nếu có nhớ ở trạng thái nửa khóa thì không thể rút khóa ra được.”

Thế ư.

Vậy thì, chỉ có thể nghĩ rằng có ai đó đã cố ý khóa cửa lại thôi. Tôi hỏi:

“Cậu có nhớ đã vào phòng này lúc nào không?”

Chitanda suy nghĩ một chút rồi đáp:

“Trước Oreki chút xíu. Tôi nghĩ là khoảng ba phút.”

Ba phút. Thế thì quá ngắn, không kịp. Hơn nữa lớp khoa học địa cầu này lại ở chỗ biệt lập nhất trong trường.

... Chuyện này có vẻ phức tạp hơn bề ngoài. Tôi bắt đầu nghĩ vậy thì ở bên cạnh, Chitanda cất giọng thất thanh:

“A!”

“Sao thế, Chitanda?”

“Đúng rồi, nếu thử nghĩ thì sẽ biết ngay ai là người đã khóa cửa!”

“Ồ, ai vậy?”

Chitanda mỉm cười vẻ vui sướng... Gì đây, sao tôi lại có linh cảm chẳng lành. Cuối cùng cô tiểu thư quay sang tôi nói:

“Là Oreki. Vì cậu có chìa khóa.”

Biết ngay mà. Tôi đang nghĩ cứ cho là như vậy đi cũng được, nhưng chưa kịp nói thì Chitanda đã tiếp tục:

“A, nhưng mà liệu có chuyện đó được không nhỉ? Oreki có phải là người đáng tin không nhỉ?”

... Đó đâu phải việc có thể nói trước mặt đương sự chứ? Tôi còn chưa nói gì thì Satoshi đã cười:

“Đáng tin hay không thì tôi không biết được. Nhưng tôi nghĩ Hotaro không khoái mấy trò kiểu như nhốt Chitanda lại để mua vui đâu. Chẳng được lợi lộc gì cả.”

Quả là chuẩn không cần chỉnh. Cậu quá hiểu tôi còn gì, không đời nào làm những chuyện vô bổ.

Thế nên, người đã khóa cửa không phải tôi.

Vậy thì...?

Không tài nào hiểu nổi. Tôi khẽ gãi đầu.

Đúng thế, phải có manh mối gì chứ. Không hiểu sao tôi nói mà có cảm giác như mình đang viện cớ thoái thác:

“Hồng, hồng! Hai cậu có manh mối gì không?”

“Manh mối? Như nào thì là manh mối?”

Tôi bối rối trước câu hỏi thẳng tuột của Chitanda.

“Manh mối tức là, manh mối.”

Satoshi bổ sung cho lời giải thích quá đổi mất mặt của tôi.

“Là những điểm bất thường ấy. Cậu có thấy điều gì khác lạ so với bình thường không, Chitanda?”

“À, ừm. Nói vậy thì...”

Có gì chẳng? Tôi hầu như chẳng trông đợi gì, nhưng Chitanda đưa mắt nhìn quanh lớp khoa học địa cầu rồi hướng mắt xuống sàn nhà, chậm rãi nói:

“Hồi nãy có tiếng lạch cạch ở dưới chân.”

Tiếng động?

Có ư? Tôi lại không biết gì cả.

Nhưng giả sử là có.

... Thì ra là vậy. Tôi có cảm giác mình đã hiểu vấn đề. Satoshi nhòm nhòm tôi:

“Hotaro, nghĩ ra cái gì rồi à?”

Tôi chẳng nói chẳng rằng nhấc cặp lên.

“Ờ, cậu đi đâu thế Oreki?”

“Tái hiện hiện trường. Nếu may mắn biết đâu có thể xem được.”

Tôi cảm thấy Chitanda hót hải theo sau. Satoshi chắc cũng bám đuôi sau đó.

Khi mọi việc kết thúc và chúng tôi ra khỏi cổng trường thì đã khá muộn. Câu lạc bộ Bóng Chày còn đang dùng cào để vỗ lại mặt sân. Không hiểu sao tôi lại dẫn theo Chitanda và Satoshi mà rõ ràng hồi nãy tôi đã chào tạm biệt. À không, đúng hơn là hai người họ đang bám theo tôi.

Cuối cùng Chitanda cũng đuổi kịp tôi:

“Cậu giải thích được rồi đấy. Tại sao lại biết việc đó chứ?”

Ở đằng sau Satoshi nói theo:

“Đúng thế, Hotaro. Giữa bọn mình không có bí mật cơ mà?”

Đừng nói câu nghe thấy gớm như vậy chứ. Tôi đáp trả mà không thêm ngoảnh lại:

“Cũng chẳng phải bí mật gì đâu. Chỉ là đơn giản quá tớ chẳng buồn nói thôi.”

“Có thể đối với Oreki là đơn giản, nhưng tớ vẫn chưa hiểu!”

Chitanda cong môi... Giải thích thì phiền mà cứ né tránh vòng vo thì mất thời gian. Tôi xốc lại túi đeo vai, suy nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu.

“Phải rồi. Thứ đã được dùng để nhốt Chitanda là chìa khóa vạn năng, được chưa?”

Tôi thấy mình chỉ đưa ra một kết luận hết sức hiển nhiên, vậy mà Chitanda cất giọng kinh ngạc. Xem chừng phải bắt đầu từ đây rồi.

“Ồ! Tại sao lại thế?”

“Vì lớp khoa học địa cầu nằm ở vị trí biệt lập trong trường. Giả sử có người mượn chìa khóa nhốt cậu, xong lại mang về phòng giáo viên trả. Rồi tớ mượn chìa khóa đến lớp học đó, mở cửa. Với trình tự này thì ba phút không đủ.”

“Hả? Tức là phải có chìa khóa khác mới được, mà chìa cho mượn thì chỉ có một chiếc duy nhất. Suy ra là chìa khóa vạn năng à?”

Chính xác. Và bình thường thì chìa vạn năng học sinh không được dùng. Nếu thế thì nghiêm nhiên sự việc đã rõ ràng rành.

Còn một thông tin nữa quyết định vấn đề.

“Tiếp theo, Chitanda, cậu bảo là có tiếng động dưới sàn nhà phải không?”

“Đúng rồi.”

“Tiếng động phát ra từ sàn lớp học ở tầng bốn nghĩ theo cách thông thường thì cậu thấy sao?”

Satoshi trả lời chậm rãi một cách bất thường.

“Ra vậy. Là từ trần nhà tầng ba à?”

“Tớ nghĩ thế. Và đó chính là người sử dụng chìa vạn năng.”

Người động đến trần nhà phòng học sau khi hết giờ. Chỉ có thể là...

“Cậu cũng tinh ý nhỉ. Ra là nhân viên tạp vụ.” Chitanda gật đầu lia lịa.

Người chúng tôi đã bắt gặp ở tầng ba là nhân viên tạp vụ vác cái thang lớn. Khi ra khỏi lớp học thì chú ấy đặt thang xuống, lấy chìa từ trong túi ra. Sau đó chú bắt đầu khóa một loạt phòng học ở tầng ba trước mắt chúng tôi. Việc chú ấy đã làm có thể tóm tắt như thế này. Đầu tiên chú mở khóa phòng và làm việc bên trong. Sau khi làm xong chú ấy chuyển sang phòng học tiếp theo và lặp lại trình tự như vậy. Sau khi kết thúc công việc ở toàn bộ các lớp học, chú ấy mới khóa một lượt tất cả các cửa đang mở. Giả sử lỡ có học sinh nào tình cờ vào một trong các lớp học này vào thời điểm đó thì sẽ xui xẻo bị nhốt lại... Như Chitanda.

Công việc của người nhân viên tạp vụ cụ thể là gì thì tôi không rõ. Nhưng từ việc chú ấy đi một vòng các lớp học và không mang vật dụng nào lớn ngoài chiếc thang ra thì có thể đoán không phải chú ấy thay bóng đèn. Có thể là chỉ kiểm tra đui đèn hoặc thiết bị báo cháy. Thôi thì chuyện đó sao cũng được. Vì Chitanda không hỏi gì về việc ấy.

Vậy là giải quyết xong được một việc.

“Thấy chưa! Một khi chịu động não thì cậu ta cũng được việc đấy chứ!”

“Đúng thế thật! Tớ ngạc nhiên quá!”

Tôi thì chẳng nghĩ mình đã làm chuyện gì ghê gớm... Người biết về hệ thống quản lý chìa khóa là Satoshi, người phát hiện ra âm thanh ở tầng dưới là Chitanda. Còn tôi chỉ định giả vờ ngây ngô cho qua chuyện... Mà thôi, hai tên này muốn nghĩ sao về tôi cũng được. Tôi chỉ thấy mình bị làm phiền. Khi nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Chitanda đang dành sự ngưỡng mộ chân thành cho tôi qua đôi mắt biết nói, tôi bỗng nổi hứng muốn châm chọc:

“Mà còn chuyện này nhé. Tớ chỉ băn khoăn mỗi một việc, tại sao lúc ở trong lớp, Chitanda lại không nghe thấy tiếng khóa cửa?”

Nhưng dường như Chitanda không nghĩ đó là lời châm chọc hay mỉa mai, cô mỉm cười:

“Nếu là chuyện đó thì tớ có thể giải thích. Ở ngoài cửa sổ... Phải rồi, là vì tớ mãi ngắm tòa nhà kia.”

Vừa nói cô nàng vừa chỉ cho tôi xem tòa nhà bên đường. Là võ đường, một trong những tòa nhà của trường Kamiyama. Một kiến trúc bằng gỗ khá tồi tàn, đôi chỗ đã mục nát do dầm mưa dãi nắng bao năm. Tôi cũng bắt chước Chitanda, thành thật phát biểu ý kiến:

“Quả thật không thể hiểu nổi, nó có gì khiến cậu chú tâm đến thế.”

“Không, tòa nhà này có chỗ kỳ lạ đấy.”

“Hở?”

Tôi không thấy kỳ chỗ nào, nhưng ở đằng sau Satoshi đã lẩm bẩm “Quả là như vậy.”

“Cũ quá nhỉ. Cũ trông thấy.”

“Ừm.”

Vậy ư? Có lẽ thế. Nhưng một tòa nhà có cũ đến mấy đi nữa mà bị thu hút đến mức ấy, với tôi quả là một hành động không thể lý giải nổi, không biết nên gọi là phong lưu hay rối hơi đây.

Cuối cùng thì con đường bị gián đoạn bởi đèn đỏ. Có mấy học sinh khác cùng trường vừa tan học cũng đang đợi đèn như chúng tôi.

“Mà bọn mình vẫn chưa chào hỏi nhỉ?”

Chitanda chậm rãi nói.

“Chào hỏi?”

“Ừ. Từ bây giờ bọn mình hoạt động cùng câu lạc bộ Cổ Điện mà. Rất mong được cậu giúp đỡ.”

Câu lạc bộ Cổ Điện! Phải rồi, tôi quên khuấy mất. Tôi đến đó là để xem phòng họp của câu lạc bộ Cổ Điện! Nghĩ lại thì nhờ có Chitanda gia nhập, việc đó đã không còn cần thiết nữa, nhưng mà... Kết quả là tất cả. Đơn xin gia nhập câu lạc bộ đã được thụ lý và đưa vào hồ sơ mất rồi. Hơn nữa, ở trường Kamiyama, trong vòng một tháng sau khi gia nhập thì không được phép rút khỏi câu lạc bộ.

Sau khi khẽ cúi đầu chào tôi, Chitanda quay sang cười với Satoshi.

“Bạn Fukube cũng gia nhập nhé, câu lạc bộ Cổ Điển?”

Satoshi khoanh tay ra vẻ nghĩ ngợi nhưng trả lời ngay lập tức:

“Được đấy. Hôm nay rất thú vị. Ừ, mình sẽ tham gia.”

“Vậy thì rất mong được bạn Fukube giúp đỡ!”

“Không, mình mới phải nói thế... À mà cũng rất hân hạnh được gặp bạn Hotaro!”

Satoshi hướng cái nhìn đùa cợt về phía tôi và nói về xác xược.

Đèn đã chuyển sang màu xanh. Tôi nhanh chóng bước đi. Đút tay vào túi, tôi thấy các ngón tay chạm phải bức thư. Bức thư của bà chị. Đúng là khi nhận được thư từ Oreki Tomoe, tôi đã linh cảm sẽ có chuyện gì đó xảy ra mà.

Chị thân yêu, chị đã hài lòng chưa? Đã có ba thành viên mới gia nhập câu lạc bộ Cổ Điển, nơi ghi dấu tuổi thanh xuân của chị rồi đấy. Sự hồi sinh của câu lạc bộ Cổ Điển giàu truyền thống, và tôi chợt nghĩ. Biết đâu là lời tạm biệt với những ngày tháng an nhiên và tiết kiệm năng lượng của tôi. Bởi vì...

“Đúng rồi, bọn mình còn phải bầu chủ tịch. Làm thế nào bây giờ?”

“Ừ nhỉ, Hotaro rõ ràng là không phù hợp rồi.”

Bởi hai tên này có lẽ chẳng chịu để yên cho tôi tiết kiệm năng lượng đâu. Nếu chỉ có Satoshi thì sao cũng xử lý được, nhưng vấn đề là...

Bốn mắt chúng tôi gặp nhau. Cặp mắt to tròn của Chitanda Eru đang cười lấp lánh.

Vấn đề nằm ở phía cô tiểu thư này cơ, tôi mơ hồ cảm nhận.

III

Hoạt động của câu lạc bộ Cổ Điển danh giá

Ngẫm thử, tôi mới băn khoăn không biết câu lạc bộ Cổ Điển làm cái gì nhỉ? Những học sinh biết được điều đó thì đã không còn ở trong trường. Tôi lại không tò mò muốn biết đến mức đi hỏi các thầy cô giáo. Nếu hỏi bà chị tôi chắc sẽ biết được đấy, tiếc thay giờ chị ấy lại đang ở tận Beirut*. Mà thôi, dù là mục đích hoạt động không rõ ràng đi nữa, vì vốn cũng đã có ti tỉ tổ chức không hiểu tồn tại để làm gì nên có lẽ tôi chẳng cần bận tâm.

Một tháng trôi qua kể từ khi câu lạc bộ Cổ Điển hồi sinh. Lớp khoa học địa cầu - phòng họp của câu lạc bộ dù đã không trở thành căn cứ bí mật nhưng cũng dần dần chiếm được vị trí trong tôi như một nơi thư giãn dễ chịu hơn tôi tưởng. Tan học nếu cảm thấy chán tôi sẽ ghé qua đó. Có thể có Satoshi. Có thể có Chitanda. Có thể có cả hai. Hay không có ai đi chẳng nữa cũng hoàn toàn không vấn đề gì. Khi thì chúng tôi tán gẫu, cũng có lúc cùng im lặng. Satoshi vốn là đứa chịu được không khí trầm mặc, còn tiểu thư Chitanda vẫn là cô nữ sinh thanh lịch đúng như ấn tượng bề ngoài, chỉ cần cơn hiếu kỳ trong người không trỗi dậy. Chính vì thế mà dù không ai trong chúng tôi cố ý nhưng câu lạc bộ Cổ Điển mang dáng dấp một hội nửa mùa hơn là câu lạc bộ hoạt động nghiêm túc.

Thêm nữa, tôi vốn không phải một tên xa lánh mọi người, chỉ cần việc ở cạnh nhau không làm tôi thấy mệt. Về điểm này thì Satoshi đôi lúc vẫn chưa hiểu đúng cho lắm.

Hôm nay trời mưa nhỏ, có tôi và Chitanda. Tôi kéo ghế ra cạnh cửa sổ, ngả người dài trên ghế và lướt qua cuốn truyện bìa mỏng rẻ tiền. Chitanda thì chiếm một chỗ ở phía trên trong phòng và đọc quyển gì đó dày cộp. Một khung cảnh uể oải sau giờ tan học.

Tôi giật mình nhận ra là đã ba mươi phút trôi qua kể từ khi xem đồng hồ lúc nãy. Thời gian trôi thật nhanh khi ta lãng quên. Nhưng nếu bảo rằng tình trạng hiện giờ của tôi là đang nghỉ ngơi hay thư giãn thì ắt hẳn không phải rồi. Chính nhờ có cảm giác căng thẳng hay stress thì mới tồn tại trạng thái nghỉ ngơi thư giãn. Còn tôi, chỉ đơn giản là đang duy trì trạng thái ít tiêu hao năng lượng.

Chỉ có tiếng lật giờ từng trang sách và tiếng mưa phún vang lên trong tĩnh lặng.

“.....”

Tôi bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Tạnh mưa cái là về ngay thôi.

Chợt có tiếng quyển sách đóng sập lại. Tiếp đó là tiếng Chitanda lẩm bẩm trong khi vẫn quay lưng về phía tôi:

“Cần cỗi rồi.”

Dù không quay lại nhưng rõ ràng là Chitanda đang bắt chuyện với tôi chứ không phải đọc thoại. Tuy nhiên, vì không biết phải nói gì trước phát ngôn đột ấy nên tôi hỏi lại:

“Gì cơ, chuyện trồng hai lần một năm á?”

“Đấy là canh tác hai vụ.”

Chitanda quay lại phía tôi, trả lời rành rọt từng tiếng như đánh máy:

“Nếu trồng cùng một loại hoa màu thì gọi là canh tác hai vụ.”

“Quả xứng danh con gái của một nông gia.”

“Không có gì đáng ngợi khen đâu...”

Tiếng mưa rơi và sự im lặng bao trùm.

“Không, không phải chuyện đó.”

“Chuyện cần cỗi hả?”

“Đúng thế, cần cỗi.”

“Cái gì cần cỗi cơ?”

Chitanda nhìn tôi chăm chăm, rồi đưa tay phải chỉ một vòng lớp học.

“Cái giờ tan học này. Những ngày không có mục đích gì thật chẳng năng suất gì cả.”

Đương nhiên, giết thời gian thì sao năng suất được chứ. Tôi vẫn không gấp quyển truyện, nhướng mắt nhìn.

“Tiểu thư nói phải lắm. Thế cậu có điều gì trông đợi ở câu lạc bộ Cổ Điển này sao?”

“Tớ à?”

Câu hỏi của tôi thật ác ý. Bởi hiếm kẻ biết được chính xác mình đang trông đợi điều gì lắm. Còn về phần mình thì tôi biết rõ là mình chẳng trông đợi gì cả.

Chitanda không hề do dự:

“Có chứ.”

“Ồ!”

Bất ngờ quá. “Có” ngay tắp lự! Tôi tò mò toan hỏi tiếp đó là gì thì cô nàng đã vội thêm:

“Nhưng đó là lý do cá nhân.”

Vậy thì chẳng việc gì phải hỏi nữa.

Chitanda tiếp lời:

“Tớ đang nói về câu lạc bộ Cổ Điển. Câu lạc bộ Cổ Điển là hoạt động câu lạc bộ nên phải có hoạt động gì đó.”

“Không vấn đề, nhưng kể cả thế thì cũng có mục đích gì đâu.”

“Có đấy.”

Nói đoạn Chitanda, bằng uy quyền của chủ tịch và uy nghiêm của một tiểu thư danh gia, nghiêm trang tuyên bố:

“Chúng ta sẽ phát hành tập san, vào lễ hội văn hóa tháng Mười tới.”

Lễ hội văn hóa?

Lúc trước tôi từng đề cập rằng lễ hội văn hóa của trường Kamiyama khá nổi tiếng. Nói thêm một chút thì đó chính là tinh hoa của văn hóa giới trẻ trong vùng. Đây là tôi chỉ nhắc lại lời Satoshi thôi nhưng theo cậu ta thì buổi tiệc trà ngoài trời trong lễ hội văn hóa của trường Kamiyama là sự kiện mà bất kỳ cô cậu học trò nào theo học Trà Đạo đều phải tham gia ít nhất một

lần, hay ngồi trường này cũng từng sản sinh ra những vũ công chuyên nghiệp từ cuộc thi nhảy breakdance. Khối văn học nghệ thuật chất lượng không biết ra sao nhưng số lượng thì khá đáng kể. Tôi biết số tập san chị tôi nhận được từ các câu lạc bộ khối văn học nghệ thuật trong ba năm chất đầy một thùng các-tông.

Tóm lại đó chính là kết tinh của đời học sinh màu hồng. Một kẻ như tôi đây có lẽ không nên bình luận gì về lễ hội thì hơn. Tôi sẽ chỉ ghi nhận rằng lễ hội không hề nửa vời kiểu cưới ngựa xem hoa.

Nhưng tập san thì... Tôi suy nghĩ một chút về đề xuất của Chitanda rồi đặt một câu hỏi rất đương nhiên:

“Chitanda, thường thì tập san là kết quả hoạt động của câu lạc bộ, chứ có phải mục đích đâu?”

Chitanda chậm rãi lắc đầu.

“Không, nếu coi mục đích của câu lạc bộ là tập san ghi lại kết quả thì chúng ta sẽ đạt được mục đích bằng việc tạo ra kết quả.”

“... Là sao?”

“Cho nên, nếu coi kết quả là mục đích thì chúng ta sẽ tạo ra kết quả để đạt được mục đích đó, đúng không?”

Hừ. Tôi không khỏi nhíu mày. Tôi hiểu ý của cô nàng, nhưng theo phép lập thừa thì có sai không nhỉ?

Nói qua nói lại thì khi không phải làm tập san thật quá là phiền. Không, dù không khẳng định rằng phát hành tập san - một việc tôi chưa từng làm - là phiền phức, thì không làm việc không nhất thiết phải làm vẫn lý tưởng nhất. Mục đích với cả hoạt động, cái gì cũng được thối phồng lên. Sức lực bị tiêu hao vào những hoạt động không cần thiết chính là sự lãng phí chứ sao nữa.

Tôi gấp quyển truyện lại, đặt xuống.

“Đẹp tập san đi. Tốn công lắm. Với cả..., phải rồi, người viết chỉ có ba móng thì làm được trò trống gì?”

Nhưng Chitanda một mực khẳng định:

“Không, không phải là tập san thì không được.”

“Nếu muốn tham gia lễ hội văn hóa thì vẫn còn cách khác mà. Mở gian hàng chẳng hạn.”

“Lễ hội trường Kamiyama xưa nay cấm mở gian hàng. À mà không, quan trọng hơn thế cơ, không phải là tập san thì không được.”

“... Sao lại thế?”

“Chi phí làm tập san được tính vào ngân quỹ rồi, nghe nói nếu không làm sẽ gặp rắc rối đấy.”

Chitanda rút từ túi áo ra một tờ giấy được gấp làm tư cẩn thận và đưa cho tôi xem. Thật vậy, số tiền ít ỏi được trích cho ngân quỹ của câu lạc bộ Cổ Điển năm nay được ghi vào mục “Chi phí làm tập san”.

“Vớ với cả, thầy Oide đã yêu cầu bọn mình làm. Vì tập san của câu lạc bộ Cổ Điển có truyền thống hơn ba mươi năm rồi nên nghe nói thầy không muốn nó bị dừng giữa chừng.”

“.....”

Những người nói năng hợp lý thì thường thông minh. Nhưng cũng không có nghĩa là những người không hợp lý thì ngốc nghếch. Chitanda ắt hẳn không phải một kẻ ngốc. Nhưng nhất định không phải là người ăn nói hợp lý. Ngay từ đầu nếu cô nàng bắt đầu bằng việc giải thích chuyện ngân quỹ và chuyện truyền thống câu lạc bộ, rồi chốt lại rằng hãy cùng quyết định mục đích hoạt động thì tôi đã chẳng ý kiến. Chứ ít thì tôi cũng thừa hiểu rằng chống đối hai thứ “danh mục” và “truyền thống” là việc kém hiệu quả đến mức nào. Đến nước này tôi chỉ còn có thể cười cay đắng:

“Hiểu rồi, hiểu rồi. Làm thì làm.”

Đó cũng là lời tuyên bố rằng những ngày an nhàn không mục đích đã thực sự kết thúc. Mà biết đâu lại là trạng thái lạnh mạnh.

Trời vẫn mưa. Nghĩ rằng vẫn chưa thể về được, tôi lại hỏi việc cần hỏi:

“Thế tập san đây là thứ như thế nào?”

“Như thế nào, tức là sao?”

“Tức là, tập san phát hành mọi năm có nội dung như thế nào?”

Chẳng có lẽ, nhưng nếu tập san câu lạc bộ Cổ Điển các năm trước đây rầy những đề tài kiểu như “Ghi chép đọc hiểu cuốn *Nam tổng lý kiến bát khuyến**”, hay “Quan điểm về Thiên Hoàng trong truyện Bạch Phong trong *Nguyệt vũ truyền kỳ**”, hay “Phản biện đối với các quan điểm trước đây về sự biến chuyển của quy phạm xã hội trong tác phẩm *Chiếc gương không lò**”, thì tôi cũng cần chuẩn bị sẵn tinh thần. Nói thêm là không phải chuẩn bị tinh thần để làm ra một tập san có chất lượng tương đương mà là chuẩn bị tinh thần sẽ không làm. Dù sao thì biết được truyền thống mọi năm có xu hướng như nào vẫn hơn.

Nhưng câu trả lời nhận được lại mang tính phủ định.

“À, tớ không rõ nữa. Không biết như thế nào nhỉ?”

Đương nhiên rồi. Phong thái đĩnh đạc rất có khí chất chủ tịch của Chitanda khiến tôi quên bém mắt rằng cô nàng cũng chỉ mới là thành viên câu lạc bộ được một tháng.

“Nếu có ấn bản các năm trước thì sẽ biết được.”

“Chắc là có. Nhưng tớ không biết ở đâu.”

“Phòng họp của câu lạc bộ, chẳng hạn.” Phải rồi.

Vừa chợt hiểu ra tôi bỗng thấy mình thật thảm.

Tôi đưa ngón trỏ chỉ chỉ xuống sàn nhà:

“... A, đây là phòng họp câu lạc bộ nhỉ?”

Chính xác.

“Tại chẳng có ấn tượng gì mấy là đang hoạt động câu lạc bộ cả...”

Cũng đúng nốt.

Trong lớp khoa học địa cầu, đại bản doanh của câu lạc bộ Cổ Điển này, chẳng có gì ngoài dụng cụ dùng cho giờ học. Những thứ đập vào mắt chỉ có bảng đen, bàn và ghế, thêm hộp đựng dụng cụ vệ sinh là hết, một phòng học bình thường. Không chỗ nào có vẻ là nơi cất tập san cả.

“Hay là tập san không được lưu trữ?”

“Sao có chuyện đó được!”

“Thế thì... hay là ở thư viện?”

Cũng hợp lý. Tôi vừa gật đầu thì Chitanda đã nhắc cặp đứng dậy.

“Bọn mình thử đi xem.”

Rồi chẳng đợi tôi trả lời, cô nàng đã mở cửa đi ra ngoài. Thật là một tiểu thư ưa hành động, chẳng bù cho vẻ bề ngoài. Được thôi, dù sao thì thư viện cũng nằm trên đường đi ra cổng. Không phải đường vòng.

Nhưng mà, khoan đã! Hôm nay là thứ Sáu à! Vậy trực thư viện có thể sẽ là...

“Ô, không phải Oreki sao? Lâu quá rồi nhỉ, dù tôi cũng chẳng muốn gặp ông.”

Vừa bước vào thư viện, tôi đã được chào đón bằng miệng lưỡi đanh đá. Đúng như dự đoán, thân hình nhỏ bé đang chiếm một chỗ sau quầy trực thư viện kia chính là Ibara Mayaka.

Ibara với tôi là bạn từ hồi tiểu học. Chúng tôi học cùng lớp đã chín năm nay nên có thể nói là có mối thâm tình. Những đường nét gương mặt của Ibara từ nhỏ đã khá xinh xắn, lên cấp ba rồi cô nàng trông chỉ già dặn thêm chút đỉnh chứ khuôn mặt trẻ con vẫn giữ nguyên, vẻ mặt ngây thơ cùng dáng người nhỏ nhắn gây cho người đối diện ấn tượng về một cô nàng dễ thương, nhưng đừng để bị lừa, đó chỉ là một cái bẫy. Ibara thường xuyên trang bị bên mình vũ khí là những ngôn từ hiểm hóc. Chỉ cần lơ là cảnh giác, miệng lưỡi cay như ớt hiểm sẽ chờ đón bạn. Câu chuyện thầm kín về đám con trai bị hớp hồn bởi dung nhan mà mon men đến gần cô nàng rồi bị đánh chìm thê thảm còn được lan truyền đến tận tai tôi - vốn là đứa mù mờ trong mấy chuyện ấy. Được cái đối với những sai lầm của chính mình Ibara cũng công kích kịch liệt, nên cũng có đánh giá rằng tuy cá tính mạnh nhưng bản chất cô nàng là tốt.

Về phần mình thì tôi không tin lời nhận xét đó.

Tôi đáp lại bằng bộ mặt khó chịu nhất:

“Ô, thì tôi đến để gặp cậu mà.”

“Chốn này là thánh địa tri thức thiêng liêng, đâu hợp với một kẻ như ông chứ.”

Ibara ngồi sau quầy, bắt tréo chân. Học sinh nào mượn sách sẽ tự mình làm thủ tục nên có vẻ trực thư viện không có việc gì lắm. Đúng hơn thì công việc sẽ là xếp sách đã trả vào vị trí cũ trên giá, nhưng thùng đựng sách trả lại đang có mấy quyển chất chồng lên nhau. Ibara không phải loại lười biếng trốn việc nên chắc cô nàng định để dồn đến một lượng nhất định rồi mới thu dọn một thể chẳng. Trên tay cô nàng là một quyển sách to bản. Chắc đọc để giết thời gian.

Thư viện khá đông. Khoảng mười chiếc bàn bốn chỗ đều đã có một, hai người đang ngồi đọc sách. Cũng có những người thích đọc sách thật sự, nhưng kể cả không phải vậy thì tôi cũng hiểu là ra về trong trời mưa thế này thật ngại. Một tên con trai trong số đó ngẩng mặt lên nhìn chúng tôi. Gương mặt quen quen. Trời ạ, là Fukube Satoshi.

Khi bắt gặp ánh mắt của tôi, Satoshi mỉm cười đứng dậy:

“A, Hotaro, không ngờ lại gặp cậu ở đây!”

Nói đoạn cậu ta lần lượt nhìn Ibara rồi nhìn tôi đang mang bộ mặt khó chịu.

“Hai người vẫn thân thiết như ngày nào nhỉ. Quả xứng danh cặp đôi hoàn hảo của trường cấp hai Kaburaya.”

Vẫn biết là có nói với hắn cũng bằng thừa nhưng tôi vẫn lên tiếng:

“Đừng giỡn nữa đi!”

Trong khi đó, Ibara thờ ơ nói:

“Sên đất còn hơn một tên xàm xì như này!”

... Sên đất?

Rồi Ibara nói thêm với một vẻ mặt dịu hiền hơn hẳn:

“Fuku-chan*, cậu hiểu tình cảm của tớ nên mới hay nói đùa thế nhỉ?”

“Ôi, xin lỗi nhé Mayaka, làm tổn thương cậu mất rồi!”

“Lại nữa đùa nữa thật lầy liếm đây mà... Thật là, nghiêm túc chút coi!”

Nói đoạn cô nàng lườm xéo Satoshi. Satoshi quay sang nhìn tôi rồi cười méo xệch.

Satoshi là đối tượng theo đuổi của Ibara. Từ bao giờ thì tôi không rõ, nhưng Satoshi né tránh chuyện đó suốt.

Satoshi đằng hắng một tiếng để xoa dịu:

“Thôi mà. Thế hai thành viên của câu lạc bộ Cổ Điển cùng có mặt ở thư viện có việc gì đây?”

Phải rồi phải rồi. Tôi không đến để gặp Mayaka. Nghe tôi giục, Chitanda, cô tiểu thư này giờ bất động trước màn kịch ngắn, mới ngập ngừng nói:

“À, à, chào bạn thủ thư. Bây giờ mình có thể hỏi được không?”

“Được chứ! Cậu hỏi gì cũng được!”

“Ở đây có tập san của các câu lạc bộ không?”

“Có đấy. Ở cái giá cạnh tường đằng kia kìa.”

“Có tập san của câu lạc bộ Cổ Điển không bạn?”

Ibara nghiêng đầu.

“Câu lạc bộ Cổ Điển à... Xin lỗi bạn nhưng mình không nhớ. Bạn thử tìm giùm mình được không?”

Chitanda cảm ơn toan quay mình thì Satoshi đã ngăn lại:

“Không có đâu. Tình cờ lúc này tớ cũng xem giá đó rồi. Mayaka, nếu không có ở giá đó thì sao?”

“Ừm... Nếu không có trên giá sách ngoài này thì chắc là trong kho.”

“Trong kho à?”

Satoshi ra vẻ đăm chiêu một lúc rồi nói:

“Sao Chitanda lại hỏi tập san thế?”

“Vì câu lạc bộ sẽ làm tập san trong lễ hội văn hóa nên tớ định xem qua một lần tập san các năm trước.”

“Ồ, ra là tham gia lễ hội Kan-ya. Hotaro cũng đồng ý cơ đấy!”

Đồng ý, nói đúng hơn là chấp thuận khi sự đã rồi. Vả lại rõ ràng là Chitanda cũng chẳng cần sự đồng ý của tôi.

Ờ? Lễ hội gì cơ nhỉ?

“Satoshi, cậu vừa nói lễ hội văn hóa à?”

“Đâu có. Lễ hội Kan-ya. Chưa nghe bao giờ à? Biệt danh của lễ hội văn hóa trường Kamiyama đó.”

Biệt danh ấy à? Kiểu như lễ hội trường Đại học Jouchi còn gọi là lễ hội Sophia, lễ hội trường Đại học Keio còn gọi là lễ hội Mita í hả? Cũng có thể lắm nhưng hôm trước hắn chẳng huyền thuyên về “bộ tứ gia tộc lũy thừa” đấy thôi. Không thể tin ngay được.

“Nghĩ quá. Có thật không đấy?”

“Thật, hình như không phải biệt danh chính thức đâu nhưng các anh chị ở câu lạc bộ Thủ Công ai cũng gọi là lễ hội Kan-ya hết. Mayaka, câu lạc bộ Nghiên cứu Manga thì sao?”

Ibara là thành viên Hội Nghiên cứu Manga à? Nếu bảo nhìn bề ngoài có vẻ phù hợp thì cũng đúng, mà cũng có thể nghĩ là không thích hợp. Ranh giới rất mong manh.

“Ừ, mọi người đều gọi là lễ hội Kan-ya. Ban chấp hành cũng gọi thế.”

“Kan-ya. Viết chữ Hán thế nào hả cậu?”

Satoshi làm điệu bộ bó tay.

“Chịu. Tớ cũng từng đi hỏi khắp rồi.”

Xem chừng biệt danh “lễ hội Kan-ya” là có thật. Nhưng mà, “Kan-ya” à. Cái từ đó hoàn toàn không gọi lên được chữ Hán nào. Dù sao thì tên gọi của sự vật sự việc thường bắt nguồn từ những chuyện chẳng ai ngờ nên truy tìm gốc tích thôi cũng đủ mất công rồi. Tôi đang nghĩ vậy thì Satoshi thêm vào:

“Tớ nghĩ có thể cụm từ ‘lễ hội văn hóa trường Kamiyama’ được rút gọn là ‘lễ hội Kamiyama’, rồi thành ‘lễ hội Kan-yama’ và rồi thành ‘lễ hội Kan-ya’ chẳng.”

Vẫn là một tên càn cù nhồi nhét kiến thức.

Câu chuyện bị lạc đề nên Ibara cất tiếng hơi lớn một chút để kéo chúng tôi quay lại với chủ đề:

“Vậy là các cậu cần tập san nhĩ. Tìm trong kho biết đâu lại có nhưng cô thủ thư đang đi họp nên bọn mình không vào được. Tớ nghĩ khoảng ba mươi phút nữa cô sẽ quay lại. Các cậu đợi chứ?”

Ba mươi phút à? Chitanda cũng không có vẻ muốn xem ngay nên tôi khẽ hỏi “Cậu tính sao?”

Tôi thì sao cũng được, nhưng hình như bên ngoài mưa ngày càng lớn. Theo dự báo thời tiết thì tới buổi chiều trời sẽ nắng lên, đến tối có thể thấy sao, vậy nên tiếp tục ở đây vừa trú mưa vừa đợi luôn cũng không phải một lựa chọn tồi nhỉ?

“Aa, hay là đợi nhỉ?”

“Về cũng được mà.”

Tôi đang định quay về để tiếp tục quyển truyện hồi nãy thì Satoshi đã kéo tay áo Ibara:

“Mayaka. Hay là kể cho Hotaro và Chitanda nghe chuyện vừa nãy?”

Ibara làm điệu bộ hơi nhú mồm nhưng rồi gật đầu.

“Ừ ha. Oreki, có muốn động não chút không?”

Không.

Nhưng Chitanda thì có vẻ không như thế.

“Chuyện gì cơ các cậu?”

Satoshi, vẫn giữ nguyên nụ cười thường trực, trả lời:

“Câu chuyện về cuốn sách được yêu thích nhưng không ai thèm đọc.”

“Sau giờ tan học ngày thứ Sáu tới đây để trực thư viện thì hằng tuần đều có một cuốn sách được trả lại. Hôm nay là tuần thứ năm liên tiếp. Chỉ thế thôi đã kỳ lạ rồi đúng không?”

Chẳng màng đến việc Ibara mở đầu câu chuyện như vậy, tôi tìm một chỗ để có thể đọc tiếp cuốn truyện. Nhưng tiếc thay trong thư viện chật cứng người chẳng có chỗ nào để tôi có thể thông thả đọc cả. Không còn cách nào khác tôi đành buông người xuống chiếc ghế Satoshi chiếm vừa nãy.

Chỗ này gần với quầy trực. Nghe được cả tiếng nói chuyện của bọn Chitanda.

“Cuốn sách được yêu thích nhỉ!”

“Cái này, trông nó có vẻ thế không?”

Ibara quay bìa cuốn sách to bản trên tay ra.

“Trời, cuốn sách đẹp quá...”

Trước lời cảm thán của Chitanda, tôi cũng bất giác hướng mắt về phía đó. Quả là cái bìa trang trí công phu xứng đáng thu hút sự chú ý của cô tiểu thư. Bìa sách được bọc da với những họa tiết trang trí tinh xảo. Màu xanh đậm gần với màu đen khiến người nhìn cảm nhận được mức độ uyên thâm. Cuốn sách có tựa đề “Kỷ yếu 50 năm Trường THPT Kamiyama”. Một cuốn sách tương đối lớn cả về độ dày lẫn khổ sách.

“Tớ xem bên trong một chút được không?”

“Mời cậu!”

Tôi rút quyển truyện trong túi ra, lật tìm trang đang đọc hồi nãy. Ngay lập tức những trang giấy chất lượng cực tốt đập vào tầm mắt tôi, che phủ toàn bộ trang truyện mỏng dính. Chitanda, cứ như thể làm vậy là đương nhiên, mở cuốn “Kỷ yếu 50 năm Trường THPT Kamiyama” cho tôi xem. Tôi chẳng hứng thú gì nhưng cũng không thể vì thế mà đẩy nó ra được nên đành lướt qua nội dung. Đúng là chẳng có gì ngoài lịch sử ngôi trường cả. Những câu kiểu như thế này cứ nối tiếp nhau:

Năm Chiêu Hòa thứ 47 (Năm 1972)

Nhật Bản và thế giới trong năm này

- Ngày 15 tháng Năm, quyền quản lý Okinawa được trao trả cho Nhật Bản, tỉnh Okinawa ra đời.
- Ngày 29 tháng Chín, Tuyên bố chung Trung-Nhật được ký kết, bình thường hóa quan hệ ngoại giao hai nước Nhật-Trung.
- Trong năm này, giá đất và vật giá tăng cao bất thường.

Trường Kamiyama trong năm này

- Ngày 7 tháng Sáu, Câu lạc bộ bắn cung của trường Kamiyama lần đầu tiên giành chức vô địch tại giải đấu dành cho cung thủ mới toàn tỉnh.
- Ngày 1 tháng Bảy, kế hoạch cấm trại khối lớp 10 bị hoãn do bão.
- Ngày 10-14 tháng Mười, lễ hội văn hóa.

- Ngày 30 tháng Mười, hội thao.
- Ngày 16-19 tháng Mười một, khối lớp 11 đi tham quan. Nagasaki-Sasebo.
- Ngày 23-24 tháng Một, khối lớp 10 đi trượt tuyết.
- Ngày 5 tháng Hai, em Oide Naoto, học sinh lớp 10, qua đời do tai nạn đua xe. Lễ truy điệu toàn trường.

Các mục toàn những câu chữ tỉ mỉ, để đọc hết cuốn này chắc phải vô cùng kiên nhẫn. Tôi thì chẳng hào hứng đến mức hằng tuần đều mượn cuốn này về đọc, nhưng nội dung sách đặc thù như vậy, nếu có đĩa phải làm thế cũng đâu có gì kỳ lạ lắm.

“Hotaro, cậu đang nghĩ ‘nếu có đĩa tuần nào cũng mượn quyển này cũng chẳng có gì kỳ cục’ chứ gì?”

Đừng có làm con sâu trong bụng người ta thế chứ, đồ có tài ngoại cảm.

Tôi không thèm đáp trả thì Ibara đã ưỡn bộ ngực màn hình phẳng và ngửa người ra sau:

“Không đơn giản thế đâu. Ông chưa bao giờ *mượn* sách ở đây phải không? Được thôi, đồng tai lên mà nghe tôi nói cho biết. Hạn mượn sách của thư viện trường mình là hai tuần. Cho nên chẳng việc gì tuần nào cũng phải đi mượn cả.”

“Thế mà cuốn sách này hằng tuần đều được trả lại.”

... Ra vậy. Đúng là kỳ cục.

“Bạn có biết ai đã mượn không?”

“Dĩ nhiên. Ở mặt trong bìa sau cuốn sách có danh sách cho mượn, cậu xem thử đi.”

Chitanda nhìn danh sách như được bảo.

“Ồ?”

Cô nàng buột miệng.

“Sao thế?”

Trong danh sách có ghi ngày mượn, lớp và tên người mượn. Nhìn vào đó có thể thấy đúng là cuốn sách này tuần nào cũng được mượn. Nhưng dường như Chitanda kêu lên không phải vì thế. Cô nàng lần theo ngón tay, chỉ cho tôi xem cột người mượn.

Người mượn tuần này: lớp 11D, Machida Kyoko

Người mượn tuần trước: lớp 11F, Sawakiguchi Misaki

Người mượn tuần trước nữa: lớp 11E, Yamaguchi Ryoko

Người mượn ba tuần trước: lớp 11E, Shima Saori

Người mượn bốn tuần trước: lớp 11D, Suzuki Yoshie

“Tức là, hằng tuần người mượn đều khác nhau à?”

“Không chỉ thế đâu.”

Chitanda chỉ vào phần ngày tháng. Thử chú ý sẽ thấy ngày ghi gần đây nhất chính là hôm nay. Từ đó trừ đi bảy thì ra ngày mượn của tuần trước.

“Cuốn sách được mượn vào thứ Sáu hằng tuần.”

“Đúng thế. Ngày mượn với ngày trả là một. ‘Machida Kyoko’ mượn cuốn sách này ngày hôm nay và đã trả luôn trong ngày. Ở dưới cũng ghi như thế, đã năm tuần liên tiếp. Còn biết được giờ mượn nữa. Cả năm người đều mượn vào giờ nghỉ trưa đó? Mượn vào giờ nghỉ trưa rồi trả sau giờ tan học, đừng nói là đọc, đến ngắm thôi cũng chẳng đủ thời gian ấy chứ đúng không?”

“.....”

“Thế nào, cậu đã thấy tò mò chưa?”

Trả cuốn sách lại cho Ibara, Chitanda chậm rãi gật đầu.

“Ừ. Tớ rất tò mò.”

Giọng nói quả quyết hơn bình thường. Giống như lần trước, đôi đồng tử trông như nở to ra, cơn hiếu kỳ của cô nàng lại bộc phát rồi.

“Sao lại thế nhỉ?”

Câu đó của Ibara đã châm ngòi cho trí tò mò của cô tiểu thư. Lôi kéo cô nàng là tên gốc Satoshi. Kệ các người, tôi không biết đâu, tôi nghĩ vậy rồi quay lại với quyền truyện.

Nhưng tôi đã quá chủ quan. Tôi không thể ngờ rằng mũi dùi lại đang chĩa về phía mình. Chitanda một lần nữa bê nguyên cuốn “Kỷ yếu 50 năm Trường THPT Kamiyama” đặt chồng lên quyền truyện của tôi.

“Cậu nghĩ là tại sao, Oreki?”

“Tớ, tớ á?”

Nụ cười thường trực của Satoshi thoáng chốc bỗng đổi sang vẻ đũa cợt. Trong giây lát, tôi chợt hiểu ra. Rằng Satoshi đã sớm dự đoán được sự việc sẽ thành ra như này và cho tôi sập bẫy. Tên ranh ma độc ác.

“Bọn mình cùng thử suy nghĩ nào!”

“.....”

“Cả Oreki nữa!”

Tại sao, tại sao lại cả tôi nữa? Lòng hiếu kỳ của Chitanda rất đáng khen, thói nghịch ngợm của Satoshi nếu nói tốt thì biết đâu lại là một ưu điểm của hắn, nhưng tôi nào có nghĩa vụ phải hòa theo chứ.

Nhưng, sự việc đã đến nước này nếu thoái thác thì rõ ràng sẽ còn phiền phức hơn. Tôi đành phải miễn cưỡng nói:

“... Ờ ha, thú vị đó. Thử suy nghĩ xem sao!”

Ở bên cạnh, Ibara nói với Satoshi:

“Fuku-chan, Oreki có thông minh không í nhỉ?”

“Không thông minh lắm. Nhưng thỉnh thoảng cậu ta lại có ích trong mấy chuyện vô bổ như này.”

Mấy người, nói cho sướng miệng đó hả?

Thế là tôi thử suy nghĩ.

Việc hằng tuần đều có người khác nhau mượn cuốn sách này và trả ngay trong ngày đã diễn ra năm tuần liên tiếp, cứ cho là ngẫu nhiên đi chẳng nữa, cũng không phải là điều không thể xảy ra. Tuy nhiên, tôi không tin vào Thần Ngẫu Nhiên đến mức ấy, với lại hắn là Chitanda sẽ chẳng chấp nhận câu trả lời “ngẫu nhiên”. Quan trọng không phải là sự thật, mà là việc Chitanda có thỏa mãn với lời giải hay không.

Nếu loại trừ kết luận sự việc xảy ra là tình cờ thì đương nhiên sẽ thấy rằng, cuốn sách này được mượn không phải để đọc. Mượn vào giờ nghỉ trưa rồi trả lại sau khi tan học thì không có lúc nào để đọc cả, mà thử nghĩ nếu không mang về nhà thì có thể đọc ngay tại thư viện cũng được, chẳng cần phải làm thủ tục mượn. Kết luận. Cuốn sách này không được sử dụng với vai trò là một cuốn sách. Vậy thì?

“... Giả sử một cuốn sách không dùng để đọc thì sẽ để làm gì?”

Chitanda:

“Nếu chồng lên có thể ép dưa muối được đó.”

Satoshi:

“Nếu gắn vào tay sẽ thành cái khiên.”

Ibara:

“Nếu có vài quyển thì làm gối cũng được nhỉ.”

Thôi, từ nay không hỏi mấy người nữa.

Thử nhìn từ khía cạnh khác xem sao.

Hằng tuần, đều có người khác nhau mượn là tại sao? Nếu loại bỏ cách suy nghĩ do “tình cờ” thì có thể nghĩ tới hai phương án. Trường hợp thứ nhất, mặc dù các chị ấy không có điểm chung nhưng đang có trào lưu dùng cuốn sách này vào chiều thứ Sáu. Trường hợp còn lại là các chị ấy lập thành một hội cùng sử dụng cuốn sách này và luân phiên nhau đi mượn.

Nhưng, trào lưu có thể là gì nhỉ. Ờ ha, xem bói chẳng hạn. “Vật may mắn trong tháng này của bạn là cuốn kỷ yếu trường, nếu mượn vào chiều thứ Sáu và trả lại trong cùng ngày thì chuyện tình cảm sẽ tiến triển tốt đẹp.”

... Thật vớ vẩn.

Trường hợp thứ hai thì giữa các chị ấy sẽ có điểm chung.

Xem tên thì có thể thấy người mượn sách đều là con gái. Nhưng điểm chung này hầu như chẳng giúp ích được gì. Nếu ngẫu nhiên chọn ra năm người ở trường Kamiyama, khả năng tất cả đều là nữ vẫn rất cao, kể cả không như vậy thì dù là nam hay nữ, khi lập ra một nhóm, việc các thành viên cùng chung giới tính cũng không hề hiếm.

Một điểm chung nữa là tất cả đều học lớp 11. Nhưng khác lớp.

Hừm...?

Nói vậy thì,

“Sao, nghĩ ra gì rồi à?”

... Điều gì đó vừa nảy ra trong đầu tôi đã vụt bay biến khi bị Satoshi hỏi. Gì thế nhỉ?

Thôi thì tạm thời cứ nói điều đã nghĩ ra ban đầu vậy.

“Nếu là ám hiệu của cái gì đó thì sao? Chẳng hạn..., khi trả sách nếu để ngửa là được, để úp là không được.”

“Cái gì được hả cậu?”

“Ví dụ thế thôi. Gì cũng được.”

Chitanda nghiêng cái cổ nhỏ bắt đầu suy nghĩ. Được lắm, cứ thế mà hiểu ra vấn đề đi nhé.

Thế nhưng, tôi đã bị phản bác. Không phải bởi Chitanda, mà là Ibara.

“Không thể nào. Ông nhìn đi!”

Ibara chỉ vào cái thùng đựng sách trả lại. Trong thùng, sách đang chất chồng lên nhau. Ra vậy. Không biết được đâu là để úp hay để ngửa. Giả sử nếu có đặt ám hiệu gì thì người biết được điều đó chỉ có thể là người mở thùng đựng sách thôi. Tức là người trực thư viện sau giờ tan học ngày thứ Sáu.

Thôi. Nếu nói gì sơ suất lại làm phiền cho Ibara.

Tôi không sao nghĩ ra được. Có thể các dữ kiện để giải bài toán đều đã đầy đủ, nhưng tôi vẫn chưa hiểu. Phải có một cái gì đó nữa, một gợi ý hay manh mối nào đó. Tôi nhìn trân trân vào bìa sách được trang trí tuyệt đẹp trên tay Ibara, trong đầu chỉ suy nghĩ xem nên tuyên bố đầu hàng vào lúc nào thì thích hợp.

Tức thì, Chitanda đột nhiên chen vào tầm mắt tôi. Cô nàng rướn người qua bàn quầy, gần như gí sát mặt vào cuốn sách trước ngực Ibara, rồi cứ thế bất động.

“Ơ, ơ?”

Ibara bối rối khi bất ngờ bị Chitanda sát lại gần. Tôi hiểu cảm giác đó.

“Sao thế Chitanda? Trên bìa sách có ghi mật thư hóa học hay sao?”

Chitanda vẫn giữ nguyên tư thế một lúc.

“... Có mùi gì đó.”

Cô nàng thì thầm.

“Thế á? Ibara, cho mượn cuốn sách chút coi... Tớ chẳng thấy mùi gì cả.”

“Không, đúng là có đấy.”

“Không phải mùi sách à. Mùi mực, mùi thư viện?”

Chitanda lắc đầu trước những lời của Satoshi.

Nhận cuốn sách lại từ tôi, cả Ibara và Satoshi đều ngửi nhưng có vẻ không nhận ra điều gì. Tôi chau mày, nghiêng cổ.

“Các cậu không thấy gì à? Mùi rất hắc. Kiểu như dung môi pha sơn.”

“Nói nguy hiểm thế.”

“Mùi gì nhỉ... Không biết nữa.”

Đúng là tôi cũng không biết, nhưng cũng không thể nghĩ rằng Chitanda nhầm lẫn. Tiểu thư đã nói chắc nịch như thế. Dầu vậy cũng không thể là mùi của dung môi pha sơn được.

Vậy thì...? Hừm.

... Tôi cảm giác mình đã có câu trả lời.

Tuy nhiên, kiểm tra đáp án lại là khâu phiền phức.

Tôi đang nghĩ ngợi nên làm sao thì lại bị Satoshi nhìn thấu:

“Hotaro, về mặt đó chắc là cậu đã biết gì rồi nhỉ?”

“Ồ? Có lẽ nào, Oreki á?”

Tôi cảm thấy Ibara đang hướng cặp mắt đầy nghi ngờ về phía mình nhưng vẫn gật đầu không giấu giếm:

“Ừ. Có điều không chắc chắn lắm thôi... Chitanda, cậu có muốn vận động chút không? Có một chỗ tớ muốn nhờ cậu đi.”

“Ồ, cậu đã có đáp án rồi à. Tớ có thể đi đâu thì được?”

Chitanda như thể chỉ cần nghe tên địa điểm là sẽ lao ngay tới đó vậy, nhưng Satoshi đã mỉm cười ngăn lại:

“Đừng để bị lừa, Chitanda. Đừng để bị Hotaro sử dụng. Phải sử dụng cậu ta thì mới có ích. Hotaro, ở đâu vậy?”

Giọng điệu phách lối thật. Không biết có phải vì đang ở trước mặt Ibara không mà miệng lưỡi Satoshi quá khích hơn bình thường. Có điều hẳn ta nói không sai nên tôi cũng chẳng thấy bức mình. Đúng là nếu không được ai sử dụng chắc tôi sẽ chẳng mó tay vào việc gì.

“Được thôi, tớ sẽ đi. Hôm nay trời mưa không phải học thể dục nên vẫn còn năng lượng để tiêu hao đây.”

Tôi dứt lời thì Chitanda tỏ ý sẽ đi cùng. Thế rồi...

“Hừ, tôi cũng đi nữa. Nếu thật Oreki đã có lời giải thì tôi cũng hơi sốc đấy... Fuku-chan, cậu ở lại trực giúp mình nhé!”

Nói đoạn Ibara bước ra khỏi quầy. Satoshi ngơ ngác một lúc khi thấy mình bỗng dưng bị ép việc cứ như không nhưng rồi cũng lẳng lặng đi vào trong quầy. Lâu lắm tôi mới thấy vẻ mặt như mất sổ gạo của cậu ta.

Chúng tôi quay lại thư viện sau khi đã thu được kết quả đáng hài lòng.

“Thế nào?”

“Fuku-chan, Oreki đúng là hơi kỳ cục thật đó.”

“Thì rõ. Giờ mới biết à Mayaka?”

“Chuyện như thế, sao mà tìm ra được nhỉ...”

Bị hỏi tại sao thì tôi cũng chịu. Trong những chuyện như này, ý tưởng vụt đến sẽ quyết định thắng thua, mà ý tưởng có lóe ra hay không thì hầu hết trông vào may rủi.

“Tớ thật sự bị bất ngờ bởi Oreki đấy. Tớ cũng tò mò muốn biết trong đầu Oreki chứa cái gì.”

Tôi rùng mình tưởng tượng ra cảnh Chitanda đang phẫu thuật xẻ đầu tôi ra trong căn phòng dưới mặt đất của một tòa lâu đài hẻo lánh (đương nhiên là tòa lâu đài kiểu Âu theo phong cách Gothic) trong một đêm đông bão. Còn đối với tôi mà nói, khứu giác kỳ lạ của Chitanda có thể phát hiện ra mùi không ai thấy mới là điều bí ẩn.

“Nếu là Oreki, biết đâu...”

Biết đâu, gì cơ? Đừng nói là biết đâu sẽ thành nguyên liệu cho máy tính hữu cơ đấy nhé.

Vừa đổi chỗ cho Ibara, Satoshi vừa hỏi:

“Giải thích đi nào, Hotaro. Trước hết, cậu vừa đi đâu thế?”

Tôi chống khuỷu tay lên quầy, vừa dựa người vừa đáp:

“Phòng Mỹ Thuật.”

“Phòng Mỹ Thuật? Không phải ở phía ngược với khu lớp học sau?”

“Nên tớ mới lười đi.”

“Ờ đây có gì?”

“Ừ, nghe đây.”

Tôi lặp lại lời giải thích đã trình bày lúc nãy cho Chitanda và Ibara nghe ở phòng Mỹ Thuật.

“Nếu cuốn sách đó được sử dụng thì sẽ là trong tiết năm hoặc tiết sáu của ngày thứ Sáu, hoặc là cả hai. Trước hết là chẳng có cô nữ sinh nào lại động đến một thứ kèn cồng như vậy vào giờ nghỉ trưa cả. Đọc lại cồng không. Hơn nữa, tiết học mà có các học sinh cùng khối nhưng khác lớp thì sẽ là?”

Điều mà tôi chợt nghĩ ra ban nãy nhưng bị Satoshi làm cho quên bồng mất chính là đây. Điều mà tôi đã nghĩ khi lần đầu gặp Chitanda. Chitanda đã trông thấy tôi ở đâu?

“Giờ thể dục, hoặc giờ nghệ thuật. Gì thì gì không ai dùng đến sách trong giờ thể dục. Thử nhìn xem, cái bìa sách ấy. Cậu có thấy nó cực kỳ công phu, màu sắc cũng đẹp nữa? Năm cô nữ sinh đã dùng nó cho giờ học. Và họ phân công nhau thay phiên đi mượn hàng tuần.”

Satoshi xen vào:

“Ai biết được là hàng tuần? Thời hạn cho mượn là...”

“Đừng hỏi y hệt Ibara thế chứ. Hai người hợp nhau nhỉ. Satoshi, cậu có giữ trong tay một cuốn sách mà chẳng hề đọc đến không? Hàng tuần trả nó cho thư viện là cách quản lý nhẹ nhàng nhất.”

“... Ờ ha. Thế, các cậu đã tìm thấy gì?”

“Cậu phải đoán ra rồi chứ. Là các bức tranh. Những bức tranh được thực hiện trong giờ mỹ thuật gộp chung ba lớp 11 D, E, F.”

Những bức tranh với phong cách khác nhau nhưng đều khắc họa một hình tượng. Đó là chân dung một nữ sinh ngồi bên chiếc bàn có bình hoa, ánh mắt cô gái hướng xuống một thứ cô đang cầm trên tay, không gì khác ngoài cuốn trường sử có bìa đẹp lung linh kia, “Kỷ yếu 50 năm Trường THPT Kamiyama”. Thực tế những phần chữ trang trí chi tiết đã bị tô đề lên, và không bức nào có vẻ mang hơi hướng của một mô-típ nghệ thuật cả.

“Khá lắm, Hotaro. Vậy thì, mùi mà Chitanda ngửi được là?”

“Còn phải hỏi, là mùi của dụng cụ vẽ. Nó chính là mấu chốt giúp tớ hiểu ra vấn đề. Phòng Mỹ Thuật nồng nặc mùi đó luôn.”

Satoshi vỗ tay hai, ba tràng hờ hững.

“Thật không ngờ, quá đỉnh quá đỉnh! Nhờ cậu mà tớ đã có những giây phút thật thú vị.”

Chitanda cũng mỉm cười tán thành.

“Đúng thế. Vui quá! Mà còn cảm thấy thời gian trôi nhanh nữa.”

“Tớ vắt óc mấy tiếng mà không tài nào hiểu nổi... Thế mà Oreki lại tìm ra được, thật không ngờ!”

Đó chính là điểm tôi khác với mấy người đấy, tôi thầm nghĩ. Tôi khác với Ibara - người nghi hoặc vì cách mượn sách kỳ cục, khác với Chitanda - cô nàng bị tò mò trước sự việc tuy kỳ lạ nhưng chẳng ảnh hưởng đến ai, và khác với Satoshi - tên khoái chí theo dõi câu chuyện từ đầu đến cuối. Nhìn lũ bạn hồi hộp phần chần ở trước mặt, tôi cảm thấy có phần giống với ấn tượng của mình dành cho lễ hội Kan-ya.

Nói thế nào nhỉ... Mà, sao cũng được.

Mưa đã ngớt, về thôi nào.

Nghĩ vậy, tôi vừa nhắc túi lên thì đã bị Chitanda chặn lại:

“A, chưa về được đâu cậu.”

“Sao thế? Lại gì nữa đây?”

Tôi nhận thấy cái nhìn lạnh tanh của Satoshi và Ibara. Tôi vừa nói gì hớ hênh chẳng?

“Oreki, ông đến đây để làm gì?”

Để làm gì? Thì cuốn sách được yêu thích nhưng không ai thèm đọc...

Ấy, không phải. Đúng rồi, tập san! Satoshi cười cợt:

“Đợi chút coi! Hotaro, thỉnh thoảng cậu cứ như trên mây í nhỉ?”

“Thỉnh thoảng thôi á? Fuku-chan, cậu có đánh giá quá cao không?”

Này, tôi chưa bao giờ bị vụ gì tên tò trước mặt cậu đâu nhé!

Ibara định chêm thêm gì nữa thì có giọng nói từ phía trong quầy:

“Ibara, em đã vất vả rồi. Em có thể về được rồi đó.”

“À, vâng. Cô Itoigawa, cô đã về rồi ạ?”

Giọng nói là của một cô giáo. Lần đầu tiên tôi mới gặp, nhưng có lẽ là cô thủ thư. Cô tầm tuổi cuối trung niên, dáng người khá nhỏ bé, có đeo băng tên. Giáo vụ Itoigawa Yoko.

Ngay sau sự xuất hiện của cô thủ thư, Satoshi nhanh chóng trình bày vấn đề:

“Em chào cô, em là Fukube của câu lạc bộ Cổ Điển. Bọn em đang tìm ấn bản các năm trước để làm tập san, nhưng hình như giá sách ngoài này không có nên cô có thể cho phép bọn em tìm trong kho được không ạ?”

“Câu lạc bộ Cổ Điển? Tập san?”

Cô Itoigawa cất giọng ngạc nhiên. Hẳn là cô nghĩ rằng câu lạc bộ Cổ Điển đã bị giải tán rồi chẳng?

“Các em là thành viên câu lạc bộ Cổ Điển ư? Vâng à... Thật đáng tiếc, nhưng ấn bản các năm trước không có trong thư viện đâu.”

“Vâng, thế nên cô cho bọn em tìm trong kho ạ.”

“Trong kho cũng không có đâu!”

“Liệu có sai sót gì không ạ?”

“Không.”

Cô giáo trả lời chắc chắn một cách đáng ngờ. Nhưng không thể nghĩ ra được lý do gì cô thủ thư lại giấu sách cả. Vậy thì, hay là gần đây người ta đã dọn lại kho?

Bị phủ định hoàn toàn thì Satoshi cũng chỉ còn biết rút lui:

“Thế ạ? Em hiểu rồi... Hình như là thế đấy, Chitanda.”

“... Gay go quá.”

Chitanda quay bộ mặt có phần u ám sang tôi. Có bị nhìn như vậy thì tôi cũng chỉ biết so vai nói:

“Sẽ sớm tìm được mà. Về thôi nào!”

Nói đoạn, tôi toan đeo túi lên vai thì bị Ibara châm chọc:

“Tươi tỉnh quá nhỉ? Chắc là khi giải quyết được vấn đề người ta thường khoan khoái đây mà.”

Giải được vấn đề mà vốn chẳng muốn giải thì có thể khoan khoái được sao? Ibara ơi, cậu làm to rồi Tôi đang định nói thế

nhưng lại nghĩ cũng chẳng để làm gì nên chỉ nhún vai.

“Ừ ha, bọn mình về thôi nào... Cũng đã thu hoạch được rồi.”

Chitanda buông một câu chẳng rõ đầu đuôi. Dù gì thì cũng xong việc rồi. Lần này tôi thật sự đeo túi lên vai. Không biết từ bao giờ tiếng mưa đã ngừng hẳn, có thể thấy rõ những tia nắng đang chiếu qua làn mây. Và rồi, khi quay bước đi, tôi có cảm giác tiếng thì thầm của Chitanda đã nghe hồi nãy lại vọng vào tai:

“Phải rồi, nếu là Oreki, biết đâu..”

IV

Những hậu duệ của câu lạc bộ Cổ Điền nhiều thăng trầm

Một ngày Chủ nhật, tôi bị Chitanda gọi ra ngoài. Cô nàng bảo muốn gặp ở ngoài trường. Địa điểm thì tùy tôi quyết định nên tôi đã hẹn ra quán “Pineapple Sand”. Đó là một quán cà phê được trang trí với tông nâu trầm chủ đạo, và ly Kilimanjaro được pha chế chưa hơn bất kỳ quán giải khát nào mà tôi biết là món ưa thích của tôi. Quán tuy nhỏ nhưng biển hiệu rất bắt mắt nên tôi nghĩ chẳng khó để tìm ra.

Không thể phủ nhận không gian yên tĩnh thiếu vắng âm thanh của truyền hình cáp trong thời buổi bây giờ chính là một trong những yếu tố khiến tôi ưng quán này, nhưng để làm địa điểm gặp gỡ thì hơi chán thật, vẫn còn mấy phút nữa mới tới giờ hẹn nhưng tôi đã nhìn chăm chăm vào tách cà phê uống dở và sốt ruột khi Chitanda chưa đến.

Chitanda đến lúc đồng hồ đeo tay vừa chuẩn bị nhích sang một giờ rưỡi - giờ hẹn. Có lẽ vì quán nhỏ nên Chitanda ngay lập tức tìm ra tôi, cô nàng mặc một chiếc váy liền màu kem gần như màu trắng và ngồi xuống đối diện tôi. Ngoài đó ra thì trên người Chitanda hầu như không còn vật nào có thể gọi là trang sức cả.

“Mình xin lỗi đã gọi cậu ra.”

Tôi uống cạn cốc cà phê còn lại thay vì nói “không sao”. Anh chủ quán tới để ghi đồ uống. Chitanda lướt mắt qua thực đơn, rồi gọi đồ uống ngọt:

“Cho em một tách ca cao Vienna.”

Cậu học sinh chẳng dư dả gì là tôi không gọi thêm gì cả.

Trước khi bước vào chủ đề chính, chúng tôi có nói vài câu chuyện phiếm, Chitanda bày tỏ ấn tượng tốt với quán, nghe vậy tôi liền bảo ở quán này mà không gọi cà phê thì chẳng khác gì tới công viên Ueno mà không xem gấu trúc vậy, Chitanda phản bác rằng cô nàng không uống được rồi đưa một loạt dẫn chứng để giải thích, đúng lúc đó ca cao Vienna được mang tới. Tôi ngần ra khi thấy lớp kem tươi đầy ú ụ ở phía trên lớp ca cao. Chitanda thích đồ ngọt chẳng?

Chitanda dùng thìa khuấy lớp kem tươi. Trông cô nàng có vẻ rất thích thú. Xem chừng cứ thế này thì cô nàng sẽ chỉ uống ca cao rồi nói chuyện phiếm xong về luôn mất. Một nửa trong tôi thật lòng lo sợ như vậy nên quyết định dẫn dắt câu chuyện:

“Thế cậu có việc gì?”

“Gì cơ?”

Gọi người ta ra ngoài trong một ngày Chủ nhật thần thánh như này mà thái độ đó là sao?

“Tớ hỏi cậu gọi tớ ra đây có việc gì?”

Sau khi nhẹ nhàng nhấp một ngụm ca cao hoàn toàn không gây tiếng động rồi thì thầm “Ngon quá!”, Chitanda nghiêng cái cổ nhỏ:

“Ra đây? Người chọn quán này là Oreki mà.”

“Tớ về đây.”

“Ơ ơ, đợi đã!”

Đặt thìa, đặt tách xuống, Chitanda chỉnh lại tư thế.

“Xin lỗi cậu. Tớ... đang hơi căng thẳng.”

Về điều tĩnh đến mức có thể nghĩ là lạnh lùng, nhưng khi cô nàng nói thế tôi mới thấy đúng là nét mặt có phần không tự nhiên thật. Hơn nữa, việc cô nàng tự mình thú nhận rằng bản thân đang căng thẳng cũng đủ thấy không hề bình thường rồi. Và thế là tôi nổi hứng bông đùa:

“Căng thẳng? Bộ định bày tỏ với tớ hả?”

Nói ra miệng rồi tôi mới nhận thấy không biết liệu Chitanda có hiểu đó chỉ là một lời nói đùa không. Ôi không, tôi cuống quýt định cứu vớt tình thế xấu hổ này. Nhưng sau một chút ngập ngừng, Chitanda gạt đầu một cái rõ mạnh.

Đến lượt tôi cuống lên. Vì bị cuống nên tôi quay sang anh chủ quán gọi:

“... Cho em một ly cà phê nữa!”

Chẳng thèm đếm xỉa đến tôi, Chitanda khẽ nói:

“Nếu nói là bày tỏ thì cũng có thể là thế. Tớ... có việc muốn nhờ Oreki. Đúng ra đây là vấn đề cá nhân của riêng tớ nên không có lý do gì để nhờ cậu cả. Cho nên trước hết, cậu có thể nghe chuyện của tớ được không?”

Chitanda không còn chú ý đến tách cà phê nữa. Vậy à... Tôi rất ngại mấy chuyện nghiêm túc nhưng vẫn nói:

“Ừm. Cậu thử kể đi.”

“Ừ.”

Thế rồi, ngừng một khoảng như vừa đủ để nuốt nước bọt, Chitanda từ tốn bắt đầu.

“... Tớ có một người bác. Là anh trai của mẹ tớ, tên là Sekitani Jun. Cách đây mười năm bác ấy sang Malaysia rồi bị mất tích từ bảy năm trước.

“Hồi nhỏ, tớ..., à không, kể cả bây giờ cũng không thể nói là hoàn toàn không còn nhớ nữa nhưng mười năm trước tớ rất hay theo bác ấy. Trong ký ức của tớ, bác là người luôn trả lời mọi câu hỏi tớ đặt ra. Vì là chuyện của trẻ con nên chắc hẳn có nhiều chỗ kỳ cục lắm. Thực ra tớ hầu như không còn nhớ mình đã hỏi những chuyện gì. Tuy nhiên, tớ vẫn còn ấn tượng rằng bác là một người không có chuyện gì là không biết.”

“Thế thì đúng là tuyệt vời.”

“Có điều bây giờ thì không biết được là do bác ấy uyên thâm hay do tài ăn nói nữa.”

Cô nàng nói đúng câu đùa tôi đang định nói rồi chỉ hơi cười nơi khóe miệng.

“Tớ biết là cậu có bác rồi. Nhưng tớ cũng có hai, ba người bác. Họ chỉ không mất tích thôi. Vậy cậu định nhờ gì tớ? Đừng bảo là muốn tớ đi Malaysia tìm bác cho cậu nhé.”

“Không. Bác tớ bị mất tích ở vùng Bengal, ừm, ở Ấn Độ. Việc tớ muốn nhờ Oreki là..., tớ muốn cậu khiến tớ nhớ ra tớ đã hỏi gì bác ấy.”

Nói đến đây, Chitanda ngừng lại. Thế là hợp lý. Bởi tôi còn chưa kịp hiểu mình vừa được nhờ vả điều gì. Có phải là, Chitanda muốn hỏi tôi cô ấy đã hỏi gì người bác của mình?

“... Vô lý hết sức!”

“Ích kỷ quá phải không? Những kỷ niệm về bác đều là những câu chuyện hồi tở còn quá nhỏ nên tở hầu như không nhớ được gì. Tuy nhiên, có một việc tở nhớ rất rõ. Điều tở muốn nhớ ra chỉ là chuyện đó.”

Chitanda đưa tách lên miệng, có lẽ để làm môi bớt khô chứ không phải để thưởng thức vị ca cao. Rồi cô nàng tiếp tục với giọng còn nhỏ hơn cả ban nãy.

“Đó là khi tở vẫn còn học mẫu giáo. Không hiểu vì lý do gì mà tở biết được bác ấy từng trong câu lạc bộ Cổ Điển. Chắc vì ở nhà tở lúc nào cũng có rong biển khô vị giấm ‘Sukonbu’* - phát âm nghe gần giống vậy. Thế nên tở bắt đầu có hứng thú với câu lạc bộ Cổ Điển của bác.”

Rong biển khô vị giấm và câu lạc bộ Cổ Điển?! Thôi thì tạm chấp nhận lỗi chơi chữ ngớ ngẩn nhưng lòng hiếu kỳ của trẻ con thật không biết đâu mà lần. Có thể có chuyện như vậy à? Hơn nữa cô nhóc đó về sau đã trở thành hiện thân của lòng hiếu kỳ Chitanda Eru.

“Tở đã được bác kể cho nghe rất nhiều chuyện về câu lạc bộ Cổ Điển. Rồi một ngày, tở đã hỏi bác ấy điều gì đó liên quan đến câu lạc bộ. Người bác lúc nào cũng sẵn sàng cho tở biết mọi thứ trên đời, vậy mà duy chỉ có lúc đó lại tỏ vẻ khó chịu không muốn trả lời. Vì tở không chịu, cứ mè nheo một lúc lâu, nên bác tở sau một hồi lưỡng lự cuối cùng cũng trả lời câu hỏi đó. Và khi nghe câu trả lời ấy, tở đã...”

“Cậu đã?”

“... Tở đã khóc. Không biết vì sợ hãi hay đau buồn mà tở đã khóc rất lớn. Hình như mẹ tở hoảng quá đã lao đến, nhưng tở không nhớ gì về việc đó. Tở chỉ nhớ bác ấy đã để mặc tở như vậy không hề dỗ dành gì.”

“Cú sốc lớn đối với cậu nhỉ?”

“Ừm, có lẽ thế. Vì tớ cứ ám ảnh mãi. Nhưng về sau này, phải rồi, khi lên cấp hai, tớ bắt đầu bận khoản. Tại sao bác ấy lại không muốn trả lời, tại sao lại không dỗ tớ? Oreki, cậu nghĩ sao?”

Bị hỏi, tôi thử suy nghĩ. Một con người dịu dàng, luôn lắng nghe từng câu hỏi của con trẻ, hơn nữa lại nhanh trí đến mức có thể trả lời hết thấy các câu hỏi đó, tại sao duy chỉ có lúc ấy, lại để mặc một đứa trẻ đang khóc?

Chuyện như vậy có thể hiểu ra ngay câu trả lời. Tôi nói với một vẻ điềm tĩnh nhất có thể:

“Là bởi, bác cậu đã nói cho cậu nghe một chuyện không thể rút lại được chứ sao! Có lẽ bác ấy đã cho cậu biết điều gì đó vô cùng quan trọng, đến nỗi không thể lấp liếm rằng chuyện vừa rồi chỉ là đùa thôi để dỗ dành cậu, dù trước mắt là cô cháu gái bé bỏng đang khóc đi chẳng nữa.”

Chitanda mỉm cười.

“Ừ, tớ cũng nghĩ thế.”

Chitanda nhìn thẳng vào tôi... Ôi! Cà phê vẫn chưa ra sao?

“Từ khi nghĩ được như thế, tớ bắt đầu tha thiết muốn nhớ lại mình đã hỏi gì khi đó. Tớ nghĩ là mình đã làm hết tất cả những việc có thể. Tớ từng trốn biệt trong nhà kho với hy vọng có thể tái hiện lại hoàn cảnh lúc ấy, cũng cố gắng tiếp xúc với nhà Sekitani trong khả năng cho phép vì hai nhà đã trở nên xa cách.”

Nếu là cô nàng này, chắc chắn những chuyện có thể làm đã được làm triệt để.

“Thế nhưng, cứ như thể có một lớp sương giăng phủ. Tớ không tài nào nhớ ra nổi... Vậy nên thứ tớ cần, nếu mượn lời của Oreki thì là, manh mối.”

“Ra thế. Đây là ‘lý do cá nhân’ khiến cậu gia nhập câu lạc bộ Cổ Điển đó hả?”

Chitanda gật đầu cái rụp.

“Thế nhưng, tớ không biết là câu lạc bộ Cổ Điển suýt nữa thì bị giải tán. Tớ không chủ quan cho rằng hành trình sẽ đơn giản, nhưng không hề nghĩ rằng sẽ chẳng có một ai cho mình hỏi chuyện. Tớ cũng đã đến cả phòng giáo viên, nhưng không có

thầy cô giáo nào biết chuyện của ba mươi ba năm về trước, khi bác tớ còn là học sinh trong trường.”

Thế tại sao cậu lại cầu cứu tớ?”

“Đó là vì...”

Tôi cứ tưởng Chitanda đột nhiên ngừng lại, ra là anh chủ quán đã mang cà phê tới. Anh chủ quán với bộ mặt râu ria dạn dày cà phê tôi đã uống cạn và đặt tách mới lên hết như cái máy. Sau khi anh đi rồi, Chitanda nhấp một ngụm cà phê cao như thể đã nhớ ra.

“... Dù là lúc phòng họp câu lạc bộ bị khóa hay khi Ibara đưa ta bài toán trong thư viện, Oreki đều có những kết luận mà tớ không tưởng tượng được. Tớ biết thế này là mặt dày, nhưng tớ nghĩ nếu là Oreki, cậu sẽ đưa tớ đến với câu trả lời.”

Tôi cảm giác mặt mình cau lại.

“Cậu đánh giá tớ cao quá rồi. Máy chuyện đó là ý tưởng bất chợt thôi. Mà ý tưởng bất chợt thì chỉ do may mắn.”

“Vậy hãy để tớ nhờ cậu vận may đó.”

“Không có hứng.”

Sao có hứng được chứ. Thứ nhất, đó là chuyện phiền phức mà tôi không có nghĩa vụ phải làm theo lời Chitanda. Và thứ hai, nếu tôi không thu được kết quả gì, chắc chắn tôi sẽ thấy có lỗi với Chitanda và sẽ bị nguyên rủa bởi sự bất lực của mình. Đây không phải chuyện thử thách trí thông minh một cách nhẹ nhàng, mà là chuyện liên quan đến nhân sinh quan của một con người là Chitanda, nói quá lên là thế. Bảo rằng tôi - Hotaro theo chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng này - phải lãnh lấy trách nhiệm dù chỉ là một chút ư? Đừng đùa!

“Sao lại chỉ có tớ? Vẫn còn những người khác cậu có thể nhờ được mà?”

Chitanda mở to mắt. Tôi tiếp tục nói, không nhận ra ý nghĩa của cái nhìn ấy.

“Cậu có thể dùng chiến thuật biến người*. Nhờ cả Satoshi, cả Ibara, và cả những người bạn khác của cậu là được chứ sao?”

Không có lời đáp. Trước lời cự tuyệt quanh co của tôi, Chitanda im lặng. Chitanda hơi cúi đầu, khẽ thở dài gần như

không thể nhận ra, tiếp tục im lặng rồi thì thầm:

“Oreki à, tớ...Tớ không có sở thích đi rêu rao chuyện quá khứ.”

“...”

“Đây đâu phải chuyện có thể nói cho bất kỳ ai.”

Tôi giật mình. Ra thế. Đương nhiên là như vậy.

Tại sao Chitanda phải mất công gọi tôi ra ngoài vào ngày Chủ nhật để tìm cơ hội nói một dối một? Câu trả lời thật đơn giản, bởi cô ấy không muốn nhiều người biết chuyện về bác mình. Tại sao lại thế thì tôi không biết nhưng cô ấy đã tin tưởng tôi mà bộc bạch tất cả, vậy mà tôi lại bảo “dùng chiến thuật biển người đi”.

Có lẽ không phải vì xấu hổ nếu để mọi người biết nhưng chẳng phải bất cứ ai cũng mang trong mình một phần bí mật sao?

Tôi cảm thấy mặt đỏ bừng bèn cúi đầu.

“... Tớ xin lỗi.”

Chitanda mỉm cười, có lẽ đã bỏ qua cho tôi.

Sự im lặng lại bao trùm. Chitanda đang đợi tôi nói tiếp. Còn tôi chưa tìm được từ ngữ thích hợp. Hơi nóng từ tách cà phê tỏa ra giữa hai chúng tôi. Tách cao của Chitanda có lẽ đã nguội hẳn, không còn bốc khói nữa.

Tôi đưa tay cầm tách. Dường như cử chỉ ấy đi phá tan sự căng thẳng, nét mặt Chitanda dần ra.

“Tớ đã nói điều rất vô lý. Tớ biết, mình không được lôi Oreki vào chuyện kỷ niệm cá nhân. Nhưng, tớ...”

“...”

“Khi Oreki trả lời nghi vấn của tớ... Có lẽ tớ đã so sánh Oreki với bác. Dù cậu tỏ vẻ khó chịu hơn bác tớ nhiều, nhưng cậu đã trả lời tớ. Cho nên... Không được, có phải, tớ đã quá dựa dẫm không?”

“Còn ba năm phổ thông cơ mà. Cậu cứ từ từ tìm kiếm trong lúc đó. Đến lúc nào không biết làm sao được nữa, tớ cũng không nói là sẽ khoanh tay không giúp.”

Chitanda chậm rãi lắc đầu.

“Tớ... tớ muốn nhớ lại chuyện về bác trước khi bác qua đời. Sự thật mà bác ấy đã không thể bẻ cong, điều bác đã nói cho tớ biết là điều gì, tớ muốn giữ nó trong tim trong lễ tang của bác.”

“Qua đời?”

Chuyện gì kỳ cục. Người chết không chết. Người bị mất tích cũng không chết.

... Không.

Phải rồi. Người bị mất tích sẽ chết.

“Bác tớ - Sekitani Jun, bị mất tích đến nay đã là năm thứ bảy. Có thể cậu cũng biết, trong bảy năm, người không rõ là sống hay chết thì theo pháp luật có thể coi là đã chết... Nhà Sekitani đã làm thủ tục tuyên bố tử vong vắng mặt và họ sẽ tổ chức một đám tang nhỏ. Vấn đề về bác tớ sẽ kết thúc.”

Nói xong, Chitanda khẽ thở dài đột ngột chuyển ánh nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi cũng nhìn theo, nhưng chẳng có gì ngoài cảnh đường phố bình thường.

Tôi hóp một ngum cà phê nữa. Có lẽ chẳng còn gì phải nói với Chitanda.

Tôi nghĩ.

Chitanda có một quá khứ muốn nhớ lại. Có lẽ điều đó cũng đồng nghĩa rằng đó là một quá khứ đáng để nhớ lại. Xét theo phương châm sống của tôi thì có thể nghĩ đó là một việc kỳ dị. Với một kẻ đang trốn tránh nguy cơ phải vướng vào chuyện đó như tôi, thứ gọi là “kỷ niệm” có ý nghĩa gì cơ chứ?

Nhưng Chitanda lại muốn lấy lại thứ đã đánh mất từ quá khứ. Phải rồi, Chitanda là cô nàng luôn đào sâu hiện tại chính bằng lòng hiếu kỳ ấy. Nếu cô nàng có định bới tung quá khứ lên thì cũng chẳng có gì kỳ lạ. Để tiền đưa người bác, và hơn thế có lẽ là vì chính mình, Chitanda định lục lại quá khứ. Và bất hạnh thay, nếu cô nàng không có khả năng cần thiết để hoàn thành điều đó?

Trong đầu óc đang suy nghĩ mông lung của tôi chợt hiện lên một câu trong bức thư của bà chị. *“Dù sao thì em cũng không có việc gì muốn làm mà phải không?”*

... Chính xác. Tôi là Hotaro tiết kiệm năng lượng. Không làm những việc không nhất thiết phải làm.

Vậy thì, giúp người khác việc họ phải làm, cũng đâu có gì kỳ cục?

Tôi đặt tách cà phê xuống, dùng ngón tay gõ nhịp vào thành cốc như để xua đi tâm trạng mơ hồ. Chiếc tách bằng gốm dày vang lên âm thanh trầm đục. Chitanda đang ngắm nhìn đường phố thì hướng sự chú ý sang tôi. Tôi chậm rãi nói, như để nhắc Chitanda nhớ rõ.

“Tớ, không chịu trách nhiệm với cậu đâu.”

“?”

“Thế nên tớ sẽ không nói là nhận lời nhờ vả của cậu. Tuy nhiên, tớ sẽ lưu tâm chuyện đó, nếu cậu tìm thấy điều gì có thể thành manh mối thì nhất định hãy nói với tớ. Nếu việc giải mã tốn nhiều công sức tớ sẽ giúp một tay.”

“... Ừ!”

“Nếu cậu đồng ý với điều đó thì tớ sẽ giúp.”

Chitanda ngồi thẳng lưng. Sau đó là cúi chào một góc bốn lăm độ.

“Cảm ơn cậu. Tớ biết là làm phiền cậu nhiều lắm, nhưng mong cậu giúp đỡ.”

Phiền à?

Tôi quay mặt đi để Chitanda không nhìn thấy, rồi khẽ cười. Chính tôi còn đang kinh ngạc trước việc mình đã không từ chối lời nhờ vả của Chitanda. Dĩ nhiên tôi không định làm thế, nhưng nếu mang chuyện này kể với Satoshi không biết hắn sẽ nói gì nhỉ? Tôi bất chợt nghĩ vậy. Chắc chắn cậu ta sẽ tròn mắt và tuôn một tràng từ ngữ tôi không hiểu để thể hiện sự kinh ngạc của mình. Kiểu như, “Tưởng Hotaro phải làm mặt lạnh từ chối mới đúng chứ?”

Lúc ấy, tôi biết nói gì để giải thích cho hắn đây?

Tôi băn khoăn với suy nghĩ đó mãi, mặc cho Chitanda cứ một điều cảm ơn, hai điều cảm ơn. Tách cà phê cao dường như đã nguội hẳn, còn cốc cà phê thứ hai của tôi thì đã cạn.

V

Dấu niêm phong của câu lạc bộ Cổ Điền giàu lịch sử

Mặc dù trường Kamiyama tự xưng là ngôi trường chuyên đào tạo học sinh thi vào đại học, nhưng kể cả tỉ lệ đỗ đại học, lẫn sự nỗ lực để nâng cao tỉ lệ đó đều không xứng với danh xưng chút nào. Trường chỉ thuê trung tâm tổ chức tuyển sinh tiến hành kỳ thi thử toàn quốc một, hai lần trong năm, ngoài ra cũng không hề mở các lớp phụ đạo. Một ngôi trường khá đủng đỉnh trong thời buổi như thế này.

Có điều, dù thế nào đi chăng nữa trường Kamiyama cũng có những đợt thi học kỳ rất nghiêm ngặt. Giống như nhắc đến đời học sinh là nghĩ tới màu hồng, nhắc đến kẻ thù của học sinh ắt phải là thi cử và đánh giá. Do lệnh cấm hoạt động câu lạc bộ trong thời gian thi học kỳ một nên câu lạc bộ Cổ Điền cũng tạm ngừng hoạt động. Vốn bọn tôi cũng không có hoạt động gì nên cứ tiếp tục như bình thường chắc cũng chẳng sao, nhưng vì chìa khóa không được cho mượn nữa nên không còn cách nào cả.

Kỳ thi học kỳ đến hôm nay cũng kết thúc. Tôi nằm ườn trên giường trong phòng riêng của mình, nhìn chăm chăm lên trần nhà. Vẫn là cái trần nhà trắng toát, chẳng có gì đặc biệt khác so với mọi khi.

Nhắc đến thi, học lực của mỗi thành viên trong câu lạc bộ Cổ Điền khá thú vị.

Trước hết là Fukube Satoshi. Mặc tên này sở hữu một lượng kiến thức vô dụng khổng lồ, nhưng cậu ta hoàn toàn không có hứng thú gì với chuyện học hành cả. Vì vẫn chưa có kết quả kỳ

thi lần này nên không thể nói được điều gì, nhưng hình như điểm thi giữa kỳ của cậu ta tương đối tệ. Bởi thời điểm đó Satoshi còn đang bận nghiên cứu “Tại sao người Nhật không còn sử dụng thẻ ‘thảo thư’* (Satoshi gọi là thẻ ‘bút ký’) trong đời sống hằng ngày?” Đối với Satoshi, chỉ có những điều cậu ta nghĩ là quan trọng mới quan trọng. Đó hẳn là một thái độ ngạo ngược, và nếu xét về lâu dài còn có thể kết luận là một việc ngu ngốc. Thế nhưng có lẽ Satoshi cũng chẳng buồn bận tâm đến điều đó. Nếu gọi cậu ta là người tự do thì nghe cứ như một lời khen. Tên đó chỉ là một gã ngốc đa năng mà thôi.

Còn Ibara Mayaka, vốn là thành viên câu lạc bộ Nghiên cứu Manga nhưng vì đeo đuổi Satoshi nên cũng đã ghi danh vào câu lạc bộ Cổ Điển, thì có thể coi là mẫu con ong chăm chỉ. Mayaka luôn kiểm chứng xem mình có sai sót gì không, vì thế thành tích cũng tự động lọt vào thứ hạng cao. Có điều, dường như cô nàng hoàn toàn không có ý định dùi mài thêm để đạt đến đỉnh cao trong sự nghiệp học tập. Tức là Ibara thuộc típ hay lo lắng - theo một ý nghĩa hơi khác với bình thường. Có thể gọi là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ. Sự sắc sảo trong lời lẽ của Ibara cũng có thể lý giải cho cái tính không ưa những điều sai trái của cô nàng. Ibara luôn nghi ngờ. Và truy cứu đến cùng. Và tôi nghĩ có lẽ đối với chính bản thân mình cô nàng cũng như vậy.

Còn Chitanda Eru thì luôn đạt điểm cao chót vót ở lớp đầu. Theo bảng xếp hạng học sinh đạt thành tích cao, Chitanda xếp thứ sáu toàn khối. Không chỉ đạt điểm cao, dường như nội dung giáo dục phổ thông thực tế không đủ thỏa mãn Chitanda. “Tôi muốn biết cả hệ thống chứ không phải bộ phận” - Chitanda đã từng nói thế. Tôi không hiểu rõ lắm điều đó có ý nghĩa như thế nào. Nhưng dù mơ hồ tôi cảm nhận được rằng câu nói đó đã giải thích cho lòng hiếu kỳ của cô tiểu thư. Như câu chuyện về người bác, có thể nói rằng, dựa vào việc biết được những điều bác cô ấy đã nói, Chitanda muốn hoàn thiện nhận thức của mình về hệ thống có tên gọi là “bác”. “Biết” có lẽ là một việc tự nhiên, nhưng Chitanda đã làm điều đó một cách có chủ ý.

Còn tôi thì bình thường.

Nếu nói về thứ hạng thì tôi xếp thứ một trăm bảy mươi lăm trong ba trăm năm mươi học sinh. Đúng chính giữa luôn, cứ như thể trò đùa. Chẳng ở tốp đầu nhờ ham hiểu biết như Chitanda, mà cũng không bết bát vì cố tình sao nhãng như Satoshi. Tôi cũng không định vươn lên vì bất mãn với sai sót như Ibara. Về chuyện ôn thi, nếu bảo tôi hoàn toàn chẳng động đến sách vở thì không phải, nhưng cũng không học cho ra hồn. Thi thoảng tôi có bị bảo: “Cậu đúng là đồ kỳ cục!”, nhưng nếu để tôi nói, thì đó là bằng chứng cho việc không có mắt nhìn người. Tôi luôn ở một nơi lưng chừng không phải lớp vầng, cũng không phải lớp cận. Chưa từng muốn ngoi lên mà cũng định không tụt xuống. Ra vậy, điều Satoshi vẫn hay nói. “*Cuộc sống màu xám chỉ thấy ở Hotaro thôi!*”

Đương nhiên, điều đó không chỉ dừng lại ở học lực. Hoạt động câu lạc bộ, thể thao, sở thích, chuyện tình cảm trai gái... Tóm lại, có lẽ đó là vấn đề về bản chất con người. Có câu “thấy cây mà chẳng thấy rừng”, nhưng người ta cũng nói “vơ đũa cả nắm”. Có lẽ cuốn Koujien sắp sửa có định nghĩa “màu hồng tượng trưng cho cuộc sống học đường”. Và hoa hồng, chỉ khi được nở trên mảnh đất mới thành màu hồng được.

Tôi không phải mảnh đất phù hợp. Vấn đề chỉ như vậy thôi.

Đang nằm ườn trên giường với những suy nghĩ lộn xộn như vậy thì tôi nghe thấy có tiếng động ở dưới nhà. Tiếng vật gì đó rơi vào hòm thư.

Khi xuống dưới để kiểm tra hòm thư, tôi ngẩn người. Phong bì thư với phần rìa sọc ba màu đỏ, xanh, trắng kia chẳng phải là thư quốc tế hay sao. Khởi cần xác nhận người gửi. Người gửi thư quốc tế cho nhà Oreki chỉ có thể là Oreki Tomoe. Từ đâu thế nhỉ...? Istanbul?

Tôi mở phong bì ngay tại chỗ. Có vài lá thư, trong số đó có một lá gửi cho tôi.

Oreki Hotaro yêu quý!

Hiện chị đang ở Istanbul. Chị vừa gặp chút rắc rối nên đang phải ở lì trong Lãnh sự quán Nhật Bản, vẫn chưa ngắm nghía

đường phố được.

Nhưng chị nghĩ đây chắc chắn sẽ là một thành phố thú vị. Nếu có cỡ mấy thời gian ở thành phố này, nhất định chị sẽ đi khóa cánh cổng thành lại vào ngày hôm đó*. Lịch sử sẽ xoay vần chẳng? Chị không phải một sử gia nên tưởng tượng “nếu...” thì cũng chẳng có gì sai trái nhỉ?

Chuyến du lịch này thú vị quá! Nhất định mười năm sau, chị sẽ không nuối tiếc ngày hôm nay đâu.

Câu lạc bộ Cổ Điển thế nào rồi? Có thêm thành viên mới không?

Dù chỉ có mình em cũng không được nản lòng đâu nhé! Bởi sự cô đơn sẽ làm người đàn ông trở nên mạnh mẽ.

Còn nếu có ai khác nữa thì tốt! Bởi tiếp xúc với con người sẽ làm người đàn ông được rèn giũa.

Nhân tiện, chị có chuyện này hơi băn khoăn nên viết luôn nhé.

(Các) Em có định làm tập san không? Mọi năm trong lễ hội văn hóa, câu lạc bộ Cổ Điển đều phát hành tập san, không biết bây giờ có vẫn tiếp tục không nhỉ?

Nếu còn tiếp tục, chị nghĩ có thể em sẽ không biết cách làm như nào. Bởi vì, tập san của câu lạc bộ Cổ Điển không có trong thư viện.

Tìm trong phòng họp câu lạc bộ nhé. Ở đó có hộp y tế không còn sử dụng nữa, ấn bản các năm trước ở trong đó. Ổ khóa hỏng rồi nên không cần mật khẩu đâu.

Đến *Pristina** chị sẽ gọi điện về nhé.

Oreki Tomoe.

Ở lì trong Lãnh sự quán Nhật Bản? Chị hai, chị đã gây chuyện gì vậy! Dù sao tôi cũng chẳng lo lắng. Chi tiết cụ thể có lẽ được ghi trong thư gửi cho bố. Thành phố *Pristina*, tôi nhớ mình đã nghe ở đâu đó rồi nhưng không thể nhớ ra. Đã là nơi

chị tôi đặt chân đến thì thể nào cũng là chiến trường cổ chẳng mấy ai hay hoặc cái gì đại loại thế.

Dẫu vậy đi chẳng nữa. Tôi thở dài. Dường như chị hai có một mạng lưới thông tin mà tôi không hay biết và đang theo dõi tôi chẳng? Hay là câu lạc bộ Cổ Điển có bí mật truyền kiếp liên quan đến ấn bản tập san các năm trước? Phải, đúng là bọn tôi đang tìm các ấn bản cũ mà chưa tìm ra được.

Vấn đề cá nhân của Chitanda thì hôm trước tôi đã nghe rồi, còn vấn đề chung cô nàng đặt ra với tư cách Chủ tịch câu lạc bộ Cổ Điển là làm tập san. Lúc biết tập san không có trong thư viện Chitanda đã có vẻ rất nản, nhưng nếu lời của chị hai tôi là thật thì tìm được tập san rồi.

Nếu coi kết quả là mục đích thì việc tạo ra kết quả sẽ đạt được mục đích đó. Điều đó đồng nghĩa với việc sẽ thêm một chuyện phiền phức, nhưng vì lý do đó mà thủ tiêu thông tin này thì thật mất nhân tính. Lại một lần nữa thư của Oreki Tomoe làm xáo trộn cuộc sống của tôi.

Tôi tạm thời nhét bức thư vào trong túi quần đồng phục đang treo trên mắc.

Tan học ngày hôm sau, ngay lập tức tôi đi về phòng họp câu lạc bộ. Ngày đầu tiên sau khi được nghỉ thì lại trùng với một ngày nắng đẹp lâu lắm mới có nên câu lạc bộ nào cũng rất hăng hái. Từ sân trường vọng lại tiếng reo hò của các câu lạc bộ thể thao, còn trong trường thì xen lẫn âm thanh của câu lạc bộ Trống Kèn, câu lạc bộ Nhạc Nhẹ và câu lạc bộ Nhạc Dân Tộc. Mặc dù bề ngoài các câu lạc bộ thể thao có vẻ nổi bật hơn nhưng vai chính của sự kiện lớn bậc nhất - lễ hội Kan-ya lại là các câu lạc bộ văn hóa nghệ thuật đa sắc màu. Sau giờ tan học, ở dãy lớp học đặc biệt - đại bản doanh của các câu lạc bộ văn hóa nghệ thuật, đâu đâu cũng thấy bóng người.

Trong lớp khoa học địa cầu nằm ở góc tầng cao nhất dãy lớp học đặc biệt hiện đang có mặt Chitanda và Ibara. Hai cô nàng này mới gặp nhau lần đầu trong vụ ở thư viện lần trước mà đã ngay lập tức thân thiết, chắc có thể gọi là bạn tâm giao. Hôm nay hai nàng này cũng ngồi đối diện nhau bên cửa sổ, đang rù

rỉ tâm tình gì đó. Cả hai cùng mặc bộ đồng phục được đổi sang đồng phục hè từ mấy hôm trước trông thật tươi mới. Đôi cánh tay lộ ra từ lớp áo cộc của Ibara ngăm ngăm màu bánh mật tương phản với làn da trắng ngần của Chitanda. Vào hạ, những tia nắng mặt trời cũng dần chói chang hơn, nhưng có vẻ như trong người cô tiểu thư này hoàn toàn chẳng có chút sắc tố melanin* nào cả. Tôi đồng tai nghe bọn họ đang nói chuyện gì với nhau.

“Tức là, số trang cũng phải thích hợp.”

“Tập san của câu lạc bộ cũng có thể nhờ được không nhỉ?”

“Đừng lo. Hình như bên câu lạc bộ Nghiên cứu Manga có chỗ quen biết.”

“Có nhờ được không?”

Chuyện tập san à? Cố gắng ghê!

Bỗng Chitanda cứng đờ người lại, đưa hai tay lên che mặt.

“...”

Gì đây?

“... Ách xì!”

Thì ra cô nàng hắt xì hơi. Đến hắt xì hơi cũng khiêm tốn.

“Ách xì! Ách xì!”

“Cậu... cậu không sao chứ? Cảm cúm à? Hay dị ứng phấn hoa?”

“... A đỡ hơn rồi. Thật xấu hổ vì đã lo là sức khỏe, nhưng gần đây tớ hơi bị cảm hè...”

Hừm. Cảm hè thì mệt đấy. Mà nói mới thấy hình như cô nàng hơi nghẹt mũi.

Trước mắt cứ lên tiếng đã.

“Ồ, Chitanda, Ibara!”

“A, chào cậu, Oreki!”

“Này Ibara, không phải đến câu lạc bộ Nghiên cứu Manga à?”

“Ừ, bên đấy tạm xong rồi, Sao, bộ tôi ở đây thì phiền ông hả?”

Sao cái gì?

Nào!

Tôi quyết định không rào trước đón sau mà đi thẳng luôn vào vấn đề chính. Tôi rút lá thư của chị hai từ trong túi ra.

“Chị tứ ngày trước cũng là người của câu lạc bộ Cổ Điền. Trong thư chị ấy đã cho biết tung tích của tập san.”

Chitanda nghệt mặt ra. Có vẻ vẫn chưa kịp hiểu.

Chị tứ đã chỉ chỗ để tập san của câu lạc bộ Cổ Điền.”

Tôi vừa nhắc lại chậm rãi từng tiếng như thế xong thì...

“Có...”

Chitanda tròn mắt không thốt nên lời.

“Có thật thế không?”

“Thật. Tứ nói dối cậu thì được ích gì?”

Nghe tôi cam đoan, đôi môi mỏng manh của Chitanda vụt hé một nụ cười. Ái nữ thanh lịch nhà Chitanda tuy không cười kiêu mãn nguyền hết cỡ nhưng trên gương mặt cô nàng hiển hiện niềm vui sướng thuần khiết vô cùng, mà nếu nói theo “hỉ - nộ - ai - lạc” thì là một trạng thái “hỉ” vẹn toàn. Dù tôi có thêm muốn thứ gì đến mấy đi chăng nữa, nhưng khi đạt được nó rồi có lẽ tôi cũng chẳng thể nào biểu hiện được một gương mặt như thế. Không thể nghĩ rằng đây lại chính là người đã trưng vẻ mặt nghiêm trọng hết cỡ tại quán cà phê “Pineapple Sand”.

“Vậy sao, tập san...”

Tiếng cô nàng khe khẽ lọt vào tai tôi.

“... La la, tập san tập san...”

Cũng hơi nguy hiểm đấy, Chitanda Eru.

Nhưng Ibara lại nhú mày:

“Thật không thế? Tại sao phải mất công viết trong thư...”

Thắc mắc rất hợp lý. Không thể nghĩ rằng nơi cất giữ tài liệu của lễ hội văn hóa là điều quan trọng đến mức phải mất công truyền đạt trong bức thư từ tận Istanbul. Nhưng đấy là việc của chị tôi. Ai mà biết được trong đầu Oreki Tomoe điều gì là quan trọng cơ chứ?

“Sự thật là đã có thư. Nội dung thực hư ra sao thì chưa biết. Cậu xem không?”

Tôi mở lá thư ra đặt lên chiếc bàn cạnh đó thì Ibara và Chitanda liền ghé sát lại. Sự im lặng bao trùm khi hai người lần

theo từng dòng thư. Người phá vỡ sự im lặng đó là Chitanda.

“... Chị cậu thích Thổ Nhĩ Kỳ à?”

“Chị tớ thích cả thế giới.”

“Một người chị tuyệt vời quá!”

Chắc đây là phần khác người dễ thu hút sự chú ý, nhưng chỗ cần xem không phải ở đó.

“Nhất định mười năm sau, chị sẽ không nuối tiếc ngày hôm nay đâu. Vậy ư! Cảm giác có sắc thái gì đó gây u uất nhỉ?”

Đồng ý là như thế, nhưng cũng không phải chỗ đấy.

Hai người đọc tiếp rồi cùng thốt lên gần như cùng lúc:

“... Là hộp y tế ư?”

“Hộp y tế à?”

Ibara nhìn một lượt quanh lớp khoa học địa cầu rồi chống một tay lên hông, hơi rướn người về phía sau:

“Hừm, xem chừng không có trong phòng này nhỉ?”

“Có vẻ thế.”

Việc đó thì tôi đã biết rồi. Nhưng mặt Chitanda ngay lập tức biến sắc.

“Ơ! Vậy... vậy thì tập san, tập san...”

“Chi-chan, bình tĩnh, bình tĩnh nào!”

Tôi đang nghĩ Chi-chan là ai vậy, nhưng không phải tôi thì chỉ có thể là Chitanda. Chi-chan... Cô nàng Ibara này sao lại nghĩ ra cách gọi dễ thương vậy. Miệng lưỡi có độc của cô nàng không thể nhằm về Chitanda ư? Mà quả đúng là với một người như Chitanda thì thật khó để muốn nói gì thì nói.

Tôi phẩy phẩy lá thư trước mặt Chitanda đang được dở dành.

“Chitanda, trong thư chỉ viết là ‘hộp y tế của phòng hợp câu lạc bộ’. Chắc vì chị tớ đã tốt nghiệp cách đây hai năm. Trong thời gian đó có thể phòng hợp câu lạc bộ đã bị thay đổi.”

“A... Ra là thế!”

“Thế Oreki. Ông biết phòng hợp câu lạc bộ hai năm trước ở đâu à?”

Không có sơ hở đâu. Tôi có việc tới phòng giáo viên nên nhân tiện đã hỏi luôn rồi.

“Tớ hỏi thầy cố vấn rồi. Ở lớp sinh vật.”

“Chuẩn bị kỹ càng hiểm có đấy nhỉ?”

“Chỉ để tăng hiệu quả thôi.”

“*Hăng hái* ghê cơ!”

Làm gì có chuyện đó. Tôi chẳng bao giờ *hăng hái* cả.

“Lớp sinh vật à... Ở tầng dưới nhỉ, nếu đã biết vậy thì bọn mình đi nhanh thôi!”

Nói xong Chitanda dẫn đầu đi thẳng ra cửa.

Hăng hái là cô nàng này cơ.

Đúng như lời Chitanda, lớp sinh vật nằm ngay dưới lớp khoa học địa cầu. Vì lớp khoa học địa cầu nằm ở cuối tầng bốn của dãy lớp học đặc biệt nên thành ra ở vị trí biệt lập nhất của khu vực biệt lập của trường Kamiyama. Nhưng lớp sinh vật cũng chỉ ở dưới đó một tầng nên nói là nằm trong góc của trường cũng không sai. Lúc trước tôi có viết sau giờ tan học, ở dãy lớp học đặc biệt đâu đâu cũng thấy bóng người nhưng ngoại lệ là khu vực xung quanh lớp khoa học địa cầu không có phòng họp của các câu lạc bộ khác thì lại yên ắng chẳng có một ai. Và xem chừng xung quanh lớp sinh vật cũng thế. Trên hành lang mọi người đi lại nhộn nhịp là thế nhưng chỉ cần bước qua ranh giới từ chỗ này cho đến lớp sinh vật với những phòng học trống trơn thì chẳng còn ai ngoài bọn tôi cả.

Trên đường đi, Chitanda hắt xì hơi mấy lần liên.

“Cảm nặng rồi à?”

“Bạn không phải lo lắng đâu. Tôi chỉ bị hắt xì hơi liên tục, và nghẹt mũi thôi... Ách xì!”

Ừ nhưng mà... Tôi mà không được hắt xì hơi thật thoải mái sẽ thấy khó chịu lắm, về khoản này thì Chitanda đúng là một tiểu thư. Cực kỳ nhũn nhặn.

Đang đi trước, Ibara quay lại như chợt nhớ ra điều gì.

“Oreki, ông có chìa khóa chứ?”

“Không, đang được cho mượn rồi.”

“Ac... ách xì!... Đang được cho mượn á? Vậy chắc là có câu lạc bộ nào đang sử dụng phòng sinh vật nhỉ?”

“Nếu không phải tên ngốc nào mượn rồi quên trả thì chắc là vậy.”

“Tên ngốc... Oreki, cậu quá lời rồi đó.”

Tôi vừa bị mắng. Cỡ này mà đã giận thì Satoshi và Ibara cũng chẳng dám mở miệng đâu. Tôi đang lắc đầu cười đau khổ thì một vật kỳ lạ đặt bên tường hành lang đập vào tầm mắt tôi. Cái gì đây? Chitanda và Ibara dường như không để ý thấy nhưng... Đó là một cái hộp nhỏ. Vì nó được sơn cùng một màu trắng với tường hành lang nên không hề nổi bật. Tôi nhìn quanh thì thấy phía đối diện của hành lang cũng có vật tương tự. Ai đó làm rơi chẳng? Không có vẻ gì là đồ quý hiếm đặc biệt cả nên tôi quyết định bỏ qua. Cúi xuống để nhặt thứ có giá trị dưới một yên đi chẳng nữa thì năng lượng cần thiết bị tiêu phí cũng vượt quá một yên rồi, đây là điều mà những người theo chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng đều hiểu rõ.

Bọn tôi đứng trước cửa lớp sinh vật. Như thể phán đoán rằng không cần thiết phải gõ cửa, Chitanda ngay lập tức đặt tay lên cánh cửa, nhưng...

“... Ơ?”

Cửa bị khóa.

“Cửa bị khóa các cậu ạ.”

“Có vẻ thế nhỉ?”

Ánh mắt của hai người chĩa vào tôi. Ánh mắt hoang mang của Chitanda và ánh mắt lạnh tanh của Ibara. Bị nhìn như thế đi nữa tôi cũng đâu biết làm sao.

“Ấy, tớ không có chìa khóa thật mà. Nếu cửa bị khóa thì tớ cũng chịu.”

Một lần nữa, lần này là Ibara kéo cửa. Dĩ nhiên, lần này cũng là một tiếng “cạch” chặn lại. Tôi đang định nói thì Chitanda đã lên tiếng thay, một cách vô cùng hợp lý:

“... Lại nữa sao?”

Đúng thế, lại nữa sao.

“Chi-chan, lại nữa là sao?”

“Ừ. Là chuyện hồi tháng Tư...”

Không biết là tôi hay Chitanda, nhưng có vẻ một trong hai đứa rất hay bị cửa của trường Kamiyama trù ẻo. Trong khi Chitanda thuật lại câu chuyện hồi tháng Tư thì tôi nghĩ, nếu không có chìa khóa thì bó tay, hay là về rồi quay lại sau.

“... Chuyện xảy ra là như thế.”

“Ồ! Oreki tài tình thế cơ à!”

Cuối cùng, trước khi quay gót, tôi gọi với vào bên trong cửa nửa đùa nửa thật:

“Cóoo ai khôngggggg?”

Dĩ nhiên tôi không trông đợi sẽ có câu trả lời.

Nhưng thật bất ngờ là có sự đáp trả. Không phải là lời nói, mà là tiếng trầm đục của ổ khóa được mở.

“Hử?”

Và cửa mở ra từ bên trong.

Đứng đó là một nam sinh mặc quần đồng phục và áo sơ mi mỏng. Người dong dỏng cao, mặt mũi khá đẹp trai. Trông anh ta thuộc típ thư sinh hơn là kiểu ưa thể thao. Anh ta nhìn huy hiệu học sinh trên cổ áo của chúng tôi rồi nở một nụ cười rất dễ mến:

“A, xin lỗi nhé. Anh khóa cửa mất. Các em có nguyện vọng muốn gia nhập câu lạc bộ Báo Tường của bọn anh à?”

Gì thế, nếu ở trong đó thì phải nhanh chóng ra mở cửa cho người ta chứ! Tôi nghĩ bụng vậy nhưng miệng lại nói khác:

“Đây là phòng họp của câu lạc bộ Báo Tường ạ?”

“Đúng thế, bọn em không phải là muốn xin gia nhập à?”

Anh ta bước ra khỏi phòng liền đóng cửa lại từ đằng sau. Lúc đó tôi bất chợt cảm thấy có mùi gì đó như mùi còn khử độc. Có vẻ như chàng thư sinh này để ý đến chuyện khử mùi thì phải. Không biết có phải khó chịu trước việc tôi khịt mũi không mà trong thoáng chốc anh ta cau mày, nhưng rồi nhanh chóng lấy lại vẻ dễ mến.

“Thế bọn em có việc gì?”

Chúng tôi nhìn nhau. Và đúng như tôi nghĩ, chủ tịch Chitanda đã tiến lên một bước:

“Chào anh. Chúng em là thành viên câu lạc bộ Cổ Điển, em tên Chitanda Eru. Anh là anh Toogaito lớp 12E phải không ạ?”

Người thanh niên được gọi là Toogaito chau mày vẻ khó hiểu:

“Sao em biết tên anh?”

Thắc mắc rất hợp lý. Bỗng dưng bị một người không quen biết gọi đích danh, thường thì ai mà chẳng thấy kỳ lạ. Đó cũng chính là tâm trạng của tôi hồi tháng Tư. Và Chitanda cũng mỉm cười như đã cười với tôi lúc ấy:

“Vì năm ngoái, em đã thấy anh tại nhà Manninbashi.”

“Tại nhà Manninbashi... Khoan đã, em vừa xưng là Chitanda à? Có phải em là người nhà chú Chitanda ở Kanda?”

“Vâng, ba em được gia đình anh giúp đỡ rất nhiều.”

... Hừ, thật là không khí của buổi gặp mặt giữa những quý tử giới thượng lưu. Tôi đã từng nghĩ mặc dù nhà Chitanda có danh thế nhưng vì là nông gia nên có lẽ không quảng giao lắm, nhưng về khoản này xem chừng chưa chắc đã vậy. Cái thế giới xa lạ hoàn toàn khác với môi trường mình đã sinh ra và lớn lên có lẽ thực sự tồn tại. Nói mới nhớ, trong một loạt danh gia vọng tộc ở trường Kamiyama mà Satoshi đã nêu lần trước, hình như có cả nhà Toogaito.

“À, không, chính anh mới phải cảm ơn. Ra vậy, em là người nhà Chitanda.”

“Vâng... Ách xì!”

“Em bị cảm hè à? Tệ nhỉ. Ừ, chào em.”

Không hiểu sao, khi biết Chitanda là Chitanda Eru của nhà hào nông Chitanda, thái độ của Toogaito trở nên hơi kỳ lạ. Về dễ mến vẫn không đổi, nhưng ánh mắt dáo dác như thể đang bồn chồn chuyện gì vậy. Anh ta sợ Chitanda chẳng? Tôi thì không sao tưởng tượng ra, nhưng lẽ nào giữa các danh gia tồn tại một mối quan hệ phân định thế lực rõ ràng đến như vậy? Cũng có thể chỉ là cảm giác của tôi, nhưng anh chàng Toogaito dường như lảng tránh ánh mắt của Chitanda, hơi cúi xuống nói:

“Thế em có việc gì?”

Trong khi đó Chitanda hoàn toàn không để ý đến thái độ của Toogaito, tiếp tục câu chuyện:

“Vâng. Chuyện là, em có nghe ấn bản tập san các năm trước của câu lạc bộ Cổ Điển được lưu giữ tại lớp sinh vật. Nghe nói phòng này trước kia là phòng họp của câu lạc bộ Cổ Điển ạ.”

“... Hồi anh học lớp 10, chắc là vậy. Năm ngoái, phòng họp của một số câu lạc bộ bị thay đổi.”

“Vậy anh có biết tập san của câu lạc bộ Cổ Điển không ạ?”

Toogaito khựng lại trong giây lát rồi đáp: “Không, không thấy em “

Ibara im lặng nghe cuộc thoại giữa hai người, đưa mắt sang nhìn tôi. Tôi khẽ gật đầu. Nếu là kẻ có trực giác của một người bình thường, hẳn không thể không cảm thấy vẻ đáng ngờ trong thái độ vừa rồi của Toogaito.

“Thế ạ...”

Chitanda, với trí nhớ hơn người nhưng trực giác lại tệ hại, đang thất thần định rút lui thì Ibara xen vào:

“À, sempai, anh cho bọn em vào trong phòng một chút có được không?”

“Em là?”

“Ibara Mayaka của câu lạc bộ Cổ Điển ạ. Vì tập san là thứ không có tác dụng gì với anh Toogaito nên biết đâu anh đã bỏ sót nó ạ?”

Tôi vì ghét phải ra về tay trắng trong khi có thể trông đợi một chiến thắng nên cũng góp lời:

“Bọn em sẽ không làm phiền đến hoạt động của câu lạc bộ. Hay anh đang dở việc ạ?”

“Mong anh cho phép.”

“Em cũng vậy.”

Trước sự tấn công dồn dập của bọn tôi, khuôn mặt Toogaito trở nên cau kỉnh:

“Anh không muốn cho người ngoài câu lạc bộ vào phòng lắm...”

Trước câu nói đó, Ibara cười về đắc ý:

“Nhưng thưa sempai, trước khi là phòng họp thì đây là phòng học đấy ạ.”

Tôi mỉm cười. Câu nói của Ibara hàm ý, “anh không có quyền từ chối học sinh vào phòng học đâu”. Toogaito vẫn còn đang lưỡng lự thì Ibara đã tỉnh bơ tiến lên một bước khiến anh ta đành xuống nước:

“... Hiểu rồi. Được thôi, tìm cũng được. Nhưng đừng có bôi tung lên đấy!”

Chủ tịch câu lạc bộ Báo Tường mở cửa lớp sinh vật.

Đó là căn phòng được bài trí gần như giống hệt lớp khoa học địa cầu. Vật dụng trong phòng hầu như cũng không khác. Bảng đen, bàn, ghế, hộp để dụng cụ vệ sinh... Chỉ khác là ở góc lớp có một cánh cửa nữa. Theo như tấm biển trên cửa thì hình như đó là “Phòng dụng cụ sinh học”. Trên tầng bốn, vị trí đó đúng là kho để dụng cụ nhưng từ lớp khoa học địa cầu không thể vào được.

Và mặc dù đây là câu lạc bộ Báo Tường nhưng chẳng thấy bóng dáng thành viên nào khác cả. Tôi hỏi Toogaito về điểm đó thì anh ta giải thích:

“Vốn có bốn thành viên nhưng hôm nay là ngày câu lạc bộ không hoạt động. Anh ở đây để nghĩ đề tài cho tuyển tập số đặc biệt lễ hội Kan-ya.”

Lễ hội Kan-ya. Từ giờ đến lúc khai mạc vào tháng Mười còn khoảng hai tháng rưỡi nữa.

“Câu lạc bộ Báo Tường khác với câu lạc bộ Báo Chí hả anh?”

Chitanda hỏi một câu hơi không ăn nhập hoàn cảnh. Toogaito thân thiện trả lời:

“Trường Kamiyama có ba tờ báo. Tờ ‘Thanh Lưu’ phát hành hai tháng một số được phát cho các lớp, và ‘Báo Hội học sinh trường Kamiyama’ được dán trước phòng họp Hội học sinh, phát hành không định kỳ. Còn lại là tờ ‘Nguyệt san Trường Kamiyama’ phát hành hàng tháng trừ tháng Tám và tháng Mười hai được dán trước cổng trường. Bọn anh phụ trách tờ ‘Nguyệt san Trường Kamiyama’.”

“Thế hai tờ còn lại do bên nào phụ trách ạ?”

“Tờ ‘Thanh Lưu’ là câu lạc bộ Báo Chí. ‘Báo Hội học sinh trường Kamiyama’ là do Hội học sinh. Về lịch sử thì bên anh là lâu đời nhất. ‘Nguyệt san Trường Kamiyama’ sắp phát hành đến số bốn trăm rồi, hai tờ còn lại vẫn chưa tới một trăm số.”

Bốn trăm số cơ à? Huyết mạch của câu lạc bộ Báo Tường cũng chảy bèn bỉ thật. Ngẫm thử, nếu ba mươi ba năm trước bác của Chitanda đã là thành viên của câu lạc bộ Cổ Điển, vậy lịch sử của câu lạc bộ Cổ Điển chỉ ít cũng phải đếm được ba mươi ba năm. Có nhân đôi tuổi đời của tôi hiện tại thậm chí còn chưa bằng lịch sử câu lạc bộ cơ à? Mà thế thì sao chứ.

“Hình như không có trong phòng này đâu!”

Ibara sau khi ngó quanh một lượt thì kết luận như vậy. Lớp sinh vật ít đồ đạc, lại hầu như không có góc chết, kỹ tính như Ibara mà đã xem một lượt rồi thì khó có thể nghĩ tới trường hợp bỏ sót. Vậy thì, trong phòng dụng cụ. Tôi vừa tiến về phía đó vừa hỏi:

“Cho em xem cả phòng dụng cụ nhé.”

“... À, được thôi.”

Bỏ lại tiếng Toogaito ở đằng sau, tôi bước vào trong phòng. Có tiếng giấy xô vào nhau loạt xoạt, và tiếng động cơ. Cái gì thế nhỉ?

Giống như các phòng dụng cụ khác, căn phòng này cũng bé tẹo. Diện tích còn chưa bằng một phần ba lớp sinh vật.

Đúng ra đây phải là phòng chứa các thiết bị dùng cho giờ sinh vật, nhưng chỉ có vài chiếc kính hiển vi cất trên giá là trông có vẻ như vậy. Nếu không phải vì Kamiyama là một ngôi trường cực kỳ chú trọng các giờ lý thuyết thì có khi sẽ còn một phòng khác dùng để chứa dụng cụ quan sát và dụng cụ thí nghiệm. Thay cho chức năng chính vốn có đó, căn phòng này lại chứa toàn thiết bị của câu lạc bộ Báo Tường.

Chiếc máy ảnh xịn mF kẻ nghiệp dư nhìn cũng biết là đạt tiền, hộp bút với rất nhiều chiếc bút đủ màu sắc và kích cỡ, thùng các-tông nhét một mớ giấy photô lộn xộn. Một chiếc loa nhỏ. Nổi bật nhất là chiếc bàn chân thấp trần giữ một khoảng ngay giữa căn phòng bé tẹo. Gọi là bàn nhưng chỉ là một tấm gỗ đặt trên phần đế là mấy hộp các-tông xấp chồng lên nhau

hết sức đơn giản. Trên mặt bàn để một tờ giấy khổ B1 ghi nhằng nhịt những chữ viết tắt mà chỉ người viết mới đọc được và một hộp bút đặt lên trên như để chặn giấy. Thì ra tiếng loạt xoạt là tiếng tờ giấy B1 kia bị gió thổi.

Gió?

Gió đang thổi. Chiếc cửa sổ duy nhất trong phòng đang mở, nhưng hướng gió lại là từ trong phòng hướng ra phía cửa sổ. Thứ tạo ra ngọn gió đó chính là nguồn phát sinh ra tiếng động cơ kêu re re vừa nãy. Nó được đặt giữa đồng các-tông chồng chất nên thoát tiên nhìn vào khó nhận ra, nhưng đó là một chiếc quạt nhỏ đặt ở phía đối diện cửa sổ, ngăn cách bởi chiếc bàn chân thấp. Chiếc quạt đang ở tốc độ mạnh nhất.

Và, còn một thứ nữa cũng bị cơn gió đó làm tung bay. Một chiếc áo sơ-mi - đồng phục mùa hè của nam sinh trường Kamiyama, đang được vắt bên cửa sổ. Như thể bị quăng bừa bãi.

“...?”

“Oreki, sao rồi?”

Tôi quay lại thì thấy Chitanda và Ibara đang đứng trước cửa phòng dụng cụ.

À phải rồi. Trước mắt phải tìm hộp y tế đã.

Nói thế chứ phòng dụng cụ tuy lộn xộn nhưng chật chội nên chẳng đáng để gọi là tìm. Theo những gì đã nhìn thấy thì chẳng có thứ nào tương xứng với một cái hộp cả. Một chiếc hộp y tế, dù là loại cũ đến mức chìa khóa đã hỏng đi chẳng nữa, vẫn có kích cỡ nhất định. Chắc không có chuyện nó lù lù trước mắt mà mình bỏ sót đâu nhỉ?

Hừ...

Tôi hỏi Toogaito đang khoanh tay theo dõi nhất cử nhất động của chúng tôi ở cách đó một khoảng.

“Anh có biết tại sao năm ngoái lại đổi phòng họp các câu lạc bộ không?”

“Không, không biết. Có thể vì một số câu lạc bộ bị giải thể chẳng?”

“Khi thay đổi phòng họp có chuyển ra mang vào đồ đạc gì đó không ạ?”

Toogaito làm vẽ nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

“... Phải rồi, anh có khuôn mấy thùng các- tông.”

“Thùng các-tông ạ?”

“Ờ.”

Vậy à? Nếu thế thì cũng có thể lắm. Nhà Toogaito nổi tiếng trên phương diện nào thì tôi đã quên mất, nhưng dựa theo hoàn cảnh nhà anh ta thì điều tôi đang suy nghĩ hoàn toàn là có căn cứ.

Tôi cảm giác mình đã gần biết được chỗ để tập san. Tuy nhiên để lấy được nó là vấn đề hơi hóc búa... Phải rồi! Thử dùng chiêu khích tướng xem sao? Tôi lại quay sang Toogaito:

“Sempai, phòng này nhiều đồ quá, bọn em tìm có vẻ mất thời gian. Nếu không phiền, em muốn nhờ cả thầy Oide cùng tìm kiếm triệt để, có được không ạ?”

Tôi làm vẻ mặt hết sức nghiêm túc nói thế thì lông mày của Toogaito co giật:

“... Không được. Anh đã bảo là đừng có bới tung lên mà!”

“Bọn em sẽ chịu trách nhiệm trả lại tất cả nguyên vẹn đúng như ban đầu nên mong anh cho phép.”

“Đã bảo là không được!” :

Anh ta đột ngột quát

“A, bọn em xin lỗi, Toogaito-sempai. Không sao đâu ạ, nếu không có thì cũng đành vậy ạ.”

Chitanda nói giọng nghệt nghệt, ra sức tìm cách giảng hòa, nhưng giọng của Toogaito càng lúc càng cao hơn:

“Anh đang rất bận! Anh phải nghĩ ra ý tưởng trước buổi họp biên tập ngày mai! Khó khăn lắm mới nảy ra cái gì đó thì tụi bây xông vào, lại còn cái gì mà tìm kiếm triệt để! Chỗ này không có tập san của tụi bây đâu, hiểu rồi thì biến!”

Tuy nhiên, đối lập với thái độ bị kích động của Toogaito, tôi lại thấy lòng mình lạnh băng. Toogaito đã mắc chiêu khích tướng của tôi một cách hoàn hảo.

Biết được chân tướng của Toogaito rồi, tôi chỉ nặn một nụ cười hòa hảo:

“Sempai, chẳng là bọn em có hứng thú với bên trong cái hộp y tế.”

“... Cái gì cơ?”

“Chắc chắn là tập san ở trong hộp y tế, nhưng anh đã bảo là không có thì bọn em cũng không làm gì được. Chỉ cần có tập san thôi thì sẽ chẳng có chuyện bọn em làm vướng bận anh đâu.”

Rồi tôi bồi thêm, kiểu mặt dày đến nỗi chính tôi còn suýt bật cười:

“Nhân tiện, bây giờ bọn em có việc ở thư viện, sau khi bọn em đi rồi nếu anh tìm thấy tập san thì có thể đặt ở lớp khoa học địa cầu được không? Cửa không khóa đâu ạ.”

Dường như lần này Toogaito mới thật sự giận dữ trước đề xuất của tôi. Khuôn mặt trí thức nhăn nhúm lại, gườm gườm lườm tôi. Trái lại, tôi kệ, chẳng tỏ vẻ gì. Từ xưa đến nay, có ai bị thương vì bị nhìn đâu?

“Mày, mày...”

“Sao cơ anh?”

Khả năng tự chủ đáng nể. Toogaito bỏ lửng câu nói ở đó.

Rồi anh ta thở một tiếng, vẻ dễ mến khi nãy lại hiện lên trên khuôn mặt.

“Hiểu rồi, nếu tìm thấy anh sẽ làm thế,”

“Nhờ anh ạ... Nào, đi thôi, Chitanda, Ibara.”

Tôi giục hai cô nàng đang nghệt ra, có lẽ vì vẫn còn chưa hiểu cuộc hội thoại giữa tôi và Toogaito. Ở lâu cũng không để làm “Đợi chút Oreki!”

“Oreki, nãy giờ là sao?”

“Tớ sẽ giải thích sau.”

Tôi nói ngắn gọn như vậy rồi định kéo hai người ra khỏi lớp sinh vật.

Có tiếng gọi từ đằng sau.

“Này lớp Mười! Anh còn chưa hỏi tên chú mày!”

Tôi quay lại, đáp giọng hờ hững:

“Oreki Hotaro... Em nghĩ đó là việc xấu đấy.”

Trên con đường nối dãy lớp học đặc biệt và dãy lớp học bình thường, tôi dựa lưng vào tường hành lang.

Tôi cũng đề nghị hai người đang đi theo hãy ở đây giết thời gian.

“Oreki. Tôi không hiểu nhưng mà không phải bọn mình sẽ đi thư viện sao?”

Tôi xua tay.

“Không đi. Không cần đến đấy.”

“Chẳng hiểu. Nếu không cần thì tớ quay về trước đây. “

“Không được. Nên đợi thêm chút nữa.”

Xem chừng chỉ nói thế thì Ibara không sao thỏa mãn được, nhưng cô nàng chỉ lẩm bầm “ông âm mưu gì hử” rồi nghe theo lời tôi. Thay vào đó, Chitanda bắt đầu truy cứu với cái mũi khịt khịt.

“Oreki, anh Toogaito đã giận đấy.”

“Chắc vậy.”

“Đúng là để làm tập san của bọn mình thì có ấn bản các năm trước vẫn hơn rất nhiều, nhưng cũng không cần phải ép buộc như thế...”

“Tớ ép buộc thế cơ à? Tớ nghĩ mình chỉ nhờ vả trong phạm vi chấp nhận được thôi mà.”

Chitanda định nói tiếp nhưng lại không nói được gì. Thì chẳng thế nữa. Những gì tôi đã nói chỉ có hai việc “hãy cho phép tìm đồ” và “nếu tìm thấy thì mang đến hộ”.

“Nhưng, nhưng mà anh Toogaito đã tức giận.”

“Ừ thì giận.”

Ở bên cạnh Chitanda, Ibara hơi chau mày:

“Nhưng mà này. Anh ấy tức giận lúc Oreki xin phép cho tìm trong phòng có vẻ gì đó cố tình nhỉ?”

Ồ! Cậu ta nhận ra à?

“Thế sao?”

Còn cô nàng này quả nhiên là không nhận thấy gì cả.

Tôi nhìn đồng hồ treo ở hành lang. Ba phút đã trôi qua... Chắc cũng sắp được rồi nhỉ. Tôi nhấc lưng khỏi bức tường vừa dựa, hỏi Chitanda:

“Chitenda, nhà Toogaito nổi tiếng trên phương diện nào thế?”

Chitanda nghiêng đầu như thể muốn nói sao cậu lại hỏi thế, nhưng vẫn cho biết:

“Nhà Toogaito à? Đó là gia đình có ảnh hưởng đến giáo dục trung học đấy. Nhà họ có một người trong Sở Giáo dục tỉnh, một người ở cấp thành phố. Ngoài ra còn một người là hiệu trưởng, và khoảng hai người hiện là giáo viên.”

Thì ra là vậy.

“Thế Oreki, tập san sao rồi?”

Tôi đáp:

“Chắc đang được mang đến phòng họp rồi!”

Nghe tôi nói vậy, Chitanda và Ibara quay sang nhìn nhau. Tôi cười khế.

Về đến lớp khoa học địa cầu.

“Ồ, tới rồi này.”

Đúng như mục tiêu. Một chồng mấy cuối mỏng cỡ tập vở đang được đặt trên bục giảng. Tôi không khỏi ngẩn mình thốt lên “Tuyệt cú mèo!” Thật sảng khoái khi “âm mưu” thành công đến thế này.

“Tới rồi này là sao, có lẽ nào...”

Ibara chạy lên bục giảng. Cầm cuốn tập trên cùng của chồng vở lên tay, cô nàng ngẩn người lẩm bẩm:

“... Đúng là tập san rồi.,’

“Ờ, ơ? Cho tớ... cho tớ xem với!”

“Chuyện này là sao, Oreki? Ông biết cái gì đó phải không?”

Giọng điệu sắc lạnh của Ibara dường như là đang trách móc tôi. Lòng vòng quanh co cũng không hay nên tôi buông mình xuống chiếc bàn gần đó, nói:

“Gì đâu, tôi chỉ uy hiếp chút xíu!”

“Uy hiếp? Uy hiếp anh chủ tịch câu lạc bộ Báo Tường á?”

“Đúng thế. Này Ibara, cậu có biết giữ bí mật không đấy?”

Tôi hỏi vậy thì nét mặt Ibara trở nên cau có.

“Tôi nghĩ mình không phải loại ngồi lê đôi mách đâu.”

“Tin tưởng được không đây? Vì đây là bí mật Toogaito không muốn bị ai biết, đến nỗi anh ta còn chấp nhận để cho một đứa lớp Mười dốt mũi, nên bọn mình mà bép xép thì thảm cho anh ta lắm đây.”

“Tôi không nói với ai đâu... Ông không tin thì thôi đừng kể cũng được.”

Ibara nói về cộc cằn. Chắc cô nàng không nói dối đâu. Khác với Chitanda, lòng hiếu kỳ chưa bao giờ là ưu tiên hàng đầu của Ibara cả. Nếu vì câu chuyện của tôi mà gặp rắc rối thì sẽ không nghe nữa, cô nàng là đứa có thể quyết định phân minh như vậy.

Thử thăm dò thế thôi, chứ chắc chắn Ibara và cả Chitanda đều không phải là những cô nàng nhiều chuyện.

“Tệ quá! Tệ quá! Ibara, cậu không thấy có gì đáng ngờ à? Tại sao Toogaito lại phải khóa cửa từ bên trong?”

Ibara vẫn giữ nguyên bộ mặt xăm xì:

“Thì vì không muốn bị ai làm phiền cả, anh ấy chẳng bảo cần nghĩ ý tưởng cho bài báo số đặc biệt còn gì?”

“Vậy trong phòng dụng cụ thì sao? Mở cửa sổ, lại còn bật quạt.”

“Hay là anh ấy không chịu được nóng?”

“Nếu thế thì phải để chiếc quạt ở phía cửa sổ chứ? Đằng này quạt lại ở đối diện cửa sổ. Ở vị trí đó, nhớ chẳng may làm rơi cái hộp bút để chặn giấy thì tờ B1 ở trên bàn chả bị thổi bay đi ấy.”

Ibara bứt tóc về sột ruột.

“Thế thì làm sao??”

“Cậu không hiểu à? Toogaito muốn làm gì?”

“Nếu nói đến thế thì tôi biết rồi. Để thông gió chứ gì? Chắc anh ấy muốn cho không khí vào phòng hả?”

Tôi giơ ngón tay cái lên, dành tặng lời khen cho cô nàng. Nhưng Ibara lúc đó chẳng tỏ vẻ gì thích thú, chỉ hướng ánh mắt đi chỗ khác.

“Thế tại sao lại thông gió? Hay để tôi nói thêm nhé! Tại sao Toogaito, cậu quý tử của gia đình có ảnh hưởng lớn trong

ngành giáo dục, lại chui một mình trong phòng, khóa trái cửa, cài đặt cả thiết bị cảm ứng hồng ngoại nữa?”

“Đợi... đợi chút! Cái gì mà cảm ứng hồng ngoại? Ông bị ngộ tiểu thuyết trinh thám hả?”

“A, tôi chưa giải thích à?”

“Chính cậu ấy, chưa xem quảng cáo của các hãng đồ chơi à? Giờ có loại thiết bị báo động khi tia hồng ngoại bị cái gì đó chặn lại, chưa đến 5000 yên là đã mua được rồi.”

“Thứ như thế ở đâu được vậy?”

“Nó được ngụy trang bằng một cái hộp màu trắng ở ngoài hành lang tầng ba, đoạn mà từ chỗ đó trở đi chỉ có mỗi phòng họp của câu lạc bộ Báo Tường ấy. Nếu chỉ có thế thôi chắc không biết được đâu, cộng thêm chứng cứ hiện trường khác và cái loa trong phòng dụng cụ thì có thể suy đoán ra như vậy.”

Ibara chau mày cái roẹt.

“Ông đúng là... hâm nặng!”

“Sao lại nói thế với một người bình thường điển hình như tôi?... Tôi nói đến đâu rồi nhỉ? À à đúng rồi, tại sao lại phải cài đặt thiết bị cảm ứng hồng ngoại để nhanh chóng phát hiện có người đang đến gần, lại còn nhất định phải thông gió trong phòng bắt chấp nguy cơ tở B1 bị thổi bay mất? Thế nào, Ibara

Bị hỏi, Ibara trầm ngâm suy nghĩ. Tôi cứ thế đợi một lúc.

Cuối cùng, cô nàng trả lời bằng một giọng nhỏ nhẹ đến nỗi không thể tin nổi đây là cái đứa vẫn ăn nói hiêm hóc thường ngày.

“... Mùi...?”

Tôi khẽ vỗ tay hai, ba lần.

“Đúng thế, muốn khử mùi là hướng suy luận hợp lý đúng không? Nếu nghĩ vậy thì có thể thấy việc anh ta bốc mùi còn khử độc cũng không phải vì mắc bệnh ưa sạch sẽ. Vậy thì mùi mà anh ta muốn xóa đến mức ấy là? Trông anh ta không có vẻ gì là dùng thuốc phiện.”

“Nếu vậy, tức là...”

“Đúng thế. Tôi nghĩ là thuốc lá... Để hút thuốc mà bày bố kỹ càng như vậy có lẽ là quá kỳ công, nhưng nếu nghĩ đến danh

tiếng của nhà Toogaito, việc cậu quý tử bị phát hiện có hành vi phạm pháp có lẽ là điều không thể nào chấp nhận được. Thêm nữa, lúc này hồi cậu cũng biết là nhà Toogaito có vai trò trong lĩnh vực giáo dục phổ thông rồi đấy. Thời buổi này, bác sĩ với giáo viên với cảnh sát, chỉ ngáp thôi cũng đủ hứng chịu búa rìu dư luận rồi ấy chứ.”

“ ... Thì ra là thế. Nếu vậy thì anh ta cũng phải gồng mình nhiều đấy chứ.”

Quả là thế. Tôi cũng nghĩ như vậy. Hoàn cảnh thay đổi thì vấn đề cũng thay đổi. Sự dao động trong thái độ của Toogaito khi biết Chitanda là con gái nhà Chitanda phải chăng là do anh ta lo sợ rằng nếu chẳng may hành vi của mình bị bại lộ sẽ thật mất mặt vì đối phương là người có liên quan trong giới danh gia vọng tộc. Hay là vì anh ta biết việc Chitanda có giác quan tinh nhạy? Nếu Chitanda không bị cảm và khứu giác hoạt động bình thường thì anh ta có khứu mùi, thông gió cách mấy, thậm chí cảnh giác đến mức cởi cả áo ngoài ra chẳng nữa, thì chắc chắn sự thật vẫn sẽ bị vạch trần.

“À, nhưng tôi không hiểu nổi sao anh ta thèm hút thuốc trong trường đến mức đấy. Rồi, cậu đã hài lòng chưa?”

Tôi nói vậy thì ánh mắt của Ibara thay đổi. Ồ, hiện nguyên hình rồi, ánh mắt lạnh băng.

“Tôi à? Tôi hỏi ông tại sao tập san lại ở đây, chứ không phải việc anh Toogaito đã làm gì. Việc ông dùng chuyện hút thuốc để bí mật uy hiếp anh ta và bắt anh ấy mang tập san đến thì tôi hiểu rồi. Nhưng tại sao anh ấy lại giấu tập san? Rốt cuộc thì nó đã ở đâu?”

Ừ nhỉ, tôi quên bég mắt. Tôi nói rõ ràng: “Trong hộp y tế chứ đâu!”

“O-re-ki- ?”

“Ờ, tôi không có đùa mà. Vấn đề là hộp y tế nằm ở đâu... Toogaito đã nói khi chuyển phòng họp câu lạc bộ, anh ta chỉ khuân mấy thùng các-tông. Về điểm này thì anh ta không có lý do gì để nói dối nên chắc là như thế thật. Vậy thì tức là hộp y tế vẫn ở trong phòng đó.”

Nhưng hình như không có mà?”

“Không phải không có. Mà là không nhìn thấy. Cái hộp cũng bị giấu... À không, không phải tập san mà chính bản thân cái hộp đã bị giấu.”

Tôi ngừng một lúc để Ibara có thể thấm ý nghĩa câu nói đó rồi tiếp tục:

“Thế nên kết cục là tập san cũng bị giấu theo. Tại sao anh ta lại muốn giấu cái hộp thì dĩ nhiên cũng dính dáng đến thuốc lá. Trong căn phòng đó không có cả thuốc lá, bật lửa, lẫn gạt tàn. Máy thứ đó chắc được cất trong hộp y tế rồi. Cậu còn nhớ về mặt của Toogaito khi tôi bảo anh ta cho phép tìm trong phòng ‘cùng với thầy Oide’ chứ? Chiếc hộp được cất ở đâu không quan trọng, nhưng chắc là ở dưới cái bàn đó. Anh ta quây mấy thùng các-tông lại để giấu nó đi.”

Giải thích xong, tôi thở dài một tiếng.

Toogaito đã làm một việc xấu. Tôi không định chơi một ván không công bằng, nhưng chắc chắn việc anh ta giấu giếm đã bị bại lộ rồi. Con người ai cũng có hoàn cảnh riêng, vậy mà tôi lại lợi dụng hoàn cảnh đó để giành phần thắng thì cũng không đáng hoàng lắm. Thôi thì đành mong anh ta chấp nhận rằng cuộc gặp gỡ đã quá vô duyên.

Không để ý lắm đến Ibara đang lải nhải gì đó, tôi nhận ra người đáng lẽ sẽ hào hứng nhất trong mấy chuyện như này lại đang im lặng. Tôi quay lại.

“Chitanda?”

Chitanda đang xem đồng tập san đặt trên bục giảng. Không mở tập san ra, cô nàng chăm chú ngắm tón bìa. Sự nghiêm túc trong ánh mắt đó khiến tôi nhớ lại cuộc gặp ở quán “Pineapple Sand”. Tình hình này chắc chắn là cô nàng không hề nghe thấy câu chuyện của tôi rồi.

“Sao thế, Chitanda?”

Xem chừng cô nàng cũng không nghe thấy tôi gọi nên không còn cách nào khác tôi đành đứng dậy, vỗ vai Chitanda.

“Có chuyện gì thế?”

“A, Oreki... Cậu xem cái này đi!”

Chitanda chìa cuốn tập san cầm trên tay cho tôi.

Kích thước hai khổ ngang dọc gần bằng cuốn vở học sinh, về độ dày có thể nói là mỏng. Cuốn tập san đương nhiên được đóng theo kiểu ghim ở giữa, song có vẻ thuê hẳn nhà in làm nên nhìn rất bài bản. Tầm bìa màu nâu trông như được làm bằng da, trên đó vẽ biếm họa một con thỏ và một con chó săn theo lối tranh thủy mặc giống như bộ tranh cuộn “Điều thú nhân vật hí họa”^{*}.

Một đàn thỏ quây thành vòng tròn, giữa vòng tròn đó là một con chó săn và một con thỏ đang cắn nhau. Răng nanh của con chó ngoạm vào mình thỏ như sắp sửa cắn xé tan xác, còn đôi răng cửa sắc nhọn của con thỏ cũng đang cắm sâu vào gáy kẻ thù. Nhờ được vẽ theo kiểu biếm họa nên bức tranh không mang vẻ thô thảm mà trông buồn cười, nhưng lại cũng có phần ròn rợn. Có câu “thỏ khôn chết chó săn bị mổ thịt”^{*}, nhưng ở đây thì là thỏ khôn và chó săn đang giao đấu. Bầy thỏ xung quanh thì nhìn ngắm cảnh tượng đó bằng một vẻ dễ thương lạ lùng...

Trên bức tranh có chữ. Dòng chữ “Kem Đá - Số 2” được viết bằng thể chữ Minh Triều không cầu kỳ. Phát hành năm 1968... Xưa thật. Và, cái tựa đề.

“Kem Đá...” .

Đây là tên của tập san?

“Tựa đề lạ thật!”

Ibara nhòm vào từ sau vai tôi,

“Ờ ha. Tên khó hiểu ghê,”

Cô nàng tán đồng.

Khi nghe tên gọi lễ hội Kan-ya, tôi cũng nghĩ tên gọi của sự vật sự việc ắt hẳn có hàm chứa ý nghĩa tương đương nào đó. Hơn nữa, nếu là thứ mới được đặt tên như tập san thì nội dung và tên gọi có mối quan hệ mật thiết là đương nhiên. Thế nhưng tôi không sao tìm ra được mối liên quan giữa “Tập san của câu lạc bộ Cổ Điển” và “Kem Đá”. Cho dù mục đích hoạt động của

câu lạc bộ Cổ Điển là một bí ẩn đi chẳng nữa, thì một tựa đề như vậy vẫn thật khó hiểu.

Tôi chỉ vào bức tranh trên bìa, thử hỏi Ibara:

“Ibara, với tư cách là thành viên của câu lạc bộ Nghiên cứu Manga, cậu nghĩ sao về tấm bìa này?”

“Một bức vẽ đẹp. Mặc dù nó hoàn toàn bỏ qua việc phác thảo cơ bản và luật viễn cận, nhưng tôi nghĩ là đẹp. À không, không phải đẹp. Mà là tôi thấy thích.”

Tôi hơi ngạc nhiên. Bởi tôi vốn nghĩ gần như không thể nào có chuyện Ibara phát biểu thẳng thắn mình yêu ghét cái gì. Tấm bìa này gây ấn tượng đến thế với Ibara sao? Nhưng có vẻ bản thân cô nàng cũng không chấp nhận việc nói một tiếng “thích” là xong nên khi trả lại cuốn “Kem Đá” cho tôi, Ibara bắt đầu lâu bàu tự phân tích bản thân.

“Ừ, có thể nói là thích. Mặc dù không hẳn là đẹp... Rất xuất sắc. Không phải về nghệ thuật mà là cách truyền tải...”

Trong khi đó Chitanda, tôi cứ ngỡ cô nàng vẫn còn đang xúc động vì đã có trong tay tập san ao ước bấy lâu, nhưng hình như không phải. Chẳng vui cũng chẳng buồn, nét mặt vô hồn như thể đã bị quỷ hút máu hút cạn cảm xúc.

Tôi lại hỏi:

“Chitanda, tập san này làm sao cơ?”

Chitanda liền lôi tôi ra góc lớp.

“Chính là cái này.”

“Cái gì?”

Ánh tà dương tỏa chiếu sắc cam rực rỡ, hắt bóng lên người tiểu thư, vẫn với gương mặt thanh tú nhưng đôi mắt không ánh lên lấp lánh vì hiếu kỳ như thường lệ. Rồi cô nàng thì thầm như thể thổ lộ bí mật.

“Tớ, tớ đã tìm thấy cái này. Thứ mà tớ đã cho bác xem là cái này. Tớ đã cầm cái này và hỏi bác ấy đây là gì thế.”

Ồ.

“Cậu nhớ ra rồi à?”

Chitanda không trả lời, chỉ vào “Kem Đá - Số 2” tôi đang cầm.

“Ở trong này có viết về bác tớ. Có chuyện gì đó đã xảy ra, ba mươi ba năm trước, ở câu lạc bộ Cổ Điển này... Cậu mở ra đi!”

Tôi lật một trang như được bảo. Ở đó có ghi phần “Lời tựa”. Đó là đoạn văn như thế này:

Lời tựa

Năm nay, một mùa lễ hội văn hóa nữa lại đến.

Vậy là đã một năm, kể từ khi Sekitani-sempai rời xa.

Trong năm qua, Sempai đã từ một anh hùng trở thành huyền thoại. Lễ hội văn hóa năm nay cũng được tổ chức hoành tráng trong năm ngày.

Nhưng, ở một góc trong ngôi trường đang sôi sục tung hô huyền thoại này, tôi trộm nghĩ.

Giả sử mười năm nữa, liệu có ai còn nhớ đến người chiến sĩ thầm lặng, người anh hùng hào hiệp đó hay không? Liệu cuốn “Kem Đá” - do chính Sempai đặt tên trong ngày cuối cùng, có còn được lưu giữ hay không?

Sự chiến đấu, hy sinh, và cả nụ cười đó của Sempai, tất cả đều sẽ trôi cùng dòng thời gian vô tận.

Không, như thế sẽ tốt hơn. Chúng ta không được nhớ về anh. Bởi chuyện đó, là điều tuyệt đối vắng bóng trong các thiên anh hùng ca.

Vạn vật rồi sẽ mất đi tính chủ quan mà theo dòng chảy vĩnh hằng của luật viễn cận lịch sử để trở thành Cổ Điển.

Một ngày nào đó, chúng ta của hiện tại, liệu có trở thành Cổ Điển của ai đó trong tương lai?

Ngày 13 tháng 10 năm 1968

Kooriyama Yoko

“Đây là...”

“Năm ngoái được nhắc đến trong này là ba mươi ba năm trước. Suy ra, Sekitani-sempai của câu lạc bộ Cổ Điển chính là bác tớ. Đã có chuyện gì đó xảy ra với bác. Và câu trả lời bác ấy đã nói cho tớ biết, là điều có liên quan đến câu lạc bộ Cổ Điển...”

Tôi cười. Mà không hề nghĩ tại sao Chitanda lại không cười.

“Tốt quá rồi còn gì! Là xong rồi đúng không?”

Trước câu nói đó của tôi, vẻ vô hồn của Chitanda biến mất, gương mặt cô bỗng tối sầm lại. Nói bằng một giọng rất khẽ nhưng cảm giác như nghẹn trong cổ họng:

“Nhưng, tớ không thể nhớ ra. Chỉ một chút nữa thôi mà, một chút nữa thôi! Trí nhớ của tớ lại tệ thế này hay sao? Ngày hôm ấy, bác tớ đã nói điều gì chứ? Ba mươi ba năm trước, đã có chuyện gì xảy ra với bác ấy?”

Tiếng nghèn nghẹt nghe lạc đi, là do bệnh cảm hay do nước mắt?

Chitanda...

Tôi nói:

“Cùng tìm hiểu xem sao!”

Tôi nghĩ mình đã nói bằng một giọng không lạnh lùng.

Tôi nhận lại cuốn “Kem Đá - Số 2” từ Chitanda đang chìm trong ánh chiều tà ngược sáng, trong đó có đoạn văn của ba mươi hai năm trước. Trong đó viết về Sekitani - người đã đặt cái tên Kem Đá kỳ lạ cho cuốn tập san, và về việc người anh hùng sẽ bị quên lãng.

Đây là cơ hội tốt. Là tia sáng chiếu rọi giữa mịt mù tìm kiếm. Nếu Chitanda thực sự có thể lấy lại được quá khứ, thì manh mối không thể là gì khác ngoài cái này, tôi hết sức tin tưởng như vậy.

Chính vì thế, tôi lại nói một lần nữa:

“Bọn mình thử tìm hiểu là được mà. Chuyện của ba mươi ba năm trước.”

“Nhưng...”

Chitanda vẻ hoang mang.

“Người ta viết là ‘chúng ta không được nhớ’.”

Tôi thấy bất ngờ trước sự nhụt chí đó.

“Nhưng cậu muốn nhớ ra mà?”

“Đương nhiên. Nhưng, nếu tìm hiểu...”

Chitanda ngập ngừng:

“... Nếu tìm hiểu, biết đâu sẽ là chuyện bất hạnh. Trên đời vẫn tồn tại những sự thật nên quên đi thì hơn đúng không?”

“...”

Chitanda, cậu lành quá.

“Kể cả chuyện của ba mươi ba năm về trước?”

“Không phải sao?”

Tôi lắc đầu.

“Không phải. Trong đó cũng viết đầy thôi. ‘Vạn vật rồi sẽ mất đi tính chủ quan mà theo dòng chảy vĩnh hằng của luật viễn cận lịch sử để trở thành Cổ Điện’.”

“...”

“Cái này gọi là sức mạnh thời gian đấy.”

Tôi nặn một nụ cười. Chitanda không cười theo nhưng gật đầu.

“... Ừ.”

Hơn nữa.

Đúng thế, hơn nữa. Tôi vẫn giữ nguyên nụ cười mà cảm thấy hí hửng cả trong lòng. Tuy nói là tìm hiểu nhưng không mất công đến thế. Nếu trong cuốn tập san số 2 đã viết về “chuyện của năm ngoái”, thì việc đã xảy ra với Sekitani không có lý nào lại không được viết trong số đầu tiên. Nháy mắt là xong. Giữa việc né tránh vấn đề và việc giải quyết vấn đề mà việc giải quyết dễ dàng hơn thì khỏi cần nói nên chọn cái nào.

... Nhưng tôi đã chủ quan. Ibara này giờ im lặng lục tìm trong đồng tập san bỗng nói giọng bức bối:

“Cái gì thế này! Sao lại chỉ thiếu mỗi số đầu tiên!”

Tôi đã phải mất một lúc mới ngộ ra ý nghĩa của câu nói đó.

VI

Quá khứ của câu lạc bộ Cổ Điển đầy vinh quang

Một ngày cuối tháng Bảy khi bọn tôi đang trong kỳ nghỉ hè. Tôi đạp xe trên con đường quen thuộc, hướng về trường Kamiyama. Nếu đi bộ cũng chỉ mất hai mươi phút, còn đi xe đạp thì chẳng đáng bao nhiêu. Sau khi giải lao bằng một lon cà phê đen như mọi khi ở máy bán hàng tự động trên đường, tôi tiếp tục đạp men theo bờ sông một đoạn, qua bệnh viện rẽ vào là đã thấy cổng chính của trường Kamiyama. Và tôi kinh ngạc hết sức.

Đang nghỉ hè cơ mà?

Khắp sân trường là từng nhóm học sinh mặc đồng phục mùa hè đang lắp ráp những đạo cụ lớn. Tiếng nhạc cụ bộ hơi, ghi-ta điện, sáo. Học sinh đông đến nỗi từ dãy lớp học đặc biệt cách đó một đoạn cũng có thể biết được. Mục đích của họ là gì thì còn phải hỏi, lễ hội Kan-ya. Nói về khoản sôi nổi thì sau khi bước vào nghỉ hè, trường lại càng tràn đầy năng lượng hơn. Học sinh đang tụ lại như bày kiến nhưng nhúc nhích hình như đang hô hào thế này... “Nào chuẩn bị thôi! Sắp tới lễ hội rồi! Nhân lúc không có những giờ học phiền phức, chúng ta tranh thủ chuẩn bị cho ra trò nào!”

Tôi cứ thế ngắm đám học sinh tràn đầy năng lượng ấy được một lúc thì thấy có người đang lóc cóc chạy đến. Là Fukube Satoshi. Satoshi mặc quần áo thường với áo cộc, quần soóc và đeo một cái ba lô nhỏ trông rất thể thao.

“Ồ!”

“Xiiiiin llllllll, cậu đợi lâuuuu chưaaaaa?”

Đám thành viên của câu lạc bộ Acappella đang luyện thanh giữa sân trường cũng phải giật mình quay lại vì cái giọng kỳ dị đó của Satoshi. Tôi đến nước định quay xe bỏ chạy nhưng nghĩ thế nào lại kìm được, thay vào đó, hấn vừa chạy tới tôi liền đá cho một cái như kiểu chặn lại:

“Ồi, gì thế Hotaro! Sao tự dưng bạo lực vậy!”

“Còn dám mở miệng! Cậu không biết xấu hổ hay không có tí khái niệm giữ trật tự nơi công cộng à?”

Satoshi nhún vai.

Xem chừng không có thật.

“Xin lỗi nhé, cuộc họp của câu lạc bộ Thủ Công kéo dài quá.”

“Bọn cậu làm cái quái gì vậy?”

“Lễ hội Kan-ya năm nay, câu lạc bộ Thủ Công sẽ khâu một tấm thảm hình Mạn-đà-la^{*}. Có chút rắc rối xảy ra nên bọn tớ họp để nghĩ đổi sách.”

Vất vả quá ta. Cả cậu, cả Toogaito và hàng trăm học sinh trường này nữa.

“Thế tài liệu bên này thì sao?”

Tôi nói về chằm chọc nhưng Satoshi phản pháo lại y nguyên:

“Tớ mới phải hỏi cậu sao rồi ấy! Dù gì cũng là công việc bổn phận với cậu mà, có nảy ra ý tưởng hay ho gì không?”

Tôi tụt cả hứng vì mình mới là người hỏi cơ mà, nhưng vẫn trả lời:

“Ờ, cũng tạm.”

“Ồ? Hiếm ghê nhỉ, tớ cứ tưởng Hotaro sẽ tìm cách lấp liếm cho qua chuyện cơ... Giờ tớ đi lấy xe, đợi chút nhé!”

Tên xác xược nói vậy rồi lại lóc cóc chạy về phía nhà để xe.

Muốn biết tại sao trong kỳ nghỉ hè quý giá tôi lại chịu động tay động chân vào việc gì khác ngoài việc ngủ nướng, hơn thế nữa còn hẹn gặp Satoshi, thì phải quay lại một tuần trước. Ngày mà chúng tôi có trong tay cuốn “Kem Đá”, tìm thấy bóng dáng của

Sekitani Jun ở trong đó, và rồi phát hiện ra thiếu mất cuốn tập san số đầu tiên mà chắc hẳn có ghi lại toàn bộ câu chuyện. Tôi đã tuyên bố rằng nếu không có số đầu tiên thì chuyện sẽ khác, tôi không sức đâu lo chuyện bao đồng đến thế nhưng đã quá muộn, tôi chẳng nhận ra rằng mình đã vượt sông Rubicon* từ lâu lắm rồi.

Biết rõ không thể nào thuyết phục được cô nàng Chitanda đang nôn nóng nên tôi đành đưa ra phương án thỏa hiệp. Nếu thật sự bước vào cuộc truy tìm quá khứ thì chỉ có hai người là không đủ cả về trí và lực. Cổ nhân cũng có câu “ba cây chụm lại nên hòn núi cao”. Có thể cậu cảm thấy không thoải mái lắm, nhưng nếu không có sự trợ giúp ít nhất là của Satoshi và Ibara thì khả năng cuộc điều tra thành công là vô cùng mong manh, tôi đã nói như vậy.

Nghe thế Chitanda gật đầu ngay lập tức.

“Có lẽ vậy.”

Tôi chưng hửng không hiểu là vì sao luôn, lúc ở quán “Pineapple Sand” cô nàng còn tỏ vẻ khó chịu đến thế cơ mà. Phải chăng Chitanda đã ý thức rõ về sự cần thiết của việc yêu cầu trợ giúp, hay vì manh mối thực tế đang ở trước mắt mà cô nàng không còn để ý đến thể diện nữa, hoặc cũng có thể tiểu thư chỉ là một cô nàng thất thường sớm nắng chiều mưa, điều này thì tôi không thể kết luận được. Nhưng trước mắt ngay ngày hôm sau, phiên họp khẩn cấp của câu lạc bộ Cổ Điển đã được triệu tập.

Ngồi ở ghế chủ tịch, Chitanda tóm tắt lại ý chính của câu chuyện đã nói với tôi rồi bày tỏ:

“Tớ rất tò mò, chuyện gì đã xảy ra với bác tớ ba mươi ba năm trước.”

Ibara hào hứng:

“Trang bìa này rất lôi cuốn tớ. Nếu giải mã được bức vẽ, biết đâu sẽ thành bản thảo cho câu lạc bộ Nghiên cứu Manga.”

Satoshi cũng hòa theo:

“Lớp hậu bối của ba mươi ba năm sau sẽ tìm câu trả lời về thiên anh hùng ca giả dối à? Vừa đúng lúc tớ đang tra cứu về

thời kỳ đó.”

Hai phiếu tán thành. Còn tôi thì dù sao cũng chẳng có quyền phủ quyết nên cũng có đôi lời dù không có hứng phát biểu gì:

“Đằng nào cũng chưa quyết định ý tưởng cho tập san. Sẽ rất nhàn nếu sau khi tìm hiểu việc này, bọn mình lấy đó làm đề tài tập san luôn, tất nhiên sẽ không để lộ chuyện của Chitanda... Không, một mũi tên trúng hai đích. À, không, sẽ làm ra một cuốn tập san chất lượng đấy chứ!”

Đề xuất hết sức lạc quan lại còn thẩm nhuần tinh thần tiết kiệm năng lượng đó được tất cả thông qua, và thế là việc điều tra câu lạc bộ Cổ Điển ba mươi ba năm trước cũng như trường Kamiyama trở thành ưu tiên số một của các thành viên.

Xe đạp của Satoshi là một chiếc xe địa hình. Nhìn cậu ta mặc quần soóc tôi mới thấy đôi chân Satoshi khá là cơ bắp, trái với vẻ ngoài gầy gò thấp bé. Tôi biết, những lĩnh vực kiến thức lôi cuốn cậu ta thì đa dạng lắm, nhưng về khoản vận động thì có lẽ Satoshi chỉ trung thành với sở thích đạp xe thôi.

Nhân tiện, xe đạp của tôi là một em mini. Không có gì đặc biệt phải đề cập cả.

Chúng tôi đi ngược lại con đường dọc bờ sông, vào trong thành phố rồi ra khỏi đó. Khi đến đoạn những cánh đồng trải ngút mắt xen giữa các ngôi nhà, chúng tôi dừng xe rồi chui vào dưới mái hiên một cửa hàng thuốc lá để tránh cái nắng gay gắt của mùa hè. Tôi rút chiếc khăn ở trong túi đeo trên vai và lau lấy lau để mồ hôi đang túa ra rồi nghỉ một lúc.

A, mồ hôi ra nhiều thật! Khoái ghê!

Tôi thì chẳng hề nghĩ thế. Tôi chỉ nghĩ tại sao con người ta nếu không di chuyển thì không thể đạt được mục đích cơ chứ. Rằng, cuộc cách mạng thông tin của chúng ta vẫn chưa được hoàn thành, ôi các đồng chí, hãy vì tôi mà nỗ lực hơn nữa đi!

“Satoshi, vẫn còn xa à?”

Satoshi cất khăn tay vào túi, đáp:

“Không, tầm mười phút nữa. Dĩ nhiên là theo tốc độ của Hotaro.”

Rồi cậu ta cười.

“Nếu thấy cậu sẽ kinh ngạc đấy. Có tìm khắp vùng Kamiyama thì dinh thự nhà điền chủ Chitanda vẫn thuộc hàng nhất nhì.”

Thế thì tôi cũng háo hức. Nhất định tôi phải hỏi thử xem lau dọn vất vả đến mức nào. Tôi lại lấy khăn lau mồ hôi một lần nữa rồi ném vào giỏ xe và leo lên yên.

Tôi bắt đầu đạp thì Satoshi phóng lên trước để dẫn đường. Sau khi qua mấy ngã tư, có lẽ tiếp theo chỉ cần thẳng tiến nên Satoshi đi ngang bằng tôi. Chúng tôi đạp song song một lúc. Không biết từ khi nào con đường đã len vào giữa những thửa ruộng.

Satoshi đạp xe vẻ rất thông thả, cậu ta còn ư ử gì đó bằng giọng mũi như thể sắp hát. Vẻ mặt Satoshi vốn lúc nào cũng mỉm cười, nhưng hôm nay trông cậu ta còn phờn phơ hơn. Thấy thế, tôi bỗng muốn hỏi:

“Satoshi!”

“Hử?”

“Trông cậu vui nhỉ?”

Satoshi chẳng thèm quay về phía tôi, đáp giọng hào hứng:

“Vui chứ sao, đạp xe đúng là một thú vui! Trời xanh! Mây trắng! Nghe thì tẻ nhạt đấy nhưng còn từ ngữ nào hơn thế để diễn tả nữa đâu, được lao vun vút trên đôi chân của mình dưới bầu trời này! Thứ có thể sánh với cảm giác khoan khoái này...”

Tôi thẳng thừng xen vào câu đùa của Satoshi: “Không phải, mà là đời học sinh của cậu í!” Satoshi ngay lập tức tỏ vẻ cụt hứng, đáp:

“À... Câu chuyện màu hồng ấy hả?” Vẫn nhớ rõ nhỉ, chuyện của tận hơn ba tháng trước. Hình như Satoshi đạp chậm lại, mặt vẫn hướng về phía trước, tiếp tục:

“Tớ ấy à, Hotaro. Dù xung quanh như thế nào thì thuộc tính cơ bản của tớ vẫn là màu hồng.” “Không, hồng tươi mới đúng.”

“Ha ha, được đấy. Nếu thế thì Hotaro là màu xám nhỉ.”

“Lần trước cậu cũng nói thế rồi”

Giọng tôi bỗng trở nên đều đều, nhưng Satoshi chẳng tỏ vẻ gì là để ý cả.

“Thế à? Nhưng mà, tớ nói điều này chưa nhỉ? Tớ bảo cậu màu xám không phải có ý miệt thị đâu “

“Ví dụ, vì thuộc tính cơ bản của tớ là màu hồng tươi nên người khác có định nhuộm tớ thành màu hồng đi chăng nữa cũng không được. Tớ sẽ không để mình biến chất đâu.”

Tôi trêu chọc:

“Thế cơ à? Có khi biến chất mà cậu không biết thì sao?”

“Làm gì có chuyện!”

Satoshi khẳng định bằng một giọng quả quyết đến bất ngờ.

“Gì thế Hotaro, chắc vì tớ ba đầu sáu tay ở Ban Hành chính và câu lạc bộ Thủ Công nên cậu mới nói thế chứ gì? Không đùa đâu, từ việc giúp lên lịch trình lễ hội Kan-ya cho đến đan thảm Mạn-đà-la, tất cả đều là vì hợp với sở thích của tớ. Nếu không như vậy, ai lại đi hy sinh cả ngày Chủ nhật, cả kỳ nghỉ hè, và cả niềm vui thú đạp xe để đến trường cơ chứ?”

“Không đến sao?”

“Khi xã hội cần thì phải biết cống hiến trí và lực. Vả lại về chuyện đó thì Hotaro cũng không khác tớ mấy đâu! Hotaro màu xám thì cho dù người cầm cờ có vấy cờ và hô ‘Tất cả thành viên màu hồng!’ đi nữa, cậu cũng không thể thành màu hồng được đâu.”

Rồi cậu ta ngừng một hơi, tiếp tục bằng giọng đã dịu xuống một chút:

“Tớ mà miệt thị thì sẽ nói cậu không màu cơ!” Chỉ nói thế xong Satoshi im lặng. Tôi thấy toàn thân mình đang cháy lên dưới ánh nắng mặt trời, tôi ngấm lại lời của Satoshi.

“...”

Rồi làm mặt cau có:

“Tớ cố muốn được lòng cậu”

“Không sai!”

Satoshi cao giọng, Tôi lại cười. Cười xong cậu ta nói:

“Nhìn kìa, đến rồi đó, Hotaro! Kia là dinh thự nhà Chitanda.”

Nhà Chitanda ở đó, lừng lững giữa những cánh đồng thẳng cánh cò bay, gọi là dinh thự quả hợp lý. Tòa dinh thự được xây một tầng theo lối nhà Nhật, bao quanh bởi hàng rào cây. Nhìn về phía có hướng nước chảy thì hình như trong vườn có một cái ao, nhưng từ bên ngoài thì chỉ thấy những hàng thông được cắt tỉa đẹp đẽ. Phía trước cánh cổng mở rộng đã được vẩy sẵn nước*.

“Thế nào, tuyệt vời phải không?”

Satoshi tự hào cứ như nhà mình vậy, tiếc thay tôi lại không có kiến thức gì về nhà truyền thống Nhật Bản hay vườn Nhật Bản. Thế nên tôi không rõ tòa dinh thự này tuyệt vời như thế nào, tôi chỉ nghĩ một điều là thật hay khi nó không gây cảm giác gia chủ muốn hướng đến sự phong lưu hay hoa mỹ.

Ngắm nghía tòa nhà một lúc, tôi nhìn đồng hồ đeo tay. Vừa đúng giờ hẹn... Không, hơi trễ rồi.

“Đi nào, bọn Chitanda đang đợi.”

“À, ừ nhỉ!... Hotaro này!”

“Gì thế?”

“Người giúp việc sẽ ra đón chứ nhỉ?”

Tôi phớt lờ. Tôi bước qua cổng, giẫm lên những hòn đá và bấm chuông trước cửa nhà.

“... Vâng!”

Đợi một lúc thì bên trong có người ra mở cửa, chính là Chitanda Emi. Dường như bệnh cảm hè đã khỏi hẳn, giọng cô nàng lại trong veo như mọi khi. Chitanda không buộc tóc mà thả suông, hợp với chiếc váy liền màu xanh lá mạ.

“Mình đang đợi các cậu.”

Có lẽ bất mãn vì người giúp việc đã không lộ diện nên Satoshi khế tặc lưỡi, nhưng đã bị tôi nghe thấy.

Bọn tôi cởi giày ở bậc thềm rải đá rồi theo Chitanda đi lên hành lang lát gỗ.

“Các cậu để xe đạp ở đâu thế?”

“Để đâu thì được?”

“Để đâu cũng được.”

Thế thì hỏi để làm gì nhỉ?

Cuối cùng bọn tôi được dẫn tới một căn phòng với hai mặt là cửa trượt shoji*, mở cửa ra gió lùa vào mát rượi. Vì trần nhà cao nên có lẽ càng cảm thấy mát. Diện tích khoảng... mười chiếu. Rộng thật.

“Trề nhỉ.”

Ibara đã đến trước. Chắc có việc công gì đó ở trường hay sao mà mỗi mình cô nàng mặc đồng phục. Trên chiếc bàn hơi ánh lên màu nâu đậm, mấy tờ tài liệu đã được bày sẵn. Của Ibara chăng? Tích cực ra trò.

“Các cậu ngồi đi.”

Bị giục, tôi ngồi xuống đối diện Ibara. Chitanda ngồi ở ghế chủ nhà nên Satoshi chiếm vị trí cao nhất dành cho khách* còn lại. Hiếm có gã đàn ông nào ngồi trước tokonoma* trông lại chẳng hợp gì cả như thế. Satoshi rút vài tờ photo từ chiếc túi vải gút dây. Tôi cũng kéo khóa chiếc túi đeo vai, lấy ra tờ photo - thành quả lao lực to lớn. Ibara đang quay bút có vẽ đã chuẩn bị xong xuôi, Chitanda đặt cái khay đựng tập giấy lên bàn.

“Nào...”

Chitanda nói:

“Bọn mình bắt đầu buổi thảo luận nhé.”

Tất cả liền cúi đầu chào.

Rất tự nhiên, Chitanda đảm nhận vai trò người điều hành cuộc họp. Cô ấy là chủ tịch mà, tôi cũng chẳng có ý kiến.

“Tớ xác nhận lại mục đích cuộc họp lần này. Ban đầu, là kỷ niệm cá nhân của tớ. Sau đó, bằng việc phát hiện ra cuốn ‘Kem Đá’ vừa rồi, chúng ta đã biết rằng kỷ niệm của tớ có thể liên quan đến sự kiện đã xảy ra ở câu lạc bộ Cổ Điển ba mươi ba năm trước. Mục đích của cuộc họp là để nêu giả thiết về sự kiện ba mươi ba năm trước này là gì. Ngoài ra, nếu xác minh được sự thật nào đó thì chúng ta dự định sẽ lấy đó làm bài viết cho tập san của câu lạc bộ năm nay.”

Quan tâm chính của Ibara là thiết kế của tấm bìa chứ không phải bản thân vụ việc, nhưng cô nàng không có vẻ gì bất mãn. Có thể vì Ibara nhìn nhận rằng tấm bìa kỳ lạ cũng bắt nguồn từ sự kiện đó chẳng, hay vì giữa cô nàng và Chitanda đã có sự thống nhất?

“Trong một tuần qua, bọn mình đã phân công và tìm kiếm nhiều tài liệu. Từng người một sẽ báo cáo kết quả điều tra, sau đó kết hợp các giả thiết của mọi người về sự kiện đã xảy ra ba mươi ba năm trước, chúng ta sẽ đưa ra một giả thiết hợp lý ít mâu thuẫn nhất. Đó là mục đích của ngày hôm nay.”

Ờ thế sao? Tôi tưởng điều mình đã nghe từ Chitanda chỉ là mọi người sẽ cùng mang tài liệu đến thôi chứ. Hình như làm gì có việc đưa cả giả thiết... Nhưng liếc nhìn vẻ mặt của mọi người thì cả Satoshi lẫn Ibara đều không mấy may mảo động. Nếu vậy thì là tôi đã nghe sót sao? Tệ thật. Dù thế nào tôi chắc cũng sẽ thoát được thôi nhưng cũng cứ chuẩn bị tinh thần đã.

Chitanda, không hề cầm trên tay thứ gì có vẻ như tờ lịch trình cuộc họp, đưa mắt nhìn từng người một rồi tiếp tục giải thích một cách trôi chảy:

“Trình tự sẽ là, phát tài liệu và báo cáo, tiếp theo là phần hỏi đáp nếu có thắc mắc, sau đó người báo cáo sẽ nêu giả thiết, rồi mọi người cùng thảo luận xem xét giả thiết đó. Trong lúc một người báo cáo thì yêu cầu những người khác không đặt câu hỏi... Vì như thế sẽ lộn xộn mất. Nào, hãy bắt đầu phần báo cáo đầu tiên thôi!”

Chà, cô nàng dẫn chương trình hay đấy chứ! Năng khiếu ít ai ngờ chẳng?

À không, chính Chitanda cũng từng nói cô ấy muốn xem xét sự vật hiện tượng như một hệ thống. Vậy thì cũng chẳng có gì lạ nếu cô nàng có tài thiết lập các quy tắc.

“Mời báo cáo đầu tiên... Ai?”

“Chi-chan, bắt đầu từ ai vậy?”

“...Ờ... ừm. Từ ai thì được nhỉ?”

Thế mà lại vấp ở chỗ không ngờ. Không biết nên gọi là một cô nàng dễ hiểu hay là đến hành động cũng được hệ thống hóa đây? Tôi lên tiếng với Chitanda đang lúng túng:

“Ai mà chẳng được, Chitanda, bắt đầu từ cậu đi!”

Bình thường thì người dẫn chương trình sẽ không phát biểu, nhưng đằng nào Chitanda cũng phải báo cáo, hơn nữa để cô nàng đi bước đầu tiên theo hình thức chính mình đã đề xướng chắc chắn sẽ trôi chảy hơn. Chitanda gật đầu:

“Ừ, đúng thế, làm như vậy đi. Vậy thì... bọn mình sẽ bắt đầu từ tớ rồi lần lượt báo cáo theo chiều kim đồng hồ nhé.”

Nói rồi, Chitanda bắt đầu phát tài liệu để trong khay.

Nhìn sơ qua thì thấy đó là phần lời tựa của cuốn “Kem Đá - Số 2” - tài liệu gốc khởi đầu cho sự việc. Ra là bám vào khởi nguồn. Có thể gọi là cách tiếp cận như vậy. Tôi đọc lại đoạn văn đã từng xem qua một lần.

Lời tựa

Năm nay, một mùa lễ hội văn hóa nữa lại đến.

Vậy là đã một năm, kể từ khi Sekitai- sempai rời xa.

Trong năm qua, Sempai đã từ một anh hùng trở thành huyền thoại. Lễ hội văn hóa năm nay cũng được tổ chức hoành tráng trong năm ngày.

Nhưng, ở một góc trong ngôi trường đang sôi sục tung hô huyền thoại này, tôi trộm nghĩ.

Giả sử mười năm nữa, liệu có ai còn nhớ đến người chiến sĩ thầm lặng, người anh hùng hào hiệp đó hay không? Liệu cuốn “Kem Đá” - do chính Sempai đặt tên trong ngày cuối cùng, có còn được lưu giữ hay không?

Sự chiến đấu, hy sinh, và cả nụ cười đó của Sempai, tất cả đều sẽ trôi cùng dòng thời gian vô tận.

Không, như thế sẽ tốt hơn. Chúng ta không được nhớ về anh. Bởi chuyện đó, là điều tuyệt đối vắng bóng trong các thiên anh hùng ca.

Vạn vật rồi sẽ mất đi tính chủ quan mà theo dòng chảy vĩnh hằng của luật viễn cận lịch sử để trở thành Cổ Điển.

Một ngày nào đó, chúng ta của hiện tại, liệu có trở thành cổ điển của ai đó trong tương lai?

Ngày 13 tháng 10 năm 1968

Hắng giọng một tiếng, Chitanda bắt đầu giải thích.

“Tài liệu tớ đã tìm kiếm chính là cuốn ‘Kem Đá’. Bởi tớ nghĩ cần phải nắm rõ xu hướng các bài viết của ‘Kem Đá’ hằng năm, hơn nữa nếu là việc được đề cập ở phần lời tựa thì có khả năng cũng được nói đến trong các bài viết khác. Tuy nhiên, mặc dù đã nắm được nội dung, nhưng đáng tiếc thay, văn bản có đề cập tới chuyện xảy ra ba mươi ba năm trước chỉ có phần lời tựa này. Nếu tập trung vào đọc nó thì cũng được, nhưng nếu có số đầu tiên... Tạm thời thì những sự thật tớ thu được từ phần lời tựa được tóm tắt trong tài liệu này.”

Cô nàng phát cho mọi người tờ giấy thứ hai.

Việc “Sempai” đã rời xa (từ đâu?)

Việc “Sempai” ở thời điểm ba mươi ba năm trước là một anh hùng, và trở thành huyền thoại vào ba mươi hai năm trước

Việc “Sempai” là một “người chiến sĩ thầm lặng”, “anh hùng hào hiệp”

Việc “Sempai” đã đặt tên tập san là. “Kem Đá”

Việc đã có đấu tranh và hy sinh (hy sinh = “Sempai”?)

“Ồ!”

Quả là ý chính được tóm lược tài tình. Tôi không khỏi thốt lên tiếng cảm thán, nhưng ngẫm thử thì ngoài việc là hiện thân của lòng hiếu kỳ, Chitanda còn là người có thành tích học tập cao. Nếu không giỏi nắm bắt ý chính thì không thể nào đạt điểm cao trong các kỳ thi được.

Đợi cho mọi người có đủ thời gian để đọc qua một lượt tờ tài liệu, Chitanda tiếp tục giải thích.

“Điểm đầu tiên, ‘sempai’, tức bác tớ, đã bỏ học ở trường Kamiyama, lý lịch học bạ cao nhất là tốt nghiệp cấp hai. Luận điểm này như vậy là ổn đúng không?”

Sekitani Jun đã bỏ học ở trường Kamiyama. Tôi không quá bất ngờ khi Chitanda bình thản nêu ra sự thật mới này. Lúc đọc

được câu “kể từ khi Sekitani- sempai rời xa” trong lời tựa, tôi đã đoán có lẽ là như vậy.

Nhưng dẫu vậy thì lẽ nào Chitanda lại không biết được nguyên nhân bỏ học của bác nhờ vào các mối quan hệ họ hàng ư?... Không, có lẽ là không thể. Nếu có thể, chắc chắn cô nàng đã tìm cách từ lâu rồi. Nói mới nhớ, chẳng phải khi ở “Pineapple Sand”, cô nàng đã bảo nhà Sekitani và nhà Chitanda đã trở nên xa cách đó sao?

“Tiếp theo liên quan đến mục 2, tớ nghĩ đây chỉ là một hiện tượng bình thường khi cùng với thời gian, câu chuyện được phóng đại lên. Mục 3 thú vị phải không? Tạm thời chưa xét đến việc ‘sempai’ hào hiệp và thâm lặng, nhưng ta đã biết được ‘sempai’ vừa là một chiến sĩ vừa là anh hùng. Tức là ‘sempai’ đã chiến đấu với cái gì đó đúng không? Điều này cũng thống nhất với mục 5. Đã xảy ra đấu tranh, ‘sempai’ trở thành chiến sĩ, thành anh hùng, và rồi hy sinh. Mục 4 thì..., mặc dù tớ rất tò mò nhưng nó không phải là vấn đề cấp bách. Báo cáo của tớ xin hết. Các cậu có câu hỏi gì không?”

Tôi nghĩ là không có điểm gì bất thường, về phía mình, tôi không có ý gì.

Trong giờ học bình thường, người đặt câu hỏi chắc chỉ có tên hâm (tức Satoshi), nhưng nếu một nhóm ít người và đều quen biết nhau thì chẳng việc gì phải rụt rè cả. Thực tế là Ibara đã ngay lập tức phát biểu;

“Nè, sao cậu lại hoàn toàn bỏ qua câu ‘chuyện đó, là điều tuyệt đối vắng bóng trong các thiên anh hùng ca’ ở trong này?”

Tôi thấy Satoshi làm bầm gì đó như muốn nói “chuyện đó dễ hiểu thôi”. Nhưng đó lại là điểm lịch sự khó hiểu của Satoshi khi cậu ta không chen ngang Chitanda.

Trong khi đó Chitanda ngay lập tức trả lời, như thể đó là câu hỏi đã có sẵn lời đáp.

“Vì đó là cảm nhận cá nhân của người viết. Có phải là thiên anh hùng ca hay không còn tùy thuộc cách nhìn của mỗi người.”

“Hơn nữa...”

Đợi Chitanda kết thúc câu nói, Satoshi mới bổ sung ý kiến:

“Có thể nó chỉ có ý nghĩa rằng cuộc chiến đã xảy ra không thực sự hoành tráng đẹp đẽ như một thiên anh hùng ca, mà biết đâu tầm thường hơn thế. Vì là cảm nhận cá nhân nên bỏ qua là rất chuẩn.”

Xem chừng Ibara đã thỏa mãn với câu trả lời.

Ngoài ra không còn câu hỏi nào khác.

“Vậy thì tớ sẽ nêu giả thiết của mình nhé.”

Giọng điệu của Chitanda hoàn toàn không khác bình thường, không có vẻ gì là tự tin nhưng cũng không dè dặt. Trên tay cô nàng không có tờ ghi nhớ hay gì cả.

“Bác tớ đã chiến đấu với cái gì đó. Và đã bỏ học. Dù không thể khẳng định, nhưng sẽ hợp lý nếu suy nghĩ rằng kết quả của cuộc chiến là bác ấy đã ra khỏi trường phải không? Còn một điểm nữa ở đây, tớ đã thử nghĩ đến một yếu tố ngoài năm mục kể trên. Là chỗ ‘vậy là đã một năm’.

“Tức là, thời điểm bác tớ thôi học đúng vào dịp lễ hội Kan-ya của một năm trước đó. Nhân tiện, tớ nghe được từ một người bạn đang học Trường trung học thương mại Kamiyama thì lễ hội văn hóa năm ngoái bên trường đó đã có sự kiện xảy ra.”

Satoshi nói, vẻ hớn hờ:

“Bạo động ở lễ hội văn hóa, phải không? Người bán bị uy hiếp ở sau gian hàng và toàn bộ doanh thu đã bốc hơi.”

Chitanda gật đầu.

“Tớ nghe nói trong một hệ thống nhất định sẽ tồn tại những phần tử chống đối lại hệ thống đó. Việc có người phản kháng lại các sự kiện trong năm như lễ hội văn hóa, hội thao, hay lễ tốt nghiệp, tớ có thể coi là điều phổ biến. Còn một điểm nữa, các cậu hãy xem trang hai mươi tư của Sổ tay học sinh trường Kamiyama!”

Biết là thế nhưng cũng không ai có thể lấy cuốn Sổ tay học sinh ra được. Đương nhiên rồi, làm gì đưa nào mang bên mình một thứ như thế!

“... Mọi người sao vậy?”

“Tiếc là tớ để sổ tay ở nhà rồi. Thế trong đó viết gì?”

“... Chẳng lẽ, mọi người không bao giờ mang nó theo sao? À, không, ờ... Ừm. Viết thế này: ‘Nghiem cấm các hành vi bạo lực’. Có nghĩa là, giả thiết của tớ như thế này.”

Hoàn toàn không đổi giọng, Chitanda tiếp tục: “Lễ hội Kan-ya năm đó thật buồn là đã trở thành mục tiêu của những người gây bạo động lễ hội. Có lẽ bác tớ đã dùng sức mạnh thể chất để phản kháng. Kết quả là tuy bác ấy trở thành anh hùng nhưng đã bị đui học vì sử dụng bạo lực. Đau buồn vì điều đó, học sinh lớp dưới đã viết đoạn văn này.

Có thể nghĩ như vậy được không?”

... Hừm...

Tôi mở miệng gần như cùng lúc với Satoshi.

“Bác bỏ.”

“Xin lỗi nhé, Chitanda.”

Còn Ibara thì hình như đang có điều gì nghĩ ngợi hay sao mà chỉ nhìn hai đứa tôi chứ không phải Chitanda.

Trong khi đó, dù bị cả hai phía đồng thời phản đối nhưng Chitanda không hề nhú mồm lấy một lần. Từ thái độ đó, trực giác của tôi mách bảo rằng có lẽ Chitanda không có ý định bảo vệ giả thiết của mình tới cùng. Dù giả thiết của mình chỉ để làm nền nhưng vẫn không hề xấu hổ, thái độ đó thật đáng nể.

“Không được sao các cậu? Hãy cho tớ biết lý do!”

Chitanda khẽ hỏi và ánh mắt chúng tôi giao nhau nên tôi nhún vai nói:

“Dù cậu đã nói luôn có các phần tử chống đối lại hệ thống, nhưng ngay cả hội gây bạo động lễ hội nếu không sơ mui được gì chắc sẽ không gây chuyện đâu. Mà, Chitanda. Cậu còn nhớ lần đầu tiên khi cậu đề cập tới chuyện làm tập san, tớ đã nói gì để phản đối không?”

Chitanda đưa mắt nhìn không trung một lúc:

“Cậu bảo làm tập san quá tốn công.”

“Tớ đã nói thế à? Cái khác cơ.”

“Cái khác à? Ừm... Người viết chỉ có ba móng thì không nên trò trống gì. Nhưng mà, bốn người chứ!”

Có lẽ phải nói quả là trí nhớ siêu phàm! Tôi đã nói thế à? Công nhận nếu nhớ được chi tiết ấy thì đúng là không tầm thường đâu. Nhưng mà Chitanda, tớ có nói thế đi nữa thì thời điểm đó thành viên câu lạc bộ chỉ có ba người mà?

“Cái khác cơ.”

“... Cậu bảo, vẫn còn cách khác. Chẳng hạn...”

Có lẽ cuối cùng cũng hiểu ra, Chitanda vỗ hai tay trước ngực:

“Là gian hàng! Cậu bảo, hãy mở gian hàng. Và tớ đã...”

“Cậu đã nói là gian hàng bị cấm từ xưa đến nay. Tớ cũng nhớ điều đó. Nếu vậy thì lễ hội Kan-ya chắc chắn hầu như không dính dáng đến tiền. Khó có thể nghĩ đây là sự kiện đáng để gây bạo động.”

Nhưng Chitanda làm điệu bộ nghiêng cổ quen thuộc, vẻ như vẫn chưa tâm phục khẩu phục.

“Nhưng vẫn có khả năng mà?”

“Đúng là có nhiều người nếu không dính dáng đến tiền thì sẽ không hành động, nhưng những người không phải như vậy tớ nghĩ cũng không ít đâu.”

Hừ.

... Đúng là thế. Đã vậy thì tôi đây cũng không biết nói gì nữa.

Satoshi cười.

“Mất mặt quá, Hotaro. Chỉ như vậy thì không thể thuyết phục Chitanda được đâu.”

“Hơ, vậy cho tớ nghe lập luận của cậu đi!”

“Không phải nhắc,”

Nói rồi Satoshi hắng giọng một cái nghe rất kịch.

“Những phần tử chống đối lại hệ thống tồn tại một cách phổ biến là cách nói rất thú vị của Chitanda. Tớ cũng nghĩ hẳn là như vậy. Tuy nhiên, ngay cả trong chống đối cũng có thứ gọi là xu hướng lịch sử.”

“Chuyện bạo động tại các sự kiện đúng là việc thường thấy. Gần đây, hình thức chống đối theo chủ nghĩa thực lợi xảy ra nhiều nên ít các vụ bạo động với mục đích phi vật chất, nhưng không có nghĩa là không có. Tuy nhiên, nếu là chuyện của ba

mười ba năm về trước thì lạ kỳ thay, đó gần như là điều không tưởng.”

Xu hướng lịch sử? Hình thức bạo động?

Hắn nói cái gì vậy? Tôi đã biết thế nào là ngây như phỗng. Cả Ibara và Chitanda đều ngệt ra.

“... Tại sao vậy?”

Ibara thúc giục Satoshi đang ngừng lại như thể làm ra vẻ quan trọng. Satoshi gạt đầu về đắc chí.

“Ừ, nói ba mươi ba năm trước thì sẽ khó hiểu, nhưng nếu nói thập niên sáu mươi thì các cậu hiểu chứ?”

Trông Satoshi thực sự có vẻ ta đây thông thạo lắm. Bình thường thì tôi không định thử sức mình trong một việc không còn gì lãng phí hơn là thi thố kiến thức với Satoshi, nhưng về mặt khoái chí của hắn lúc này khiến tôi không khỏi muốn cho hắn sa sầm một phen. Tuy nhiên, thật không may, tôi lại mù tịt lịch sử.

“Mayaka, thế nào, có nhớ ra gì không?”

Có lẽ Ibara cũng không nhớ được gì, cô nàng khẽ giơ hai tay lên làm bộ đầu hàng.

“Xin lỗi Fuku-chan, mình chịu thôi.”

“Thế hở? Tokyo, tòa nhà Quốc hội... vẫn chưa được? Những biểu hiệu cổ động, những cuộc biểu tình... Hừm, không nhớ ra à? Là ‘Phong trào học sinh’.”

“Hở?”

Tôi kinh ngạc.

Cứ nghĩ cậu ta đùa, nhưng mãi Satoshi không chịu nói câu kết. Không còn cách nào khác tôi đành chất vấn:

“Satoshi, cậu rảnh quá hay sao gì mà mang lịch sử hiện đại Nhật Bản ra ôn tập thế hả? Nếu muốn chơi thì giải quyết cho xong vấn đề trước mắt rồi hẵng chơi nhé!”

Nhưng Satoshi nói với vẻ mặt nghiêm túc hết sức:

“Chính vì thế tớ mới đang cố giải quyết cho xong đây! Thế này nhé, loại hành vi bạo lực trong giả thiết của Chitanda, tức là bạo lực trong trường học của học sinh hầu như không thể thấy ở thập niên sáu mươi. Cũng phải thôi, trong thời kỳ mà cả phía

chính phủ lẫn phía chống chính phủ đều không thiếu đối tượng xung đột, chính điều này đã khiến một số học sinh buồn chán và vin vào đó để gây bạo động như tìm chỗ trút giận. Chứ không đơn thuần là phong trào đâu.”

“... Cậu nói cứ như đã ở đó chứng kiến í nhỉ!”

“Thì tớ chẳng bảo đang tìm hiểu về thời kỳ đó còn gì!”

Nụ cười của Satoshi đầy vẻ thách thức hơn cả mọi khi.

Hừ. Dù bỏ bê lịch sử hiện đại đi nữa thì tôi cũng hiểu điều Satoshi muốn nói. Có lẽ những sự kiện như bạo động ở lễ hội văn hóa là khái niệm không phù hợp với ba mươi ba năm trước. Điều đó chính xác hay không thì tôi không có cách nào (nói đúng hơn là không có hứng) kiểm chứng, nhưng nếu Satoshi đã nói mà không phải là đùa thì cũng không phải không đáng tin.

“Ồ, thế à?... Quả là tớ đã không xét đến tính thời kỳ...”

Chính Chitanda cũng có vẻ khá dao động khi bị Satoshi tấn công vào điểm sơ sót. Giả thiết của Chitanda xem chừng như ngọn đèn trước gió.

Thế rồi Ibara, nãy giờ khá dè dặt, không tích cực phát biểu, đột nhiên chấp tay trước Chitanda:

“Xin lỗi, Chi-chan!”

“... Có chuyện gì thế, sao đột nhiên...”

“Nếu thêm cả tài liệu của tớ thì giả thiết của Chi-chan không thể đứng vững được. Tiếp theo đến lượt tớ nên tớ đã định thu thập thật nhiều ý tưởng có thể...”

Nói thật là mặt tôi sa sầm lại. Con nhỏ Ibara này, nói chuyện thừa thãi! Nhưng Chitanda mỉm cười;

“Không sao, thảo luận sâu thêm sẽ không vô ích đâu mà!”

Một thái độ đáng nể!

“Vậy thì, giả thiết của tớ tạm dừng ở đây, chúng ta hãy nghe báo cáo của Ibara. Mọi người đồng ý chứ?”

Không có ai phản đối. Để Chitanda làm cầu thủ đánh bóng đầu tiên quả đúng đắn. Bằng việc Chitanda bình thản vứt bỏ giả thiết của chính mình, người tiếp theo là Ibara cũng không bị câu nệ vào tính chính xác của giả thiết.

“Vậy thì, mời cậu, Ibara.”

Trong tài liệu được phát từ Ibara có một đoạn văn, nói thế nào nhỉ, không biết gọi là “khác loài” hay khác thế giới, cho thấy rõ cô nàng đứng trên một quan điểm khác. Khác từ phong chữ khác đi. Trình bày văn bản thì màu mè, trên mặt giấy chẳng chít những ký tự khó đọc bị vứt bỏ những nét cong cần thiết. Trong đoạn văn lấp kín tờ giấy khổ B5, có năm dòng được gạch bên, ý là hãy đọc chỗ này đi chẳng?

Nói cách khác, chúng ta thường xuyên đứng về quần chúng, tiếp tục duy trì sự tự chủ theo chủ nghĩa phản quan liêu. Chúng ta kiên quyết không khuất phục trước sự đàn áp của thế lực phản động.

Lấy ví dụ cuộc đấu tranh tháng Sáu năm ngoái, nhờ chủ nghĩa hành động quả cảm, dưới sự chỉ đạo oai hùng của Chủ tịch câu lạc bộ Cổ Điển Sekitani Jun, bản thân chúng ta vẫn còn nhớ sự thất thần của những kẻ theo chủ nghĩa quyền lực khi bị vỡ trận, dáo dác.

“Đây là văn bản tớ tìm được trong tập san ngày xưa của câu lạc bộ Nghiên cứu Manga. Tựa đề là ‘Đoàn kết và tiếng súng chào mừng - Số thứ nhất’, nhưng từ số thứ hai trở đi thì không tìm thấy nữa. Phát hành ba mươi hai năm trước giống như của Chi-chan. Vì nghĩ rằng nếu đã là chuyện được nêu trong ‘Kem Đá’ thì cũng được nhắc đến trong tập san của các câu lạc bộ khác nên tớ đã tìm trong thư viện, nhưng quả là rất hiếm các câu lạc bộ duy trì được tận ba, bốn mươi năm. Hình như câu lạc bộ Nghiên cứu Manga khi ấy cũng chưa ra đời, nhưng tớ tình cờ tìm được cái này trên giá sách... Kỳ diệu không?”

Tôi không hiểu cô nàng dùng từ kỳ diệu ý chỉ việc phát hiện ra văn bản này hay là bản thân văn bản này nữa. Đoàn kết và tiếng súng chào mừng... Cái gọi là tính thời kỳ là đây chẳng, một tựa đề nghe thật đáng ngờ làm sao. Lại còn đoạn văn phảng phất hơi hướng thời đại nữa chứ! Giờ thì tôi đã hiểu tại sao người ta lại nói văn học Cổ Điển vẫn còn gần gũi.

Mặt khác, tôi cũng hiểu tại sao giả thiết của Chitanda lại bị phủ định. Thật đơn giản. Bởi lễ hội văn hóa của trường Kamiyama được tổ chức vào 1 tháng Mười, nhưng theo tài liệu

này thì vụ việc đã xảy ra vào tháng Sáu. Thì ra là vậy, đây chính là 1 bằng chứng phủ định rõ ràng.

Ibara rút từ túi áo đồng phục ra một cuốn sổ ghi chép giống như cuốn vở sinh viên.

“Tớ xin lỗi vì đã không chuẩn bị tài liệu như Chi-chan, nhưng sẽ lần lượt nêu các điểm tớ lưu tâm nhé. Thứ nhất, là việc ‘chúng ta’ đã chịu sự đàn áp của thể lực phản động. Tiếp đến là việc đã có đấu tranh vào tháng Sáu của năm trước đó. Việc một người có tên Sekitani Jun đã đứng ra chỉ đạo. Nhờ sự chỉ đạo đó, chủ nghĩa hành động được thực thi. Do đó mà những kẻ theo chủ nghĩa quyền lực đã gặp bất lợi. Ngoài đoạn này ra, nếu đọc những phần khác cũng thú vị nhưng xem chừng không liên quan.”

Tôi không ý kiến gì về cách lý giải, nhưng “đấu tranh” là cái gì? Tôi thử tra cứu từ điển trong đầu nhưng không sao tìm được từ tương đương. Mà về cơ bản thì vốn từ vựng của tôi cũng không phong phú lắm.

Trong khi tôi còn đang trăn trở về từ “đấu tranh” thì Chitanda tiếp tục tiến hành cuộc họp:

“Báo cáo của cậu hết rồi chứ?”

“Ừ.”

“Vậy thì đến phần câu hỏi nhé.”

Tôi hỏi ngay lập tức:

“Đấu tranh là gì?”

Đến lượt Satoshi hỏi ngay lại tôi.

“Đấu tranh là sao?”

Cái tên này, biết rồi còn hỏi! Tôi cầm tờ phôtô “Đoàn kết và tiếng súng chào mừng”, chỉ tay vào chỗ đó cho Satoshi.

“Cái này này, cái này. ‘Đấu tranh’.”

Satoshi có vẻ đúng là đã biết ở chỗ nào nên chẳng thèm nhìn tờ giấy tôi giơ ra, thản nhiên nói:

“Chữ đấy đọc là ‘đấu tranh’. Chiến đấu ấy, ‘tranh’ trong từ ‘đấu tranh’, còn ‘đấu’ là viết tắt của ‘can thể tích một đấu’ ấy.”

Nhưng Satoshi không phải đang dạy tôi. Tuy ánh mắt hướng về tôi, nhưng nếu định chỉ trích lỗi đọc sai của tôi thì chắc chắn

cậu ta sẽ lên giọng phê phán thậm tệ hơn nhiều. Có thể thấy là Satoshi đủ lầy tòi làm bia đỡ nhắc khéo Ibara. Đúng là sự giữ ý rất kiểu Satoshi, có vẻ tinh tế mà lại vụng về. Tôi không định giúp đỡ cậu ta, nhưng vẫn thắc mắc thêm:

“Tớ cũng học chữ Hán mười lăm năm rồi chứ bộ, chưa từng thấy chữ viết tắt nào như này cả!”

“Đương nhiên. Vì đây cũng là ‘mốt’ đấy. Chữ ‘đấu’ là chữ viết tắt rất thịnh hành vào khoảng ba mươi năm trước, khi những văn bản kiểu như này được viết tràn lan. Mà kể cả bây giờ vẫn có thể bắt gặp đấy, hình như bọn Yakuza cũng sử dụng nữa.”

Ra vậy, nếu kể ra những chữ viết tắt bây giờ..., kiểu như, “mong anh giúp đỡ”*. Xưa thật. Vừa xưa, lại còn khang khác thế nào.

Rồi Satoshi lăm bắm bổ sung thêm:

“... Nhưng, tập san này... Tớ cảm giác như là đồ nhái.”

Ibara phản ứng, bằng một giọng gai góc:

“Đồ nhái? Ý cậu là sao?”

Trước sự chất vấn đó, Satoshi trề môi lí nhí. Lúc nào cũng tự tin đầy mình đến mức sẵn sàng đấu khẩu như Satoshi mà để lộ vẻ lúng túng như gà mắc tóc thật hiếm có.

“Không, tớ không có ý nói tài liệu này là đồ giả.”

“Dĩ nhiên. Thứ nhất, tập san mà cũng có đồ thật đồ giả hử?”

“Không phải là bản thân tài liệu đâu. Ấy, nói thế nào thì được nhỉ? Tức là, người viết bài này, không phải là người đã tham gia hoạt động thật. Mà là người ta nhìn vào phong trào hoành tráng của trường đại học hay của gì đó, thấy lôi cuốn và đã viết nên đoạn văn này. Tớ cảm giác như vậy. Giọng điệu của nó cứ như kiểu sáng tác sao sao ấy...”

Tôi hỏi:

“Vậy thì sao nào?”

“À không, chỉ là tớ tự lăm bắm thôi. Xin lỗi nhé, Chitanda, cậu tiếp tục đi!”

Cô dẫn chương trình gạt đầu, nhìn mọi người một lượt.

“Vậy còn ai có câu hỏi khác không?”

Tạm thời không có câu hỏi nào khác được đưa ra. Đã đến lúc phát biểu, gương mặt Ibara thoáng vẻ căng thẳng, tay vội vã lật cuốn sổ ghi chép:

“Ừm, vậy đến giả thiết của tớ nhé. Trước hết là phủ định giả thiết của Chi-chan, điều này thì rõ rồi nhỉ?”

Sự im lặng của mọi người có lẽ là dấu hiệu của sự đồng ý. Tháng Sáu và tháng Mười cách nhau quá xa.

“Tiếp theo, những người đã viết đoạn văn này, bằng chủ nghĩa hành động đã phá hỏng kế hoạch của tớ theo chủ nghĩa quyền lực. Và kết quả là, như cuốn ‘Kem Đá’ có viết, Chủ tịch câu lạc bộ Cổ Điển đã phải rời xa.

“Vậy ‘hành động’ khiến phải thôi học là gì... Về điểm này, cũng giống với Chi-chan, khả năng có thể nghĩ đến đầu tiên là bạo lực. Nếu là về trước một chút thì có thể là các hành vi như đập vỡ cửa sổ, nhưng nói vậy chắc sẽ lại bị Fuku-chan bắt thóp gì đó. Vậy nên, nếu hỏi người bị hại là ai..., thì là ‘phản động’? Ngay cả tớ cũng hiểu được rằng ‘thế lực phản động’ là chỉ các cấp có thẩm quyền, hoặc những người thuộc phe đó, nên đơn giản rồi phải không? Những người được sự chỉ huy của Chủ tịch câu lạc bộ Cổ Điển đã... với ‘thế lực phản động’... Tức là đã như này với các giáo viên...”

Nói đoạn Ibara vung tay lên và làm bộ tung một quả đấm.

“Bụp một cái! Thực tế có ầu đả thật hay không thì tớ không biết, nhưng họ đã làm chuyện gì đó tương đương thế. Tất nhiên, có lẽ không đơn thuần là muốn làm thì làm. Ở đoạn đầu tiên của chỗ bị gạch bên này, tuy viết lộn xộn nhưng tóm lại, ý người viết muốn nói ở đây là ‘sự tự chủ’ phải không? Chuyện là, ba mươi ba năm trước, dưới một hình thức nào đó, đã xảy ra một sự kiện khiến cho sự tự chủ của họ bị xâm phạm, nhóm người do Chủ tịch câu lạc bộ Cổ Điển đứng đầu đã có hành vi phản kháng lại điều đó.”

Ibara đóng sập quyển sổ lại, nhìn mọi người một lượt.

“Ừmm... Rắc rối nhỉ?”

Người đáng lẽ phải trung thành với vị trí dẫn chương trình là Chitanda buột miệng thốt lên. Tôi cũng gật đầu tán thành.

“Cái gì rắc rối cơ?”

Bị hỏi, Chitanda đáp:

“Ý chính trong giả thiết của Ibara là các giáo viên đã làm việc gì đó gây bất lợi cho học sinh, và học sinh đã có hành vi bạo lực để chống đối, đúng không?” Ibara suy nghĩ một chút rồi trả lời:

“Ừ, đúng thế.”

“Nhưng nếu vậy thì cảm giác việc cần hiểu đã hiểu nhưng lại không hiểu lắm.”

Mặc dù câu nói của cậu nghe cũng “đã hiểu nhưng lại không hiểu lắm”, nhưng không phải là hoàn toàn không hiểu. Tức là, lập luận của Ibara chưa thực sự thuyết phục. Tôi bổ sung:

“Giả thiết của cậu trừu tượng quá. Tuy nhiên, cũng không thể tìm hiểu thêm được gì hơn thế này.”

“Nhưng là nó không được cụ thể cho lắm...”

Tuy công nhận như vậy nhưng Ibara vẫn chưa chịu rút lui hoàn toàn:

“Thế có mâu thuẫn gì không?”

Xem chừng Ibara có vẻ muốn bảo vệ giả thiết của mình hơn là Chitanda.

Tiếc thay, tôi đã phát hiện ra mâu thuẫn.

“Có đấy,”

Tôi chỉnh lại tư thế. Không phải vì căng thẳng trước cuộc phản biện, mà là chân tôi đang tê quá.

“Đơn giản thôi. Cậu đã phủ định giả thiết của Chitanda bằng việc lễ hội văn hóa được tổ chức vào tháng Mười, còn vụ bạo động xảy ra vào tháng Sáu. Nhưng mà nhé. Nếu tin cả ‘Kem Đá’ lẫn ‘Đoàn kết và tiếng súng chào mừng’ thì bạo động là vào tháng Sáu, còn việc thôi học là vào tháng Mười cùng thời điểm với lễ hội văn hóa. Cậu không có dữ kiện nào phủ định điểm này đúng không? Nếu thôi học vì có hành vi bạo lực thì bốn tháng này là một sự chênh lệch rất khó hiểu đấy!”

Nhưng nếu là án treo thì lại là chuyện khác, tôi thà bổ sung trong bụng như vậy.

“Nhưng cái đó...”

Phản biện ngay lập tức. Ibara có vẻ cũng đã hiểu ra.

“Cuốn ‘Kem Đá’ mới không chính xác chứ? Trong ‘Đoàn kết và tiếng súng chào mừng’ có ghi rõ là tháng Sáu, nhưng trong ‘Kem Đá’ chỉ ghi ‘vậy là đã một năm’. Vụ việc xảy ra vào tháng Sáu, thôi học cũng vào tháng Sáu, lễ hội văn hóa vào tháng Mười. Tớ nghĩ đó không phải chuyện hoàn toàn không có khả năng xảy ra.”

Bốn tháng à? Thế nào nhỉ? Tôi có cảm giác như Ibara đang cố áp đặt lý lẽ của mình...

Trong khi tôi còn lưỡng lự thì Chitanda và Satoshi đã ra nhận xét:

“Tớ nghĩ bốn tháng là con số không thể bỏ qua được.”

“Tớ cũng nghĩ vậy. Trong đó nói là đã một năm kể từ lễ hội văn hóa, vậy thì phải suy luận rằng việc thôi học là vào tháng Mười.”

Tôi bày tỏ thái độ tán thành thụ động với hai người bằng cách im lặng gật đầu.

Ba chọi một. Ibara chu môi:

“Ây dà, mọi người để ý tiểu tiết quá đi.”

Cử chỉ đó tuy chẳng hợp với Ibara chút nào nhưng thật dễ thương khiến không khí căng thẳng bỗng chốc dịu xuống. Satoshi hơi vươn vai rồi nói về thân thiện:

“Nhưng tớ nghĩ cậu đi đúng hướng đó!”

Chitanda vẫn giữ nguyên tư thế ngồi quỳ nghiêm túc nhưng mỉm cười tán thành:

“Đúng rồi. Có lẽ không cần phải xem xét lại vấn đề từ đầu đâu nhỉ?”

Tôi cũng nghĩ vậy. Nói thế nào nhỉ, giống như đang dò dẫm trong màn sương mịn mù, tuy sương vẫn chưa tan nhưng đã tìm thấy bản đồ, hay giống như gãi ngứa qua giày dù biết rằng chân mới là chỗ đang ngứa. Chỉ với hai tài liệu “Kem Đá” và “Đoàn kết và tiếng súng chào mừng” có thể suy ra là thực tế giả thiết của Ibara vẫn còn sơ hở. Còn lại đủ cần đào sâu vào chi tiết tài liệu của Satoshi và của tôi, nếu có mâu thuẫn trí mạng nào phát sinh thì xem xét lại chỗ đó là được.

Nói mới nhớ, tài liệu của tôi như nào ấy nhỉ? Vì cứ tưởng hôm nay chỉ có tập hợp tài liệu thôi nên tôi đã không nghiêm túc

đọc kỹ cho lắm.

“Vậy phiên của tớ đến đây là kết thúc được chưa?”

Ibara nói, Chitanda gật đầu.

Nếu phát biểu theo chiều kim đồng hồ thì tiếp theo sẽ là Satoshi. Bị Chitanda giục, Satoshi bắt đầu phát tài liệu. Đang phát thì cậu ta bỗng hơi khựng lại nói một cách thản nhiên:

“À, đúng rồi, tớ quên chưa nói. Theo tài liệu của tớ thì giả thiết của Mayaka sẽ bị phủ định một phần.”

Tài liệu được phát không ngờ lại là tờ “Nguyệt san trường Kamiyama” của câu lạc bộ Báo Tường. Phải rồi, Toogaito đã nói “Nguyệt san trường Kamiyama” đã được gần bốn trăm số. Một năm trung bình phát hành mười số thì lịch sử của họ cũng đã bốn mươi năm. Vì thế nên mới có cả ấn bản của ba mươi ba năm trước chẳng? Vậy mà tôi đã không nhận ra... Mục tin tức được khoanh tròn.

Mặc dù nội dung của tài liệu chỉ có một phần nhỏ là hữu ích, nhưng phần nhỏ đó rõ ràng đã phản bác một phần giả thiết của Ibara. Cậu ta bảo “quên chưa nói” cũng cho thấy Satoshi rất có lập trường. Có lẽ là để bảo vệ trật tự câu chuyện. Sau khi đi nhanh qua tài liệu, về mặt Ibara hơi khó hiểu, chẳng biết đang vui hay không vui. Việc bị Satoshi lặp lại tương tự điều mình đã làm với Chitanda khiến nội tâm Ibara phức tạp có lẽ cũng đương nhiên. Có thể việc Satoshi “quên chưa nói” cũng chỉ là cách cậu ta nhại lại người đi trước mà thôi. Trò đùa lảng xẹt.

▼ Vụ bạo động tại dãy lớp học đặc biệt tuần trước khiến hai học sinh bị đình chỉ và năm học sinh bị cảnh cáo nghiêm khắc đã làm tổn hại trầm trọng phẩm giá đáng tự hào của các câu lạc bộ văn hóa trường Kamiyama.

▼ Đương nhiên, ngay cả kẻ cắp cũng có lý lẽ riêng, câu lạc bộ Nghiên cứu Điện ảnh tuy hứng chịu nhiều chỉ trích nhưng cũng không phải là ngoại lệ. Bản thân người viết vốn cũng không cho rằng câu lạc bộ Nhiếp Ảnh đúng một trăm phần trăm.

▼ Vấn đề là việc giải quyết bằng nắm đấm. Coi thường những nỗ lực đàm phán hòa giải, chỉ vì hiểu lầm và định kiến

mà dùng tới bạo lực là điều thật thảm hại và đáng xấu hổ.

▼ *Đặc biệt, người kêu gọi sự ăn năn sâu sắc đối với nhóm học sinh lớp 12 của câu lạc bộ Nghiên cứu Điện ảnh đã đánh cả bạn Sachimura Yukoo (Câu lạc bộ Tân Kịch - lớp 10D) khi bạn này xen vào để hòa giải. Bạn Sachimura hiện vẫn đang trải qua những ngày phải đến bệnh viện.*

▼ *Phong trào huyền thoại hai năm trước đã không hề xảy ra bạo lực. Dù toàn trường đã phấn nộ đến như vậy, nhưng chúng ta chưa một lần mất đoàn kết, từ đầu đến cuối nhất quán thực hiện đấu tranh bằng phương pháp bất phục tùng nhưng phi bạo lực. Đây là điều đáng để chúng ta tự hào, tinh thần đó cần được tiếp nối như một truyền thống.*

Satoshi bắt đầu giải thích bằng vẻ mặt thản nhiên:

“Tài liệu tớ đã tìm hiểu là các ấn bản cũ của tờ báo tường ‘Nguyệt san trường Kamiyama’ do câu lạc bộ Báo Tường phát hành. Vì phát hiện chúng ngủ quên trong kho thư viện nên tớ đã đọc để giết thời gian sau giờ học. Tuy nhiên, không có tài liệu nào trực tiếp nói đến sự kiện ba mươi ba năm trước, tài liệu gián tiếp đề cập thì chỉ ở mức độ này. Thú thật là đã phụ lòng mong đợi của tớ. Dù sao thì ấn bản cũ cũng chỉ còn lại khoảng một nửa, một nửa đó lại trong tình trạng bảo quản rất xấu như bị viết bậy lên bằng bút viết bảng và gì đó cho nên có lẽ cũng đành chịu. Mà thôi, đây là những điểm chính.”

Trong sự kiện, bạo lực đã không được sử dụng.

Sự kiện là việc ảnh hưởng đến toàn trường.

Trong sự kiện, “chúng ta” đã đoàn kết.

Trong sự kiện, “bất phục tùng nhưng phi bạo lực” đã được thực hiện nhất quán

“Điểm đầu tiên và điểm cuối cùng tuy không đối nghịch nhau, nhưng có lẽ là cùng chỉ một việc. Vì bạo lực không được sử dụng trong sự kiện nên cần chỉnh lại quỹ đạo trong giả thiết của Mayaka. Hai điểm ở giữa cũng gần như giống nhau, về mặt ngữ nghĩa thì có thể đặt dấu hỏi việc ‘chúng ta’ có phải chỉ toàn

trường hay không, tuy nhiên có thể nói rằng phải hay không cũng không liên quan.”

Thế... sao?

Tôi tỏ vẻ lẩn tẩn thì Satoshi đã bổ sung như nhìn thấu điều đó.

“Nếu toàn trường bằng với ‘chúng ta’ có nghĩa là học sinh toàn trường đều can dự đến sự kiện, nếu không bằng có nghĩa là ‘chúng ta’ dưới sự ủng hộ của học sinh toàn trường đã can dự đến sự kiện. Không khác lắm đúng không?”

Ra thế, quả là vậy.

“Báo cáo xin hết. Nếu có câu hỏi thì xin mời!”

Sự im lặng bao trùm một lúc. Chitanda nhắc một lần nữa:

“... Bạn nào có câu hỏi không?”

Phải rồi. Bất chợt nghĩ ra một điều nên tôi giơ tay.

“Satoshi, ‘phong trào huyền thoại’ ở đây có chắc là sự kiện chúng ta đang truy tìm không thế? Nếu đủ dựa vào tờ phôtô này cứ đáng ngờ thế nào ấy.”

Tôi chỉ đơn giản là muốn xác nhận. Thế nhưng, trái với suy nghĩ của tôi, Satoshi lắc đầu.

“Chà. Không có chứng cứ nào xác minh đây là sự kiện đó cả.”

Dù giọng điệu bình thản nhưng cách nói của cậu ta thật vô trách nhiệm. Dù sao tôi cũng biết, tuy Satoshi có mớ kiến thức sâu rộng, thông tin phong phú nhưng xem chừng cậu ta có xu hướng không biết cách sử dụng chúng đến nơi đến chốn.

“Vậy thì, cũng không coi tài liệu của cậu là tài liệu được đâu!”

“Chắc thế, hẳn là vậy.”

“Hẳn cái gì mà hẳn!”

Tuy nhiên Ibara đã xen vào:

“Nhưng mà này. Nếu là bằng chứng phụ thì có đấy!”

“Ồ!”

“Sự kiện mà bọn mình đang truy tìm cũng là một sự kiện lớn phải không? Nó còn được nhắc đến trong tập san của hai câu lạc bộ liên. Nếu sự kiện đó và ‘phong trào huyền thoại’ này khác

nhau, thì cũng phải có ghi chép chỉ ra rằng tuy hai sự kiện lớn đã xảy ra nhưng cái nào mới là phong trào huyền thoại chứ?”

Satoshi vỗ tay cái bốp.

“Đúng đúng, tớ đã định nói thế đấy! Không hổ danh là Mayaka!”

Không, cậu không hề nghĩ thế. Nhưng dù sao ý kiến của Ibara cũng có lý. Tuy không phải là chúng có rành rành, nhưng vốn bọn tôi cũng không đòi hỏi một chứng cứ rõ ràng nên không vấn đề gì. Chính Chitanda cũng đã nói mục đích là để đưa ra một “giả thiết” ít mâu thuẫn nhất, và hơn hết là tôi không muốn lãng phí khi cứ một mực bới móc chứng cứ. Tôi phẩy phẩy tay tỏ ý đã hiểu.

Không còn câu hỏi nào khác.

“Vậy, mời giả thiết của cậu!”

Thế nhưng, Satoshi cười méo xệch khi bị bảo như vậy.

“Ừ...mmm, giả thiết...”

“Sao thế?”

“Chitanda, tớ xin lỗi vì làm rối cuộc họp, nhưng tớ không đưa ra được giả thiết. Bảo là đã tự mình tìm kiếm nhưng chỉ có một mẩu tin thế này thì... Cùng lắm những gì tớ có thể làm là chỉnh lại giả thiết của Ibara thôi. Vả lại...”

Tôi biết câu tiếp theo của Satoshi là gì rồi. Tiếp theo cậu ta sẽ nói như này, cơ sở dữ liệu...

“Cơ sở dữ liệu không thể đưa ra được kết luận.”

Kết cục là Satoshi đã không thể lập được giả thiết. đành vậy thôi, vốn tôi cũng chẳng trông mong gì ở hắn.

Tuy nhiên, vấn đề là tôi. Gay thật, đến nước này tôi mới thấy ân hận vì đã không đọc tài liệu cho cẩn thận. Liệu tôi có đưa ra được giả thiết nào không đây? Cuộc họp tiếp tục, mặc cho trong lòng tôi đang dao động.

“Nào, Oreki, mời cậu!”

Tôi gạt đầu, phát tài liệu. Vừa phát tôi cũng tranh thủ đưa mắt xem lại một lượt. Khối lượng thông tin được cho là có liên quan đến vụ việc hầu như không khác với của Satoshi là mấy. Tài

liệu tôi tìm được là một danh sách chuỗi sự kiện khô khan, vô vị.

Chiêu Hòa năm thứ 42 (Năm 1967) Nhật Bản và thế giới trong năm này

- Tổng sản phẩm quốc dân (GNP) vượt bốn trăm nghìn tỷ yên, trở thành nước tư bản lớn thứ ba trên thế giới. Năm Chiêu Hòa thứ 43, Nhật Bản đã vượt Tây Đức, vươn lên vị trí thứ hai.
- Tháng Tám, học sinh trường trung học Matsumoto Fukushima bị sét đánh khi đang leo núi tại tỉnh Nishiotakadake, mười một người tử vong.
- Trong năm này, cuộc biểu tình quy mô lớn với vụ đấu tranh trường Waseda đã đưa phong trào sinh viên lên một bước ngoặt mới.

Trường Kamiyama trong năm này

- Tháng Tư, Hiệu trưởng Aida Tasuku đã ám chỉ sự thay đổi phương châm đào tạo: “Chúng ta không được thỏa mãn với việc làm một ngôi trường chùa* trong ngôi làng nhỏ bé. Đào tạo nhân tài chính là nhiệm vụ của giáo dục. Bồi dưỡng kiến thức để chuẩn bị cho các em tiếp nhận giáo dục đại học là nhiệm vụ quan trọng của giáo dục phổ thông từ nay về sau. ”
- Ngày 30 tháng Sáu, tổ chức “hội đối sách lễ hội văn hóa” sau giờ học.
- Tháng Bảy, thị sát ở Hoa Kỳ (thầy Manninbashi).
- Ngày 13-17 tháng Mười, lễ hội văn hóa.
- Ngày 30 tháng Mười, hội thao.
- Ngày 15 ~18 tháng Mười một, khối 11 đi tham quan. Tổ chức chuyến tham quan vòng quanh Takamatsu-Miyajima-Akiyoshidai.
- Ngày 2 tháng Mười hai, trước tình trạng tai nạn giao thông liên tiếp xảy ra, buổi họp toàn trường đã kêu gọi sự chú ý sâu sắc hơn.
- Ngày 12 tháng Một, do tuyết rơi dày nên kho dụng cụ thể dục bị hư hỏng một phần.

- Ngày 23-24 tháng Một, khối lớp 10 đi trượt tuyết.

“Hotaro, đây hình như...”

Tôi đáp với một vẻ mặt chán ngán:

“Ừ, ‘Kỷ yếu 50 năm Trường THPT Kamiyama’. Vì tớ nghĩ biết đâu có ghi chép gì đó trong các tài liệu công. Kết quả thì như các cậu thấy đấy..”

Tôi nhớ lại cách phát biểu của ba người trước. Nếu muốn noi gương người trước thì trước tiên là tóm tắt tài liệu này.

...

... Nhưng nội dung có gì đáng để tóm tắt đâu?

Đây không phải tài liệu tôi chuẩn bị cho qua quýt rồi mang đến. Nhưng thử nhìn lại một lần nữa thì đúng là chỉ mình nó thôi thì gần như vô nghĩa.

Đang băn khoăn không biết làm thế nào thì tôi chợt nảy ra ý nghĩ thôi kệ, được đến đâu hay đến đó. Có chăng cũng chỉ là lời nhờ vả của một cô học sinh, cùng lắm thì là hoạt động câu lạc bộ trong trường. Chẳng việc gì phải căng thẳng vò đầu bứt tóc suy nghĩ nọ kia. Chỉ cần nói “Xin lỗi nha, tớ chẳng biết làm gì hơn với mỗi cái này” là sau đó Chitanda và Ibara sẽ xoay sở được thôi mà. Như vậy mới giống với cách làm của cái thằng tôi thường ngày.

Nhưng mà lựa chọn đó thật là, thật là quá “xám”.

Tôi ngẩng mặt lên, nói:

“Xin lỗi, trước khi phát biểu tớ mượn phòng vệ sinh một chút được không?”

Chitanda bật cười:

“Ừ, được chứ.”

“Căng thẳng hả?” Satoshi châm chọc nhưng tôi lờ đi. Chitanda đứng dậy dẫn tôi đi. Trước khi đi theo, tôi vo nắm tài liệu bỏ vào túi như không có chuyện gì.

Tôi bắt đầu suy nghĩ sau khi được dẫn đến một căn phòng vệ sinh rộng đến vô nghĩa.

Bốn tờ giấy phôtô. Bốn tài liệu.

Và nội dung mọi người đã trao đổi đến thời điểm này.

Nếu kết hợp lại thì giả thiết có thể đặt ra là? Chuyện gì đã xảy ra ba mươi ba năm trước?

Tôi nghĩ ngợi...

Và rút ra một kết luận.

“Xin lỗi các cậu, vì nhầm lẫn nên tớ đã không chuẩn bị sẵn giả thiết. Cho nên hãy để tớ phát biểu cuối cùng, bọn mình bước vào phần tổng kết nhé?”

Tôi đề xuất như vậy thì Satoshi cười, pha lẫn chút ác ý:

“Hotaro, nghĩ ra cái gì rồi hả?”

“Đừng có bắt thóp người khác! Ờ thì... đại khái cũng giải thích được vấn đề.”

“Tớ...”

Chitanda buột miệng.

“Tớ đã nghĩ biết đâu sự việc sẽ như vậy mà. Nếu ai đó có thể lập một giả thiết mang tính thuyết phục, không có mâu thuẫn, thì người đó chính là Oreki!”

...

Kh... không, chuyện đó như nào còn chưa biết được mà.

“Hãy cho tớ nghe suy nghĩ của cậu đi Oreki!”

“Đúng thế. Nhất định phải nghe bằng được!”

“Từ những việc đã xảy ra thì tôi cũng hy vọng vào ông đấy!”

Thật áp đặt... Không phải tôi cảm thấy áp lực, nhưng bị thành tâm điểm thế này thì khó nói chuyện quá. Mà tôi đã nói đến đâu rồi ấy nhỉ? Tôi suy nghĩ một chút rồi nói:

“Được rồi. Tớ sẽ thử giải thích theo 5W1H nhé. Bao giờ, ở đâu, ai, tại sao, như nào, làm gì... Có đúng không nhỉ?”

Chitanda gật đầu.

“Đúng hả? Vậy thì, trước hết là bao giờ?. Chúng ta đã biết là ba mươi ba năm trước. Vấn đề là tháng Sáu hay tháng Mười. Theo ‘Đoàn kết và tiếng súng chào mừng’ thì là tháng Sáu, còn nếu theo đúng ghi chép trong ‘Kem Đá’ thì là tháng Mười. Tuy nhiên, về điểm này tớ quyết định tin cả hai. Tức là sự kiện diễn

ra vào tháng Sáu, còn việc ‘sempai đã rời xa’ là vào tháng Mười.”

Ibara chau mày vẻ bất mãn. Cũng phải thôi, vừa nãy chính tôi còn xoáy cô nàng đã mâu thuẫn ở chỗ đó, nhưng tôi cố tình lờ đi.

“Tiếp theo là ‘ở đâu’. Điểm này thì không vấn đề gì rồi, ở trường Kamiyama. Vậy ‘ai’ đã? Từ cuốn ‘Đoàn kết và tiếng súng chào mừng’, ta biết được nhân vật chính trong sự kiện là Chủ tịch câu lạc bộ Cổ Điển, Sekitani Jun. Tớ bổ sung thêm một chút. Theo ‘Nguyệt san Trường Kamiyama’, ta còn biết rằng học sinh toàn trường cũng đóng một vai trò quan trọng trong sự kiện.”

Thỉnh thoảng tôi lại liếc mắt xuống tài liệu để xem giải thích của mình có gì sai sót không rồi tiếp tục. Cho đến lúc này thì không vấn đề gì. Vấn đề bắt đầu từ đây.

“‘Tại sao?’ Nếu là học sinh toàn trường cùng nổi dậy thì đối phương tất nhiên sẽ là phía giáo viên. Nếu mượn lời của Ibara thì lý do là vì ‘tính tự chủ bị xâm phạm’.”

“Và nguyên nhân của sự kiện nằm ở lễ hội văn hóa.”

Khi tôi khẳng định như vậy thì trên gương mặt tất cả mọi người đồng loạt hiện lên dấu hỏi chấm. Thật đau tim.

“... Chuyện như vậy, bộ được viết đến ở đâu à?”

“Đúng là có ghi chép rằng việc thôi học xảy ra Vào thời điểm lễ hội văn hóa, nhưng đâu có viết là bản thân sự kiện có liên quan tới lễ hội văn hóa?”

Tôi lắc đầu.

“Không, liên quan nhiều ấy. Nếu đi từ kết luận thì tớ cho rằng, vì Sự kiện xảy ra nên đã có thỏa thuận giữa phía giáo viên và các học sinh, sau đó lễ hội văn hóa mới được tổ chức ổn thỏa vào tháng Mười.”

Sau khi nhìn chăm chăm vào đoạn trích trong “Kỷ yếu 50 năm Trường THPT Kamiyama”, Satoshi lên tiếng phản đối:

“Là chuyện ‘hợp đối sách lễ hội văn hóa’ trong này đó hả? Nhưng tại sao có thể khẳng định đây là việc xảy ra do sự kiện được? Dù bây giờ nó không còn được tổ chức nữa nhưng biết

đâu ba mươi ba năm trước, đây là hoạt động thường niên thì sao?”

“Sai rồi! Đã mất công cầm ‘Kỷ yếu’ rồi thì thử coi kỹ chút nữa đi!”

Không chỉ Satoshi, cả Chitanda và Ibara cũng bắt đầu nhìn chăm chăm tờ photo. Và...

“Ở mỗi đầu dòng có đánh dấu tròn và dấu vuông nhỉ?”

“... Hiểu rồi! Dấu vuông là hoạt động thường niên, dấu tròn là sự việc chỉ xảy ra trong năm đó phải không!”

“Chắc là thế đó. Tuy cuốn sách không có chú thích ý nghĩa các ký hiệu, nhưng nếu xem các năm khác nữa thì hình như đều thống nhất là như vậy.”

Tôi đổi tài liệu trên tay. Từ “Kỷ yếu 50 năm Trường Kamiyama” sang “Kem Đá”.

“Tại sao chỉ có ba mươi ba năm trước mới tổ chức họp đổi sách lễ hội văn hóa? Vì học sinh đã có yêu cầu mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức trở thành sự kiện. Vậy tại sao học sinh lại yêu cầu họp? Gợi ý nằm trong ‘Kem Đá’.”

Tôi lấy bút gạch chân chỗ đó.

“Ở đây. ‘Trong một năm này, Sempai đã từ một anh hùng trở thành huyền thoại. Lễ hội văn hóa năm nay cũng được tổ chức hoành tráng trong năm ngày’ Các cậu không thấy hơi kỳ sao?”

Tôi đợi một lúc nhưng không có ai chỉ ra nên tiếp tục:

“Ngay từ đầu ai cũng biết lễ hội văn hóa sẽ được tổ chức. Đây là thông tin không cần thiết phải viết bổ sung. Nếu vậy thì tớ cho rằng, trọng tâm của câu văn này không phải là ‘được tổ chức’, mà nằm ở chỗ ‘trong năm ngày’.

“... Tôi chẳng hiểu ý ông là gì. Tôi không nghĩ toàn bộ sự việc đều đúng như lời Oreki nói, nhưng nếu giả sử như vậy thì chuyện là thế nào?”

“Việc được tổ chức trong năm ngày chính là chiến công người anh hùng đã lập. Một lần nữa quay lại với ‘Kỷ yếu 50 năm’ sẽ thấy ở cột tháng Tư có phát ngôn của thầy hiệu trưởng. Thành thực thì đây là một tuyên ngôn coi trọng học lực. Tớ muốn các cậu coi đây là giả thiết và tiếp tục nghe.

“Lễ hội văn hóa của trường mình được tổ chức vào ngày thường, mà còn những năm ngày. Nếu so với các trường khác thì tương đối dài. Thêm vào đó, lễ hội văn hóa này còn là biểu tượng của hoạt động câu lạc bộ trường ta. Nếu thầy hiệu trưởng định kêu gọi việc chú trọng học tập hơn hoạt động học sinh thi, vô hình trung, sẽ có biện pháp rút ngắn lễ hội văn hóa. Đây chính là lý do ‘tại sao’ -nguyên nhân của sự kiện.”

Tôi bỗng cảm thấy cổ họng khô khốc. Dù rất muốn xin một cốc trà lúa mạch nhưng... Có lẽ nên kết thúc câu chuyện trước. Tôi đành nuốt nước miếng, tiếp tục:

“Tiếp theo là ‘như thế nào’. Đó là ‘chủ nghĩa hành động quả cảm’, ‘dưới sự chỉ đạo oai hùng của Chủ tịch câu lạc bộ Cổ Điền Sekitani Jun’. Cuối cùng là ‘đã làm gì’. Dù phần nộ với cách làm của phía nhà trường, nhưng học sinh đã không dùng tới bạo lực theo phương châm ‘bất phục từng nhưng phi bạo lực’. Tuy nhiên, thực tế, cuộc họp đối sách lễ hội văn hóa đã được tiến hành, lễ hội văn hóa cũng được tổ chức trong năm ngày. Sức ép lên cao. Dù “bạo lực” theo nghĩa hẹp đã không xảy ra, nhưng không thể nghĩ rằng đã không có ‘bạo lực’ theo nghĩa rộng. Phong trào chống đối với sự tham gia của nhiều người đã diễn ra theo một cách phi bạo lực... Từ phần này trở đi thì tớ không dám chắc chắn. Có lẽ Satoshi sẽ rõ hơn tớ. Những gì tớ có thể nghĩ ra là tuyệt thực tập thể, biểu tình tuần hành, đập phá... Đại loại thế. Trước sức ép đó, phía nhà trường đã phải đầu hàng và chịu ngồi xuống đàm phán với học sinh, từ bỏ quyết định rút ngắn lễ hội văn hóa. Tuy nhiên, cái giá phải trả là ‘người anh hùng’ Sekitani Jun đã bị buộc thôi học.”

Và tôi bổ sung thêm ý cuối cùng.

“Vậy, tại sao lại có sự chênh lệch giữa thời gian diễn ra sự kiện và thời điểm thôi học? Vào thời điểm tháng Sáu, Sekitani Jun đang là nhân vật chủ chốt của phong trào. Nếu buộc anh ta thôi học, bạo động sẽ còn lan rộng. Thế nên có lẽ nhà trường đã quyết định để sau mới kỷ luật, khi cơn thịnh nộ đã lắng xuống, tức là sau khi lễ hội văn hóa diễn ra.”

Kết thúc phần giải thích, tôi khẽ thở dài. Đột nhiên, tôi cảm giác như hơi nóng của mùa hè đã quay trở lại.

Có lẽ giải thích như thế là tạm ổn.

Một tràng vỗ tay hời hợt vang lên. Là Satoshi.

“Ồ, xuất sắc quá, Hotaro! Thì ra là vậy!”

Ibara lẳng lẳng thu dọn tài liệu. Trông như đang tức giận, nhưng hình như cô nàng lúc nào cũng vậy mà.

Còn Chitanda...

Cô tiểu thư phấn khích hết như một đứa trẻ ngây thơ đang xem xiếc, tuôn một tràng:

“Tuyệt vời! Tuyệt vời quá Oreki! Chỉ với ngân này dữ liệu mà có thể giải mã được đến thế... Quả là chính xác khi đã nhờ tới cậu ngay từ đầu!”

Tôi cũng là đứa thấy vui khi được khen. Tự tôi cũng cảm thấy nụ cười ngượng ngùng của mình.

Xem chừng vấn đề của Chitanda đã được giải quyết, tập san cũng có hy vọng sẽ hoàn thành. Những rắc rối liên tiếp xảy ra từ sau khi gặp Chitanda hồi cuối tháng Tư có lẽ đến đây cũng tạm lắng xuống.

Tạm thời, Chitanda tiếp tục cuộc họp với tư cách người dẫn chương trình.

“Mọi người còn câu hỏi nào không?”

Không có câu hỏi được đưa ra. Chitanda gật đầu mạnh, bước vào phần kết.

“Vậy thì, chúng ta sẽ tiến hành làm tập san năm nay dựa theo giả thiết vừa rồi của Oreki. Nội dung cụ thể sẽ bàn bạc vào hôm sau. Vậy chúng ta giải tán ở đây... Cảm ơn các cậu!”

Tất cả thành viên đồng loạt cúi chào.

Chitanda tiễn tôi ra đến tận cửa. Nhìn nụ cười của Chitanda, tôi có thể thấy rõ cô nàng rất hài lòng với kết quả ngày hôm nay.

“Thực sự cảm ơn cậu rất nhiều!”

Chitanda cúi đầu thật thấp.

“Có phải kết quả của mình tốt đâu.”

Tôi chỉ nói vậy rồi xỏ giày. Satoshi vừa ra trước đang giục tôi nhanh lên. Tôi lại không giỏi nhớ đường lắm. Thật tiếc là lúc về cũng phải để Satoshi dẫn đường.

“Vậy, hẹn gặp cậu ở trường sau nhé...”

“Ừ. Tạm biệt...”

Tôi khẽ vẫy tay, ra khỏi nhà Chitanda.

Vì tôi đã về mất rồi nên đương nhiên không biết được sau đó Chitanda thế nào.

Lúc ấy tôi đã không biết rằng sau khi tôi đi khỏi, Chitanda đứng ở thềm nhà, gương mặt bỗng lộ vẻ kinh ngạc và thì thầm điều gì đó.

Những lời của Chitanda, nghe nói là như thế này: “Nhưng... Nếu vậy thì, tại sao mình lại khóc?”

VII

Sự thật về câu lạc bộ Cổ Điển giàu lịch sử

Cuộc thảo luận kết thúc thì hoàng hôn cũng buông xuống. Trong sắc đỏ cam đang trải rộng khắp cánh đồng mùa hạ, Satoshi vừa đạp xe chậm chậm, vừa nói bằng một giọng nhỏ khó nghe:

“Nói thật là tớ bất ngờ quá Hotaro! Bất ngờ với cả điều cậu nói nữa. Nếu đúng như lời Hotaro, lễ hội Kan-ya của chúng ta tồn tại được là nhờ sự đánh đổi cuộc đời học sinh của một con người. Nhưng hơn cả thế, chính việc Hotaro tìm cách giải mã vấn đề mới làm tớ ngạc nhiên nhất đấy!”

“Nghĩ ngờ năng lực của tớ hả?”

Tôi đáp trả nửa đùa nửa thật nhưng lạ thay Satoshi không hề cười.

“Từ sau khi vào trường Kamiyama, Hotaro đã giải đáp được nhiều điều bí ẩn đúng không nào. Lần đầu tiên gặp Chitanda, cả vụ cuốn sách được yêu thích nhưng không ai thèm đọc cũng là do Hotaro nghĩ ra, tớ còn được nghe việc cậu cũng đã đánh bại anh chủ tịch câu lạc bộ Báo Tường nữa.”

“Ngẫu nhiên thôi.”

“Kết quả sao cũng được. Vấn đề là việc Hotaro màu xám mà lại xử lý chuyện phiền phức như giải mã bí ẩn. Tại sao cậu lại làm thế, lý do đã rõ. Vì Chitanda phải không?”

Tôi nghiêng cổ, định nhớ lại xem liệu có đúng như vậy không.

Nếu nói là “vì Chitanda” có lẽ sẽ gây hiểu lầm, nhưng nếu nói là “tại Chitanda” sẽ dễ chấp nhận hơn. Satoshi lúc trước đã

từng nói rất chí lý. Rằng nếu không được người khác “sử dụng” tôi sẽ chẳng động chân tay. Dù không trực tiếp, nhưng đúng là vì được Chitanda “sử dụng” nên tôi mới xắn tay giải quyết ngàn đống mớ rắc rối. Nhưng mà...

“Nhưng hôm nay thì khác.”

Đúng thế. Hôm nay thì khác.

“Rõ ràng Hotaro có thể rút lui mà. Hôm nay, trách nhiệm giải mã bí ẩn được đưa đều cho bốn người chúng ta. Kể cả Hotaro trốn tránh bằng cách thoái thác rằng ‘tớ chẳng biết gì’ thì có lẽ cũng chẳng ai nói gì đâu, vậy tại sao cậu lại chui cả vào toa lét để tìm cho ra đáp án chứ?”

Mặt trời dần lặn. Gió thổi mát lạnh. Tôi rời mắt khỏi Satoshi và chỉ hướng về phía trước.

“Là vì Chitanda sao?”

Nghi vấn của Satoshi là hợp lý. Nếu bình thường chắc sẽ không có chuyện tôi định giải bài toán đó đâu. Tôi của ngày hôm nay đã khá là hài.

Đúng thế... Nói thế nào cho đúng đây?

Tại sao bản thân lại như vậy, trong thâm tâm tự tôi cũng đã hiểu được. Điều đó gần như chẳng liên quan gì tới Chitanda cả. Tuy nhiên, tự mình hiểu là một chuyện, còn khiến cho người khác hiểu lại là chuyện khác. Nếu không tinh thông hết từ khái niệm cho đến ngôn ngữ thì sẽ không thể nào truyền đạt được nhận thức của mình. Dù cho đối phương có tài ngoại cảm như Satoshi đi chăng nữa.

Không, chính vì đối phương là Satoshi, thằng bạn chí cốt bao năm nên mới càng khó giải thích. Bởi hành động và động cơ của tôi trong ngày hôm nay đã chệch ra khỏi quy phạm của tôi từ trước đến nay.

Dĩ nhiên, tôi có thể nói mình không có nghĩa vụ phải giải thích. Rằng “tớ làm sao thì liên quan gì đến cậu đâu, Satoshi?”. Nhưng tôi cảm thấy thôi thúc muốn trả lời Satoshi, và bản thân tôi cũng muốn sắp xếp lại chính mình. Sau khi im lặng một hồi, tôi lựa chọn từ ngữ và mở lời:

“... Chắc là vì tớ... đã ở cảnh màu xám nửa vời này rồi.”

“?”

“Nhắc đến Chitanda, chẳng có ai tiêu tốn năng lượng hơn cô ấy cả. Làm chủ tịch câu lạc bộ thì ráo riết chuẩn bị tập san, làm học sinh thì dốc sức đạt thành tích cao trong thi cử, làm một con người thì đeo đuổi kỷ niệm. Thế mà cô ấy không mệt. Cậu cũng thế đấy, cả Ibara nữa. Máy người toàn làm chuyện lãng phí.”

“Ờ thì... chắc vậy.”

“Nhưng mà, cỏ bên kia đồi bao giờ cũng xanh hơn.”

Nói rồi tôi ngừng lại. Tôi cảm giác vẫn còn cách diễn đạt khác hay hơn thế. Nhưng từ ngữ không tài nào thoát ra được. Không còn cách nào khác, tôi đành tiếp tục.

“Nhìn các cậu, thỉnh thoảng tớ lại thấy không yên. Tớ muốn yên ổn. Nhưng kể cả như vậy tớ cũng không thấy có gì thú vị.”

“...”

“Thế nên ít nhất, như thế, gì nhỉ? ít nhất cũng suy luận, thử trải nghiệm cách sống của các cậu.”

Tôi dứt lời thì chỉ còn nghe tiếng đập pê đan và tiếng gió thổi, Satoshi im không nói gì. Satoshi mà đã mở miệng thì hoạt ngôn lắm nhưng cũng là đứa có thể không nói năng gì, tôi cũng kết điểm này của hắn. Thế nhưng, lúc này tôi lại muốn cậu ta nói gì đó. Tôi chỉ là nhanh trí biện hộ thôi, chứ không muốn bị im lặng.

“Nói gì đi chứ!”

Tôi cười thúc giục, nhưng Satoshi vẫn không cười, cuối cùng cũng lên tiếng.

“Hotaro...”

“Hử?”

“Hotaro, ghen tị với màu hồng sao?”

Không chút suy nghĩ, tôi đáp:

“Chắc vậy.”

Tôi nằm trong phòng riêng, nhìn lên trần nhà màu trắng.

Tôi nhắm lại những gì đã nói với Satoshi.

Tôi cũng là đứa thích điều vui vẻ. Những câu chuyện tâm phào hay nhạc pop cũng không tệ. Hay bị Chitanda xoay như

chong chóng ở câu lạc bộ Cổ Điển với tôi cũng là cách tốt để giết thời gian.

Thế nhưng, giả sử, nếu những câu chuyện cười hay những trò giải trí ngắn ngủi không còn đủ sức hấp dẫn tôi, nếu tôi bị lôi cuốn bởi điều gì đó đến mức có thể không quan tâm đến thời gian, công sức... Đó chẳng phải là điều thích thú hơn sao? Đó chẳng phải là điều mang lại giá trị xứng đáng hay sao, cho dù nó có làm tiêu hao bao nhiêu năng lượng đi chăng nữa.

Chẳng hạn, giống như Chitanda khao khát quá khứ.

Và hơn tất cả, giống như “người anh hùng” Sekitani Jun ba mươi ba năm trước đã bảo vệ lễ hội Kan-ya, như suy luận của tôi.

Ánh nhìn của tôi cứ lang thang vô định chẳng rõ tiêu điểm ở đâu. Quả là mỗi lần nghĩ ngợi chuyện này tôi lại thấy bứt rứt không yên. Tôi ngẩng nhìn trần nhà màu trắng rồi lật mình nhìn xuống sàn thì thấy bức thư của bà chị vẫn bị vứt nguyên đó đập vào mắt.

Ánh mắt tôi không hiểu sao cứ bị cuốn vào một câu trong đó.

“Nhất định mười năm sau, chị sẽ không nuối tiếc ngày hôm nay đâu.”

Mười năm sau. Cũng chỉ là tương lai mờ mịt với một đũa bình thường như tôi thôi. Lúc ấy tôi hai mươi tuổi. Tôi của tuổi hai mươi sẽ nhìn lại mười năm trước như nào đây? Liệu có thể nghĩ rằng mình đã theo đuổi đến cùng điều gì đó? Liệu khi Sekitani Jun hai mươi hai tuổi, chú ấy có nuối tiếc những buổi tối của tuổi mười hai?

Tôi thì...

Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại.

Không, làm gì có cuộc điện thoại nào được báo trước, ý tôi đột nhiên là bị bất ngờ về mặt tâm lý. Ý thức đột ngột bị kéo về với hiện thực, tâm trạng rối bời cũng lắng xuống. Tôi uể oải nhắc mình dậy, đi xuống dưới lầu nghe điện thoại.

“... Vâng. Oreki xin nghe.”

“Ồ, Hotaro?”

Tôi thấy lạnh cả sống lưng. Giọng nói quen thuộc vang lên. Giọng nói làm xáo trộn phong cách sống của tôi, mang đến đủ

thứ rắc rối ở mức độ cao hơn. Đó là cú điện thoại từ Oreki Tomoe.

Từ bà chị đang lang thang ở Tây Á thì bị Mossad* hay gì đó truy đuổi đến nỗi phải lánh thân ở Lãnh sự quán Nhật Bản. Dù đường truyền bị rè khó nghe, có lẽ do điện thoại quốc tế, nhưng không thể sai được.

Tôi thành thật phát biểu cảm tưởng khi lâu lắm rồi mới nghe lại giọng nói này:

“Chị vẫn còn sống đấy à?”

“Ăn với chả nói. Bộ em nghĩ chị bị xử bởi một, hai tên cướp được hay sao?”

Quả là đã gặp chuyện như vậy. Cũng chẳng ngạc nhiên.

Rồi không biết có phải để ý cước điện thoại hay không mà chị tôi bắt đầu liến thoắng:

“Hôm qua, chị vừa tới Pristina. Ở Nam Tư nhé. Tiền nong, sức khỏe đều không vấn đề gì. Kế hoạch vẫn đang tiến hành thuận lợi. Tiếp theo sau khi đến Sarajevo* chị sẽ viết thư. Chị sẽ đi thông thả thôi nên khoảng hai tuần sau nữa nhé. Báo cáo hết! Thế em thì sao? Có chuyện gì không?”

Chị tôi có vẻ hớn hờ. Như mọi khi. Chị tôi là cô nàng cảm xúc thay đổi nhanh chóng, hay giận, dễ khóc, có thể vui cả ngày vì những điều nhỏ bé, nhưng về cơ bản là lúc nào cũng có vẻ hớn hờ.

Tôi xoắn ngón tay vào sợi dây điện thoại, đáp:

“Không có gì cả. Mặt trận Viễn Đông vẫn yên tĩnh.”

“Thế hả? Vậy...”

Chị tôi định cúp máy. Nếu bị cúp máy thì bị cúp máy cũng được, với tâm trạng đang mơ hồ như vậy, tôi tiếp tục:

“Bọn em đang làm tập san. ‘Kem Đá’...”

“... Hờ, gì cơ?”

“Bọn em đã tìm hiểu về chuyện của Sekitani Jun.”

Chị tôi vẫn nói rất gấp gáp:

“Sekitani Jun? Cái tên nhiều hoài niệm thật.Ồ, chuyện đó vẫn được truyền đến tận bây giờ à? Thế thì ‘lễ hội Kan-ya’ vẫn là từ cấm hả?”

Tôi không lý giải được ý nghĩa của câu nói đó.

“Gì cơ ạ?”

“Đó là một bi kịch đấy, khó chịu lắm.”

Từ cấm? Bi kịch? Khó chịu?

Chuyện gì vậy? Chị tôi đang nói gì thế?

“Đợi chút, em đang nói chuyện Sekitani Jun đấy.”

“Chị biết, ‘người anh hùng hào hiệp’ chứ gì? Chính em có hiểu không ấy?”

Một cuộc hội thoại thật không ăn nhập chút nào. Dù cùng nói về một việc mà không có cảm giác hiểu nhau.

Linh tính mách bảo cho tôi biết là tại sao. Bởi vì tôi đã sai lầm. Chắc chắn những phân tích của tôi ở nhà Chitanda, hoặc sai, hoặc còn thiếu sót. Tuy nhiên, tôi không hề cuống. Hình như chị tôi biết ba mươi ba năm trước chuyện gì đã xảy ra ở trường Kamiyama.

“Chị kể em nghe đi, chuyện của Sekitani Jun.”

Tôi đã định nói chuyện hết sức nghiêm túc.

Và nhận lại một câu trả lời đơn giản.

“Chị không có rãnh thế đâu! Bái bai!”

Cạch. Tút., TUT...

Tôi đưa ống nghe ra khỏi tai và nhìn nó trần trần như một thằng đàn.

“.....”

... Đ... đồ...

“Bà chị chết tiệt!”

Tôi quẳng ống nghe xuống. Máy điện thoại đung đưa rồi rơi cộp, phát ra âm thanh to tướng. Cơn bực bội của tôi được nhân đôi. Đương nhiên, tại bà chị tôi cả.

Tôi không nhớ lắm những gì chị tôi đã nói. Câu chuyện diễn ra nhanh, tôi cũng không có thời gian xác nhận lại. Tuy nhiên, duy

chỉ có ấn tượng rằng chị tôi có thái độ tiêu cực đối với sự kiện thì vẫn còn hằn rõ.

Tôi về phòng, nhảy lên giường, dốc ngược cặp để cho đồng tài liệu các thành viên câu lạc bộ Cổ Điển đã thu thập được rơi ra là tả. “Kem Đá”, “Đoàn kết và tiếng súng chào mừng”, “Nguyệt san Trường Kamiyama”, “Kỷ yếu 50 năm Trường THPT Kamiyama”... Và bức thư của chị tôi gửi từ Istanbul vẫn đang nằm đó. Tôi đọc lại một lần nữa dòng chữ vừa nãy, lần này với một tâm trạng khác.

“Nhất định mười năm sau, chị sẽ không nuối tiếc ngày hôm nay đâu.”

Mười năm sau ư? Nếu như Sekitani Jun, chủ tịch câu lạc bộ ba mươi ba năm trước, giờ vẫn còn sống thì có lẽ đã trạc ngũ tuần. Nếu vẫn còn sống, liệu chú ấy có nuối tiếc thời học sinh không?

Chắc chắn không đâu, tôi đã nghĩ thế. Nghe theo tiếng gọi nhiệt huyết của chính mình và của bằng hữu, vứt bỏ sự lựa chọn tiếp tục cuộc đời học sinh, “anh hùng” Sekitani Jun không lý nào lại ân hận về quyết định quả cảm đó. Kể từ sau khi đưa ra suy đoán về quyết định của chú ấy ở nhà Chitanda, đầu đó trong tôi đã nghĩ như vậy.

Nhưng, liệu có thật thế hay không?

Cùng lắm cũng chỉ là vì một lễ hội văn hóa. Vậy mà bị đuổi học, cuộc đời rẽ sang một hướng khác. Nhắc đến cuộc đời học sinh là nghĩ tới màu hồng, nhưng cái màu hồng mãnh liệt đến mức phải bỏ dở cuộc đời học sinh đó, liệu còn có thể gọi là màu hồng hay không?

Phần màu xám trong tôi lên tiếng. Không thể nào đâu. Hy sinh vì bạn bè mà từ bỏ tất cả. Liệu có người anh hùng nào như thế không, ý nghĩ đó lớn vồn trong đầu tôi. Dù tạm gạt sự phản bác đó sang một bên thì vẫn còn sự thật là chị tôi đã gọi sự kiện kia là bị kịch.

Xem xét lại một lần nữa nào. Lôi tất cả những gì được viết trong mớ tài liệu này ra.

Và làm sáng tỏ đến cùng. Ba mươi ba năm trước, có thật Sekitani Jun đã là màu hồng hay không?

Ngày hôm sau, tôi mặc quần áo thường đi đến trường, từ trường tôi gọi điện cho Chitanda, Ibara và Satoshi rằng cần kiểm chứng một vài điều. Nội dung cực kỳ đơn giản. Tôi đã truyền với ba đứa như thế này:

“Tớ có điều muốn bổ sung về việc ngày hôm qua. Như vậy sẽ có thể xác định được chắc chắn. Tớ sẽ đợi ở lớp khoa học địa cầu.”

Ba đứa đến. Ibara thì mĩa mai tôi về việc lật lại chuyện cứ tưởng đã xác định được chắc chắn rồi, Satoshi thì vừa cười vừa làm mặt nghi ngờ trước hành động không giống mọi khi của tôi. Còn Chitanda vừa nhìn thấy tôi đã vội nói:

“Oreki, vẫn còn có việc tớ cần phải biết về vụ này.”

Tớ cũng vậy đấy. Tôi gật đầu, đặt tay lên vai Chitanda.

“Yên tâm. Nhất định hôm nay sẽ bổ sung được hết. Đợi chút nhé!”

“Là sao Oreki? Bổ sung cái gì cơ?”

“Bổ sung là bổ sung. Là thao tác thêm vào để đưa cái chưa hoàn thiện đến gần cái hoàn thiện.”

Tôi nói vậy rồi rút ra một tờ phôtô. Là lời tựa của “Kem Đá - Số 2”.

“Chưa hoàn thiện, tức là giả thiết của Oreki hôm qua đó hả? Có chỗ nào sai à?”

“Không biết. Có thể là phương hướng sai, có thể là chưa đủ đào sâu.”

“Không biết sao ông còn gọi bọn tôi đến?”

“Nghe đã nào.”

Tôi nhìn chăm chăm vào tờ phôtô đã lấy ra thay vì đưa cho bọn Chitanda xem.

“... Lẽ ra chúng ta cần xem xét ‘Kem Đá’ kỹ hơn mới phải. Trong này viết rõ là câu chuyện của Sekitani Jun không phải là một thiên anh hùng ca.”

Đó là vấn đề mà hôm qua Satoshi đã giải quyết. Đúng như dự đoán, Satoshi xen vào:

“Không phải hôm qua chúng ta đã nói về nó rồi sao?” :

“À đúng thế. Tuy nhiên, cũng có khả năng đi chệch hướng.”

“Nói vậy thì...”

“Tiếp theo, đoạn ‘sự đấu tranh, hy sinh, và cả nụ cười đó của Sempai’. ‘Hy sinh’ ở đây hiểu là ‘hy sinh’ liệu có được không? Nó còn có nghĩa là ‘tế sống’ đấy.”

” ‘Tế Sống’ viết bằng chữ Hán khác mà. Bắt đầu bằng chữ ‘Sinh’ chứ?”

“Chữ ‘Sinh Chí’* phải không nhỉ?” Chẳng đến lượt tôi giải thích, Chitanda đã trợ giúp:

“Không. Dù viết là ‘hy sinh’ nhưng có thể đọc là ‘tế sống’. Ngày xưa cả hai vốn đều cùng chỉ một việc.”

Không hổ danh là học sinh xuất sắc, rất nhanh gọn. Tôi đã phải tra từ điển mới biết được chuyện đó.

Nghe đến đây, Satoshi thở dài nói:

“... Việc còn có cách đọc khác thì tốt hiểu rồi. Nhưng như vậy cũng là đương nhiên. Đọc như nào mới là đúng, nếu không hỏi chính người viết thì sao mà biết được?”

Dĩ nhiên là vậy. Cách đọc ngày hôm qua về mặt từ vựng thì không sai. Bản thân ngôn ngữ vốn không có tính minh xác như toán học nên có nhiều cách hiểu cũng là đương nhiên. Điều tôi vừa nói chỉ là nêu lên khả năng có cách hiểu khác.

Nhưng có cách để tìm ra đáp án. Tôi quay sang Satoshi gật đầu như thể chúng ta đã hiểu ý nhau.

“Chính xác. Chỉ cần hỏi người viết là được.”

“... Ai cơ?”

“Chính là người đã viết lời tựa này. Kooriyama Yoko. Ba mươi ba năm trước là học sinh lớp 10, hiện tại khoảng bốn tám hoặc bốn chín tuổi.”

Chitanda tròn mắt.

“Cậu đã tìm cô ấy sao?”

Tôi lắc đầu cộc lốc:

“Sao phải tìm. Ở ngay cạnh mình mà.”

Ibara ngẩng mặt kinh ngạc. Đúng như tôi nghĩ, người nhận ra là Ibara.

“A! Thế á?”

“Thế đây.”

“Thế đây là sao?”

“Cái gì cơ các cậu?”

Ibara quay sang nhìn tôi. Tôi khẽ gật đầu thúc giục cô nàng giải thích.

“... Là cô thủ thư Itoigawa đây. Cô Itoigawa Yoko. Họ cũ của cô là Kooriyama, đúng không?”

Ibara là ủy viên thư viện. Hẳn cô nàng có nhiều cơ hội tiếp xúc với tên thật của cô Itoigawa. Thế nên tôi đã nghĩ thế nào cô nàng cũng nhanh chóng đoán ra.

“Đúng thế. Giả sử nếu nghe tên ‘Satoshi Ibara’ cũng sẽ không nghĩ rằng Ibara đã kết hôn với Satoshi, nhưng nếu chữ Hán của ‘Satoshi’ là chữ ‘Lý’ và chữ ‘Chí’ thì lại khác. Hơi hiếm cái tên nào đọc là Yoko nhưng lại viết chữ ‘Dương’ và chữ ‘Tử’. Hơn nữa tuổi cô Itoigawa cũng hoàn toàn phù hợp với thời điểm câu chuyện”.

Ibara khoanh tay lăm bắm gì đó rồi lại chĩa miệng lưỡi sắc lẹm vào tôi:

“Đúng là Oreki hâm thật đấy, tôi ở gần cô giáo suốt mà không bảo thì cũng chẳng nhận ra đâu, thế mà ông tinh thật. Công nhận, hay để Chi-chan soi đầu ông coi?”

Lúc trước tôi cũng đã nói rồi mà, ý tưởng liên tục lóe sáng là nhờ bàn tay may mắn thôi. Chỉ vì thế mà bị Chitanda giải phẫu thì tôi cũng không đỡ được.

Trong khi đó, hai má Chitanda cứ dần đỏ ửng lên.

“Vậy, vậy thì, nếu hỏi cô Itoigawa...”

“Thì sẽ biết được chuyện của ba mươi ba năm trước. Tại sao đó không phải là thiên anh hùng ca, tại sao chiếc bìa lại được thiết kế như thế, tại sao lại mang tựa đề kỳ lạ là ‘Kem Đá’... Và có lẽ cô cũng sẽ cho biết cả chuyện của bác cậu nữa.”

“Nhưng ông có bằng chứng rằng thật sự người đó là cô Itoigawa không? Ngần này người xông đến gặp, nhớ không phải là cô ấy thì bực mình đấy.”

Không có sơ hở đâu. Tôi nhìn đồng hồ đeo tay.

Ồ, đã giờ này rồi cơ à?

“Thực ra tớ đã xác nhận rồi. Nghe nói hồi lớp 11 cô làm chủ tịch câu lạc bộ đấy. Tớ cũng đặt lịch hẹn cô để nghe chuyện rồi. Sắp đến giờ rồi, đi thôi, đến thư viện.”

Tôi vừa quay gót thì nghe thấy tiếng Ibara đuổi đằng sau như giễu cợt:

“Hăng hái ghê ta.”

À ha.

Vào kỳ nghỉ hè, tất cả các tấm màn trong thư viện đều được kéo xuống để tránh ánh nắng gay gắt gây tổn hại đến những cuốn sách. Dù đang là kỳ nghỉ hè nhưng căn phòng thoáng thoảng máy lạnh vẫn chặt kín bởi đám người rục rịch chuẩn bị cho lễ hội Kan-ya và những học sinh cuối cấp sắp thi cử. Giáo vụ Itoigawa Yokko mà chúng tôi tìm kiếm đang ngồi trong quầy ghi chép gì đó. Cô đeo cặp kính mà lần trước gặp chúng tôi không thấy, người hơi đổ về phía trước và đưa bút thật nhanh. Cô có dáng người khá nhỏ nhắn, thân hình mảnh khảnh. Trên gương mặt đã hằn một vài nếp nhăn, dấu tích của ba mươi mốt năm từ khi tốt nghiệp trung học.

“Cô Itoigawa!”

Tôi lên tiếng thì cô Itoigawa mới bắt đầu để ý thấy chúng tôi. Cô từ từ ngẩng đầu lên, mỉm cười.

“À, các em ở câu lạc bộ Cổ Điển phải không?”

Rồi cô nhìn quanh thư viện đông đúc:

“Ở đây đông quá, chúng ta đến phòng thủ thư nhé!”

Nói đoạn cô dẫn chúng tôi vào phòng thủ thư ở sau quầy trực.

Phòng thủ thư là một căn phòng không gian ấm cúng, nhỏ nhắn đúng chỉ vừa cho một người làm việc, máy lạnh cũng chỉ bật thoáng thoảng như phòng đọc sách. Tấm rèm cửa vẫn đang ở trên cao nhưng cô nhẹ nhàng kéo nó xuống rồi mời bọn tôi ngồi xuống ghế xô pha dành cho khách. Tôi thấy thoáng thoảng mùi hương ở đâu đây, thì hóa ra là từ bình hoa được trang trí trên chiếc bàn duy nhất trong phòng. Bông hoa giản dị bé bỏng đến nỗi nếu lơ đãng sẽ không thể nhận ra, có lẽ không phải để dành cho khách mà là để chính cô thưởng thức.

Chiếc ghế xô pha tuy rộng nhưng quả là không đủ cho bốn người ngồi. Cô Itoigawa mang từ góc phòng ra một chiếc ghế gấp rồi chỉ vào bảo “em nào không phiền thì ngồi đây nhé”. Không hiểu sao rất tự nhiên, ba người kia ngồi hẳn vào chiếc xô pha, mặc định là chiếc ghế gấp được dành cho tôi. Cô Itoigawa ngồi xuống chiếc ghế xoay, chống tay lên bàn, người quay ra phía chúng tôi.

“Hình như các em có chuyện gì đó muốn hỏi cô phải không?”

Cô cất giọng dịu dàng. Đó là câu hỏi dành cho tất cả thành viên câu lạc bộ Cổ Điển, nhưng trong cuộc hội thoại này, người đại diện cho câu lạc bộ Cổ Điển có lẽ đương nhiên là tôi. Tôi bỗng muốn khoanh tay, vắt chéo chân để xua đi cảm giác ngưng đọng trong vai trò còn bỡ ngỡ, nhưng đã kìm để giữ lễ phép.

“Dạ vâng. Chúng em có điều muốn được cô nói cho biết. Trước đó em muốn xác nhận lại một lần nữa, trước mặt các bạn đây, họ cũ của cô Itoigawa là Kooriyama đúng không ạ?”

Cô gật đầu.

“Vậy thì, người đã viết cái này là cô đúng không ạ?”

Tôi rút một tờ phôtô từ trong túi quần ra, đưa cho cô. Cô Itoigawa cầm lấy rồi đưa mắt nhìn qua và mỉm cười. Một nụ cười nhu hòa.

“Ừ, là cô đấy. Nhưng mà ngạc nhiên quá. Thật không ngờ nó vẫn còn được lưu giữ,”

Rồi tôi có cảm giác như cô khẽ đưa mắt nhìn xuống.

“Đại khái cô đã biết được các em định hỏi gì rồi. Khi có em trong câu lạc bộ Cổ Điển hỏi họ cũ của cô, cô đã nghĩ phải chăng là... các em muốn biết về phong trào của ba mươi ba năm trước đúng không?”

Bình boong! Quả là cô biết rõ sự việc.

Nhưng đối lập với vẻ mặt hân hoan kỳ vọng của chúng tôi, cô Itoigawa khẽ thở dài.

“Có điều, tại sao giờ này các em lại muốn biết chuyện ngày xưa? Cô cứ nghĩ chuyện này đã bị lãng quên rồi cơ.”

“Vâng. Nếu bạn Chitanda này không phải là một mảnh thú chuyên tò mò chuyện kỳ lạ thì chắc chúng em cũng chẳng để ý

tới đâu.”

“Mãnh thú?”

“Xin lỗi, ý em là tín đồ đam mê khám phá.”

Cô Itoigawa và Satoshi bật cười, Ibara thì cau kỉnh. Chitanda cũng phản bác bằng giọng nhỏ nhẹ nhưng tôi lờ đi. Cô Itoigawa mỉm cười với Chitanda.

“Tại sao em lại có hứng thú với phong trào ngày ấy?”

Tôi cảm thấy Chitanda đang nắm chặt lòng bàn tay đặt trên đùi. Có lẽ cô nàng căng thẳng chẳng. Chitanda trả lời ngắn gọn:

“Bởi vì Sekitani Jun là bác của em.”

Cô Itoigawa buột miệng thốt lên một tiếng ồ.

“Vậy à? Sekitani Jun... Thật là cái tên đầy hoài niệm. Anh ấy vẫn khỏe chứ?”

“Em không biết ạ. Bác em bị mất tích ở Ấn Độ.”

Lại một tiếng ồ nữa. Cô Itoigawa hầu như không để lộ vẻ bối rối. Con người ta, khi đã trải qua năm mươi năm cuộc đời thì sẽ có thể giữ cho mình tĩnh lặng trước mọi việc chẳng?

“Vậy à? Lúc nào cô cũng hy vọng được gặp anh ấy một lần.”

“Em cũng ước gì có thể gặp lại bác ấy dù chỉ một lần thôi.”

Sekitani Jun là nhân vật có sức lôi cuốn khiến người khác muốn gặp lại thế ư? Nếu là người như vậy thì tôi cũng muốn gặp thử.

Rồi như gom hết tình cảm, Chitanda từ tốn nói:

“Cô Itoigawa, cô hãy cho em biết, ba mươi ba năm trước, đã xảy ra chuyện gì vậy ạ? Vụ việc của bác em, tại sao lại không phải là một thiên anh hùng ca? Tại sao tập san của câu lạc bộ Cổ Điển lại có tựa đề là ‘Kem Đá’?... Suy đoán của Oreki đúng đến đâu ạ?”

“Suy đoán?”

Cô Itoigawa hỏi tôi:

“Chuyện như nào vậy em?”

Satoshi lên tiếng:

“Thưa cô, chuyện là Oreki đã chấp nối các mảnh ghép từ các tài liệu không chắc chắn và đưa ra suy đoán về sự việc xảy ra

ba mươi ba năm trước. Cô hãy dành ít thời gian để nghe cậu ấy nói ạ!”

Xem chừng tôi phải thuật lại chuyện ngày hôm qua rồi. À không, vốn là tôi cũng đã dự định như vậy, nhưng đưa ra suy đoán trước mặt người trong cuộc cần chuẩn bị tinh thần trước. Không phải là tôi không tự tin với suy luận của mình, và cũng không sợ nếu những điều mình nói là sai. Tôi liếc môi, bắt đầu suy luận theo phương pháp 5W1H giống như hôm qua.

“Trước hết, nhân vật chính trong sự kiện là...”

“... Vì vậy, em cho rằng việc thôi học đã được lùi đến tháng Mười. Em xin hết ạ.”

Có lẽ vì là chuyện đã từng nói một lần rồi nên chính tôi cũng ngạc nhiên khi thấy mình có thể trình bày câu chuyện mạch lạc và logic. Thêm việc không phải viện dẫn tài liệu nên hầu như không mất mấy thời gian.

Trong khi tôi trình bày thì cô Itoigawa tuyệt đối im lặng, nhưng tôi vừa dứt lời cô liền nói với Ibara:

“Ibara, em có mang tài liệu các em đã xem không?”

“Dạ không ạ.”

“Em có đấy ạ.”

Satoshi rút tập phôtô gấp làm tư từ trong chiếc túi vải gút dây ra, đưa cho cô Itoigawa. Cô Itoigawa lướt mắt qua một lượt rồi ngừng đầu lên.

“Chỉ với ngàn này mà các em đã lập được ra câu chuyện vừa rồi sao?”

Chitanda gật đầu.

“Vâng, là bạn Oreki ạ,”

Nói thế gây hiểu lầm mất.

“Em chỉ tóm tắt lại dựa trên suy luận của các bạn thôi ạ.”

“Thế nào đi nữa.”

Phù, cô Itoigawa thở một tiếng. Cô để xấp phôtô lộn xộn trên bàn, bắt chéo chân.

“Thật kinh ngạc.”

“Sai rồi hả cô?”

Cô giáo lắc đầu trước câu hỏi của Ibara.

“Cứ như các em đã tận mắt chứng kiến câu chuyện vậy. Những lời Oreki nói hầu hết đều đúng như sự thật. Cảm giác như quá khứ của bọn cô đã bị nhìn thấu vậy, thật lạ lùng.”

Tôi thở phò một tiếng.

Một phần vì an tâm, một phần vì diễn biến đến thời điểm này đúng như dự đoán của tôi.

“Các em còn muốn hỏi gì hơn không? Nếu là muốn kiểm tra đáp án thì cô hoàn toàn có thể cho các em điểm rồi đấy.”

“Dạ, em thì không biết ạ. Nhưng Hotaro bảo có chỗ thiếu sót.”

Đúng thế. Thiếu sót.

Tôi hỏi điều mình đã muốn hỏi nhất. Đó là một câu hỏi với hàm ý, liệu có phải Sekitani Jun đã hy sinh vì cuộc đời học sinh màu hồng hay không. Cụ thể như thế này:

“Em muốn hỏi một điều. Sekitani Jun đã tự nguyện muốn trở thành tấm khiên cho tất cả học sinh hả cô?”

Tôi cảm giác như vẻ mặt của cô Itoigawa nãy giờ hiền hòa bỗng như đông cứng lại trước câu hỏi đó.

“.....”

Cô Itoigawa nhìn tôi trân trân.

Tôi chờ đợi. Cả Chitanda và Ibara và Satoshi, dù có lẽ đều không hiểu câu hỏi đó có ý nghĩa như nào, cũng chờ đợi.

... Sự im lặng thực tế đã không kéo dài lâu. Cô Itoigawa, cuối cùng cũng cất tiếng như thì thầm, và đầu đó có vẻ trách móc.

“Đúng là, cứ như bị nhìn thấu vậy... Để trả lời câu hỏi đó, có lẽ trước hết cô nên kể lại câu chuyện năm ấy. Dù đã khá xưa rồi, nhưng cô vẫn còn nhớ y nguyên.”

Thế là cô giáo - cựu học sinh tên thời con gái là Kooriyama Yoko kể cho chúng tôi nghe, về “cuộc đấu tranh tháng Sáu” của ba mươi ba năm trước.

“Lễ hội văn hóa trường ta bây giờ vẫn rất sôi nổi nếu so với các trường khác, nhưng so với ngày xưa thì đã trầm hơn khá nhiều.

Hội ấy lễ hội văn hóa trường Kamiyama giống như mục tiêu sống của mọi người vậy. Có thể nói làn sóng mạnh mẽ kêu gọi vứt bỏ cái cũ, đón chào thời đại mới lan khắp Nhật Bản thời bấy giờ đã hiện diện ở trường Kamiyama dưới hình thức của lễ hội văn hóa chẳng?

“Tuy nhiên, trước khi cô vào trường một thời gian, nó gần như đã biến thành bạo động. Những vụ náo loạn tại lễ hội văn hóa trở nên quá khích, các biện pháp ngăn chặn cũng dần vô ích. Dù cô cho rằng nó vẫn còn khá trật tự so với nạn bạo lực học đường thời kỳ sau này, nhưng đối với các thầy cô giáo hồi đó mà nói thì quả là cái gai trong mắt.”

“Hồi đó” theo lời của cô, đối với tôi là câu chuyện thuộc phạm trù lịch sử Nhật Bản hiện đại. Thời kỳ mà làn sóng mạnh mẽ lan khắp Nhật Bản có lẽ là điều khó hình dung đối với tôi, và với cả những đứa sống cùng thời với tôi.

“Tháng Tư năm đó, hình như thầy hiệu trưởng đương nhiệm đã đưa ra lời kêu gọi tại hội nghị giáo viên. Phải rồi, trong này có ghi đây. ‘Chúng ta không được thỏa mãn với việc làm một ngôi trường chùa trong ngôi làng nhỏ bé’. Bấy giờ nghĩ lại thì có lẽ hiệu trưởng Aida đã tiên đoán được về xã hội sau này, nhưng lúc đó phát ngôn của thầy bị cho rằng đây chỉ là hình thức, còn dụng ý thực sự là dập tắt lễ hội văn hóa.

“Khi nhà trường công bố lịch lễ hội văn hóa, mọi người đã rất xôn xao. Bởi trước giờ lễ hội vốn được tổ chức trong năm ngày bị rút mất ba ngày xuống còn hai ngày, tổ chức vào ngày thường thì bị đổi thành cuối tuần. Thật ra, nếu cắt bỏ những chỗ cần cắt bỏ thì lịch trình hai ngày vẫn đủ để tổ chức, nhưng việc lễ hội bị phá đám là điều không thể chấp nhận được.

“Kể từ sau đó, không khí sôi sục lan khắp trường, ai cũng linh cảm được sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

“Trước tiên là những tờ giấy dán chữ rửa nhà trường bằng từ ngữ thô tục. Tiếp đến là các buổi diễn thuyết. Gọi là diễn thuyết thực ra chỉ là đứng trên bục và muốn nói gì thì nói, nhưng mọi người đều rất quyết liệt. Nó đã nhận được sự ủng hộ nhiệt tình lắm. Rồi phong trào còn diễn biến đến mức các câu lạc bộ khối văn hóa nghệ thuật còn thống nhất sẽ liên kết với nhau.

“Thế nhưng... Dù đoán trước sẽ có chống đối nhưng vẫn kiên quyết tiến hành rút ngắn lễ hội văn hóa, nhìn vào hành động đó có thể thấy quyết tâm của phía nhà trường cũng không hề đơn giản. Nếu thực hiện phong trào phản kháng một cách có tổ chức thì cũng cần chuẩn bị tinh thần nhận hình phạt. Nhiều người hô khẩu hiệu thì rất hay nhưng đáng xấu hổ thay, không một ai dám đứng ra ứng cử vị trí lãnh đạo phong trào liên minh giữa các câu lạc bộ.”

Cô Itoigawa nói đến đó thì hơi nhắc mình đổi tư thế. Tiếng ghế kêu cút kít theo cử động của cô.

“Và thế là người rút phải que thăm không may mắn chính là bác của em, Sekitani Jun. Trên thực tế, chỉ đạo phong trào là một người khác, nhưng tên của người đó nhất quyết không được để lộ ra.

“Phong trào ngày càng trở nên sôi nổi, cuối cùng kế hoạch rút ngắn lễ hội đã bị đập tan. Trong này cũng viết là lễ hội lại được tổ chức bình thường như mọi năm nhỉ?”

Cô nói giọng bình thản không chút xen lẫn cảm xúc, tôi có thể cảm nhận được trong đó sức nặng của khoảng thời gian ba mươi ba năm. Cả ý chí mạnh mẽ của phong trào, cả sự hèn nhát của những kẻ đùn đẩy vị trí lãnh đạo đều đã lùi vào dĩ vãng. “Thế nhưng, bọn cô đã đi quá xa,” cô Itoigawa tiếp tục.

“Trong giai đoạn đấu tranh ấy, bọn cô đã tẩy chay cả các giờ học. Tất cả học sinh đổ xuống sân trường, đồng loạt hô to các khẩu hiệu. Khi phong trào lên đến đỉnh điểm, bọn cô còn dựng cả lửa trại để nâng cao khí thế. Sự kiện xảy ra vào đêm hôm ấy.

Cô không biết là lửa bị gió tắt hay ai đó đã cố tình phóng lửa nhưng hỏa hoạn đã xảy ra ở cả võ đường. Vì chỉ là đám cháy nhỏ, lửa được dập tắt ngay, nhưng võ đường vốn khá cũ kỹ đã bị hủy hoại một nửa dưới áp lực nước của xe cứu hỏa.”

Về mặt của Chitanda và Ibara co rúm lại. Có lẽ tôi cũng vậy. Chỉ nghe chuyện thôi cũng đủ cảm thấy tình hình tệ thế nào. Cho dù là gián tiếp đi chăng nữa, hành động phá hoại cơ sở vật chất nhà trường là điều khó có thể nhắm mắt chêm chước.

“Riêng việc đó là hành vi phạm pháp không thể bào chữa cũng không thể bỏ qua. May thay, phía nhà trường cũng không

để cảnh sát can thiệp vì không muốn vụ việc lan rộng, nhưng cũng không ai phản đối được gì khi nhà trường mang vấn đề đó ra xử lý sau khi lễ hội kết thúc... Nói đúng hơn là sau khi lễ hội kết thúc, tất cả đều không biết điều gì đang đón đợi.”

“Và trong khi nguyên nhân thực tế gây ra vụ hỏa hoạn vẫn chưa được làm rõ, nhà trường quyết định xử phạt để răn đe mọi người. Đối tượng chính là người lãnh đạo phong trào trên danh nghĩa, Sekitani Jun.

“Thời đó có thể đưa ra quyết định xử phạt thôi học dễ dàng hơn bây giờ nhiều. Cho đến tận lúc cuối cùng, anh Sekitani vẫn rất ôn hòa. Nhưng em đã hỏi có phải anh ấy tự nguyện muốn trở thành tấm khiên hay không phải không?”

Tôi cảm giác như cô Itoigawa đang mỉm cười với mình.

“Có lẽ, em đã biết câu trả lời rồi chứ?”

Sau khi kết thúc câu chuyện dài, cô Itoigawa đứng dậy, rót nước nóng vào cốc cà phê và uống.

Chúng tôi ngồi yên không ai nói gì. Cũng có thể là không thể nói gì. Môi của Chitanda dường như hơi mấp máy. Tôi nghĩ đó là từ gì đó có ba tiếng như “thật kinh khủng”, “thật tàn nhẫn”, nhưng không chắc chắn lắm.

“Cô đã kể hết chuyện rồi đấy. Các em còn câu hỏi nào khác không?”

Ngồi lại vào chiếc ghế xoay, cô Itoigawa nói thể với giọng điệu không thay đổi. Quả là đối với cô Itoigawa, đây đã là chuyện quá khứ.

Cuối cùng, người mở miệng là Ibara.

“Vậy thì tấm... tấm bìa đó là bức tranh tái hiện chuyện lúc đó phải không ạ...”

Cô Itoigawa im lặng gật đầu.

Tôi nhớ lại tấm bìa của “Kem Đá”. Bức tranh có con chó và con thỏ đang cắn nhau. Một bầy thỏ quay thành vòng tròn ngắm hai con vật đó từ xa.

Con chó tượng trưng cho phía nhà trường, bầy thỏ là học sinh. Còn con thỏ đang đấu với con chó là Sekitani Jun ư?

Khi này nghe cô kể chuyện, tôi chợt nhớ ra một việc nên cũng lên tiếng:

“Trong các cơ sở vật chất của trường Kamiyama chỉ có võ đường là cũ hơn hẳn, có phải là vì võ đường khi đó đã được xây lại phải không ạ?”

Về cũ kỹ của võ đường chính là điều đã khiến Chitanda băn khoăn hồi tháng Tư. Mặc dù khi ấy tôi chẳng nghĩ ngợi gì cả.

“Đúng vậy. Các tòa nhà của trường công lập phải chờ đến khi tuổi thọ công trình hết hạn mới được tu sửa. Khoảng mười năm trước, khi các cơ sở vật chất khác đồng loạt được xây lại thì chỉ có võ đường vẫn chưa đủ tuổi thọ.”

Tiếp theo, Satoshi nói về lễ phép:

“Em thưa cô, cô không dùng từ lễ hội Kan-ya đúng không ạ?”

Tôi cứ tưởng tên này nói gì chẳng liên quan nhưng trái với dự đoán, cô giáo mỉm cười:

“Tại sao à, cô nghĩ em đã biết rồi chứ?”

“Dạ?”

Lễ hội Kan-ya?

Ra vậy, “lễ hội Kan-ya”. Bà chị tôi đã nói trong điện thoại rằng cách gọi này là từ cấm ở câu lạc bộ Cổ Điển. Dù hơi muộn nhưng cuối cùng tôi cũng đã hiểu ra.

“Là bởi Sekitani Jun không mong muốn trở thành anh hùng đúng không cô? Thế nên cô mới không dùng từ lễ hội Kan-ya.”

“Fuku-chan, là sao cơ?”

Satoshi vẫn mỉm cười như mọi khi, nhưng nụ cười ấy chẳng giống với Satoshi tạo nào, một nụ cười không có chút mừng vui.

“Chữ ‘Kan-ya’ trong từ lễ hội Kan-ya không phải là Kamiyama đâu. Nó viết bằng chữ ‘Seki’ và chữ ‘Tani’* đấy. Hôm trước cuối cùng tớ cũng đã phát hiện ra. Chắc chắn mọi người đã đặt biệt danh ‘lễ hội Sekitani’ để tán dương người anh hùng, nhưng nếu người nào biết đó là sự giả dối thì sẽ họ không gọi như thế.”

... Đến lượt Chitanda hỏi:

“Thưa cô, cô có biết tại sao bác em lại đặt tên tập san là ‘Kem Đá’ không ạ?”

Thế nhưng cô Itoigawa chậm rãi lắc đầu trước câu hỏi đó.

“Khi dự đoán được việc mình sẽ bị thôi học, anh Sekitani đã cương quyết đặt tên như vậy, dù anh ấy hiếm khi áp đặt điều gì. Anh ấy nói rằng mình chỉ có thể làm được như thế này. Nhưng rất tiếc là cô không hiểu ý nghĩa của nó.”

... Không hiểu?

Không hiểu thật không vậy? Cả cô Itoigawa, cả Chitanda? Cả Ibara, cả Satoshi?

Tính tôi chẳng bao giờ giận dữ, vì sẽ mệt lắm. Nhưng giờ tôi cảm thấy mình đang bức bối. Lẽ nào không có ai hiểu được thông điệp của Sekitani Jun ư? Cái thông điệp dễ ợt như thế này, mà cái lũ chúng tôi đáng ra phải hiểu lại không hiểu được. Vì vậy mà tôi tức giận.

Khi nhận ra thì tôi đã thấy mình đang gằn giọng, không nhằm vào một ai.

“Không hiểu ư? Nãy giờ mọi người nghe chuyện kiểu gì vậy? Ý nghĩa chẳng phải đã quá rõ ràng sao? Một lối chơi chữ tầm phào!”

“Hotaro?”

“Sekitani Jun muốn truyền suy nghĩ của mình đến những hậu bối của câu lạc bộ Cổ Điển như chúng ta đây, chú ấy đã gửi gắm nó trong chính tựa đề của tập san. Chitanda, cậu giỏi tiếng Anh cơ mà?”

Đột nhiên bị chỉ đích danh, Chitanda bối rối lắp bắp:

“Ơ, à, tiếng Anh á?”

“À, đây là ám hiệu. À không, nói đúng hơn là chơi chữ...”

Tôi nhìn cô Itoigawa thì không thấy cô tỏ phản ứng gì. Cũng có thể, cô đã nhận ra ý nghĩa của từ này từ lâu rồi. Nhận ra là hiển nhiên. Vậy tại sao lại không nói cho chúng tôi biết nhỉ? Chuyện đó tôi không biết, nhưng tôi cũng có cảm giác nếu ở vị trí của cô, có lẽ đây không phải việc có thể công khai cho tất cả mọi người. Hay đây cũng là truyền thống của câu lạc bộ Cổ Điển?

“Oreki, cậu đã biết rồi à?”

“Ồ, tôi lại ngạc nhiên về ông quá, Oreki! Có thật đã biết không vậy?”

“Nói đi nào, Hotaro!”

Không biết là lần thứ mấy tôi bị mấy tên này dồn ép như vậy. Mỗi lần như thế, tôi lại vừa thờ dài rồi đưa ra câu trả lời theo cách của tôi. Thế nhưng, chỉ có lần này tôi mới cảm thấy thật may mắn vì ý tưởng tức thời đã lóe lên trong tôi đầu tiên. Bởi không cần ai chỉ cho, tôi đã có thể hiểu được sự nuối tiếc và sự hài hước của Sekitani Jun.

Tôi nói:

“Kem Đá là gì?”

Chitanda nói:

“Là tên tập san của câu lạc bộ Cổ Điển.”

“Nghĩ theo danh từ chung đi!”

Satoshi nói:

“Là ‘đá’ - ‘ice’ phải không? Ice candy?”

“Thử từ ‘ice cream’ đi!”

Ibara nói:

“Ice cream? Đây là thông điệp sao?”

“Ngắt âm tiết xem!”

Ồi trời hết chịu nổi. Sao lần nào tôi cũng trong vai trò này vậy? Hay mấy người đã quen với việc hỏi gì đáp nấy mất rồi?

“Ice cream’ tự nó thì không thành thông điệp được. Thế nên tớ đã bảo là chơi chữ mà!”

Tôi im lặng một lúc thì cuối cùng vẻ mặt của Satoshi vụt thay đổi. Nếu nói là xám ngoét thì quá lời nhưng có lẽ là hơi mất sinh khí chẳng? Đến lượt Ibara thốt lên không giấu vẻ khó chịu: “A, hiểu rồi.”

Còn lại Chitanda, nhưng có lẽ cô nàng chịu rồi. Tôi nghe nói Chitanda học giỏi đều, đương nhiên cũng siêu tiếng Anh. Nhưng tôi cũng biết có vẻ cô nàng không tinh nhanh lắm trong mấy chuyện như này. Và tôi thì không có hứng thú thử trí người ta cho đâu đâu.

Tôi lấy bút bi viết lên bìa sau của tờ photo phần lời tựa cuốn “Kem Đá - Số 2”.

“Từ mà bác cậu đã để lại là đây.”

Tôi đưa cho Chitanda đang nghĩ nghĩ ngợi ngợi.

Chitanda nhận lấy, đôi đồng tử trong thoáng chốc mở to. Rồi cô nàng thốt lên một tiếng “a” và im lặng nhìn chằm chằm vào đó.

Ánh mắt của tất cả mọi người đổ dồn vào Chitanda.

Hai khóe mắt của Chitanda ngân ngấn nước. Vậy là tôi đã hiểu. Rằng lời nhờ vả suốt mấy tháng nay của Chitanda cuối cùng cũng đã được hoàn thành.

“... Tớ nhớ ra rồi.” ‘

Chitanda thì thầm.

“Tớ nhớ ra rồi. Tớ đã hỏi bác ấy ‘Kem Đá’ có nghĩa là gì. Và bác ấy đã nói với tớ, đúng thế, là ‘Hãy mạnh mẽ lên!’

“Rằng nếu tớ yếu đuối thì sẽ có một ngày tớ không còn có thể gào thét nữa. Nếu như vậy thì tớ sẽ sống mà...”

Đôi mắt ấy hướng về tôi.

“Oreki, tớ đã nhớ ra rồi. Tớ đã khóc vì sợ hãi khi nghĩ rằng mình sẽ sống mà như đã chết... Tốt rồi, như vậy là tớ sẽ có thể đưa tiền bác thanh toán...”

Nụ cười nở trên gương mặt Chitanda. Chitanda dùng mu bàn tay lau khóe mắt như thể bây giờ mới nhận ra mắt mình đang ướt. Lúc ấy, tấm giấy ghi nhớ trên tay cô nàng hướng về phía tôi. Ở đó có dòng chữ tôi đã viết nguệch ngoạc.

I scream. (Tôi gào thét).

VIII

Những ngày tháng của câu lạc bộ Cổ Điển tràn đầy hy vọng

Thế là lễ hội văn hóa cũng đã kề cận. Khi nhìn lên bầu trời thu trong xanh bên ngoài cửa sổ của lớp khoa học địa cầu, cảm giác như những ngày của kỳ nghỉ hè ấy đã trở nên xa xôi lắm. Kể từ ngày lần theo sự tiếc nuối của Sekitani Jun và khám phá ra ý nghĩa thật sự của “Kem Đá”, công cuộc làm tập san của chúng tôi thực sự được bắt đầu.

Và nó vẫn chưa hoàn tất.

Trong khi tôi đang ngồi viết thư cho bà chị đã bật tin máy tháng thì ở bên cạnh, chiến trường thảm khốc vẫn đang tiếp diễn.

“Fuku-chan, vẫn chưa xong sao! Đã quá giờ hẹn với hàng in rồi đó!”

Ibara kêu như thất thanh. Phần trang Satoshi được phân công vẫn chưa hoàn thành. Bình thường Satoshi tuyệt đối không lộ vẻ luống cuống nhưng giờ cũng đang vắt chân lên cổ.

“Chút xíu, chút xíu nữa thôi mà. Thật đấy!”

“Chẳng phải một tuần trước cậu cũng nói thế còn gì!”

Người chịu trách nhiệm chính về việc biên tập tập san đương nhiên là Chitanda - chủ tịch câu lạc bộ, nhưng những việc mang tính thực tế như phân trang và liên hệ với nhà in thì do Ibara - người có kinh nghiệm trong chuyện này phụ trách. Có thể nói nhờ lịch trình gặt gao không kịp thở của Ibara mà việc làm tập san được tiến hành nghiêm túc và trôi chảy. Dù tôi vẫn chưa

xem bản thảo do chính Ibara viết nhưng hình như đó là bài cảm nhận về một bộ manga được coi là danh tác kinh điển. Tôi nhớ là cô nàng có nhắc đến đại loại như “chùa”, “mu”, “xổ số”, có lẽ là manga về trò rút thăm chẳng?

Trong khi đó, bản thảo chưa hoàn thành của Satoshi dù bị Ibara vắn dây cốt liên tục, theo lời khổ chủ là một câu chuyện dí dỏm về nghịch lý Zeno*. Một đề tài khá là tự do phóng tác, nhưng nếu đọc các ấn bản cũ của “Kem Đá” thì thấy tập san của câu lạc bộ Cổ Điển có vẻ “gì cũng có”, đề tài của Satoshi liên quan đến “Cổ Điển” theo kiểu bàn về một nghịch lý Cổ Điển, thế nên vẫn có thể châm chước được chẳng? Cần nhắc việc Satoshi còn kiêm vai trò ở cả câu lạc bộ Thủ Công và Ủy ban Hành chính nên số trang được phân công cho cậu ta khá ít, dẫu vậy Satoshi vẫn đang khổ sở vật lộn. Xem chừng cậu ta không có tài viết lách lắm. Đó là điểm yếu bất ngờ mà tôi đã tìm ra.

Satoshi cười nhăn nhó cắm đầu vào tờ bản thảo, Ibara thì đi đi lại lại sau lưng hần chốc chốc lại liếc đồng hồ đeo tay. Bất chợt thì Ibara hỏi tôi như vừa nhớ ra điều gì.

“Nói mới nhớ, Chi-chan đâu rồi? Tôi có chuyện muốn bàn về kinh phí.”

Satoshi định mở miệng nói gì đó nhưng bị Ibara lườm một cái nên lại luống cuống quay về với bản thảo. Không còn cách nào khác, tôi phải dừng bút mà trả lời:

“Chitanda đi thăm mộ rồi.”

“Mộ?”

“Của bác Sekitani Jun. Cậu ấy muốn nhanh chóng mang bản thảo đó đến viếng trước vong linh bác ấy.”

Bản thảo đó là bài tóm tắt việc chúng tôi đã truy tìm sự kiện ba mươi ba năm trước như thế nào.

Tôi đã viết dưới sự hợp tác của Chitanda. Tôi vốn không thích lạm dụng những phép tu từ không cần thiết nên bản thảo đã trở thành một bài văn xuôi vô cùng khô khan.

“VẬY... Ờ?”

Rồi Ibara nói như thì thầm, như thể độc khí đã bay biến mất.

“Thế Chi-chan đã nói gì?”

“Không, chẳng nói gì cả.”

Tôi không nói dối. Ngày diễn ra đám tang của Sekitani Jun, ngày tôi đưa bản thảo, và cả ngày hôm nay khi mang nó đến viếng trước vong linh bác, Chitanda đều không để lộ cảm xúc nào. Hoặc có thể cô nàng đã che giấu, nhưng tôi nghĩ không phải như vậy. Ngày hôm ấy, ngày hiểu ra ý nghĩa của “Kem Đá”, những khúc mắc trong câu chuyện của Chitanda đã được giải quyết. Còn lại là Chitanda lý giải và đón nhận như thế nào. Và đó không phải là việc tôi biết được.

“Hừm... Fuku-chan, tay dừng rồi kìa! Còn năm phút nữa cậu làm sao thì làm nhé!”

“Năm phút! Thế thì hơi dã man đấy, Mayaka!”

Mặc kệ vở kịch lại vừa được khai màn, tôi chìm vào suy nghĩ. Đúng ra thì sự kiện đó không phải là sự kiện của riêng mình Chitanda. Chắc chắn nó cũng đã đặt ra cho cả Ibara, cả Satoshi bí ẩn nào đó, và đem đến lời giải cho cả hai người.

Còn tôi thì sao?

... Tôi dừng bút ở chỗ thích hợp rồi nhấc túi đeo lên vai. Cơn buồn ngủ chập chờn kéo đến giữa không khí thu mát rượi. Chi thế này thật không phải với Satoshi đang bị dòn vào đường cùng và Ibara, nhưng tôi quyết định về thôi.

Đúng lúc ấy.

Cánh cửa bật mở, có bóng người bay vào trong lớp khoa học địa cầu. Hẳn có việc gì khẩn cấp lắm chẳng, người đang gục mặt xuống mà thở hổn hển là chủ tịch của chúng tôi, Chitanda. Cả tôi, cả Satoshi, cả Ibara đều á khẩu trước sự xuất hiện đột ngột ấy. Chitanda vẫn đang thở dốc nhưng cuối cùng cô nàng cũng ngẩng đầu lên.

“Ơ, Chitanda. Tớ nghe nói cậu đi thăm mộ mà?”

Cô nàng gật đầu cái rụp trước câu hỏi của Satoshi.

“Ừ. Nhưng có chuyện tớ cứ tò mò mãi nên đã quay lại.”

Tò mò?

Tôi có linh cảm xấu. À không, không phải linh cảm. Kinh nghiệm tích lũy được đang dự đoán diễn biến tiếp theo. Mái tóc

dài của Chitanda rịn mồ hôi ánh lên đen nhánh, hai má hơi ửng hồng sắc anh đào. Và đôi mắt sáng lên long lanh tràn đầy sức sống. Dấu hiệu của cơn hiếu kỳ đang bộc phát.

“Chi-chan, cậu tò mò chuyện gì thế?”

Đừng có hỏi, đừng có hỏi! Tôi khẽ luồn qua sau lưng Chitanda và cứ thế định chuồn luôn khỏi lớp khoa học địa cầu.

Nhưng, quả là không thể thoát. Cô nàng biết tổng, không sao qua mắt được tiểu thư đâu. Cánh tay tôi bị tóm lấy. Chitanda kéo tôi đi.

“Bọn mình đi nào, Oreki. Tới sân tập bắn cung, vẫn còn kịp.”

“Gì thế, gì vậy?”

Dù biết là vô ích nhưng tôi vẫn một mực phản kháng. Tuy nhiên dường như Chitanda lại hiểu đó là một lời yêu cầu giải thích. Cô nàng lắc đầu.

“Tớ nghĩ để cậu trực tiếp nhìn thấy sẽ dễ hơn là trình bày.”

Tuyệt vọng rồi. Một khi Chitanda đã như này thì xét về kết quả, cách tiết kiệm năng lượng nhất là theo cô nàng đến cùng. Thấy vậy, Satoshi bật cười. Ibara nhún vai rồi bỏ cuộc, nói:

“Hiểu rồi, thì đi. Rốt cuộc là lại như mọi lần chứ gì?”

Chitanda dừng bước, quay lại. Rồi cô nàng hướng cặp mắt to tròn nhìn thẳng vào tôi, khóe miệng mấp máy:

“Ừ, đúng vậy... Tớ, rất tò mò.”

IX

Thư gửi đến Sarajevo

Thân gửi chị Oreki Tomoe,

Em có việc muốn hỏi chị nên gửi thư này. Em chắc hẳn chị vẫn đang ở khách sạn lần trước.

Chuyện của câu lạc bộ Cổ Điển, chị đã biết đến đâu vậy?

Chị bắt em vào câu lạc bộ với ý định gì thế?

Nếu là chị, hẳn phải rõ em thích phong cách nào mà đúng không? Vậy mà kể từ khi vào cấp ba, em bị vây quanh bởi Satoshi và những đứa bạn mà chị không biết, rồi nhìn phong cách trái ngược với em của tụi nó, em không khỏi cảm thấy khó chịu không yên. Nếu không vào câu lạc bộ Cổ Điển, chắc em đã chẳng phải nếm cảm giác này, như thế thật tốt biết bao. Nếu từ đầu đến cuối chẳng tham gia hội nhóm gì, có lẽ em đã không bao giờ cảm thấy hoài nghi về phương châm sống của mình.

Phải chăng chị biết trước được em sẽ bị dao động như thế ư?

Tiếp đến là “Kem Đá”.

Nghe lời chị trong bức thư gửi từ Benares, em đã gia nhập câu lạc bộ Cổ Điển, nghe lời chị trong bức thư gửi từ Istanbul, em đã mở chiếc hộp trong phòng dụng cụ sinh học. Nhưng chỉ có thể thì chuyện chưa kết thúc. Vì mở chiếc hộp mà em đã gặp kết cục là lần tìm ra tung tích sự kiện của Sekitani Jun ba mươi ba năm trước.

Sự kiện của Sekitani Jun là kết quả của việc sống năng động tràn đầy nhiệt huyết của những học sinh ba mươi ba năm trước bị đi quá đà. Nếu phong cách sống như thế làm nảy sinh ra tựa

đề có tên gọi “Kem Đá”, thì em nghĩ cần phải xem xét lại cái gọi là màu hồng. Thực ra, sau khi đã tường tận về sự kiện ấy, em không còn cảm thấy khó chịu nữa. Dù em không cho rằng phong cách của mình là tốt, nhưng giờ thì em nghĩ nó cũng tương đối không tệ đâu.

Chị đã... em...

Không thể nào.

Lời nói đùa dở ẹc. Nếu như thế đúng là chị đã điều khiển tâm trí của em. Chuyện đó dĩ nhiên là không thể.

Chị không phải để ý đâu. Hãy nghĩ những chuyện em viết đến đây tất cả chỉ là báo cáo tình hình thôi. Viết lại phiên lần.

Chúc chị chuyến đi vui vẻ!

Cảm ơn vì lời khuyên.

Oreki Hotaro

Lời tác giả

Xin chào các bạn độc giả. Tôi là Yonezawa Honobu.

Khoảng sáu mươi phần trăm cuốn tiểu thuyết này là giả tưởng thuần túy, còn lại là dựa trên sự kiện lịch sử có thật. Một sự kiện nhỏ nhất đến nỗi còn chẳng được lên báo địa phương đã khởi nguồn cho câu chuyện này.

Nhân tiện tôi cũng bật mí cho các bạn cách phân biệt phần sáng tạo và phần sự thật trong truyện. Những tình tiết có vẻ hợp lý rất có khả năng xảy ra là phần sáng tạo, còn những chi tiết tưởng chừng vô lý không thể tình cờ may mắn như vậy được lại là sự thật, chỉ cần các bạn nghĩ như vậy thì sẽ không sai đâu. Nhưng nếu có ý kiến cho rằng việc cuốn tiểu thuyết này dựa trên câu chuyện có thật là một việc rất có khả năng xảy ra thì tôi phải giải thích thế nào nhỉ? Hiện giờ tôi chưa nảy ra được ý tưởng nào cả.

Ngoài ra, khi chuyển tải câu chuyện thành tiểu thuyết, tôi đã nắm được ý tưởng quan trọng từ sơ đồ vòng xoáy giảm phát. Đồng thời, tôi mang ơn chương trình “Sabrina” phát trên kênh NHK Giáo dục rất nhiều.

Để cuốn sách này đến được tay bạn đọc, tôi đã nhận được sự giúp đỡ của rất nhiều người. Đặc biệt là những người sau đây:

Yamaguchi-san và Nakai-kun, hai người đã cung cấp gợi ý vô cùng quan trọng vào phút chót. Saito-san, người đã khen cuốn tiểu thuyết này thú vị và nói rằng rất thích nó. Tada-san, người luôn kiên nhẫn chờ đợi tôi. Akiyama-kun, người chưa bao giờ khó chịu mà vẫn luôn theo sát khi những ý kiến của tôi trở nên độc đoán.

Một lần nữa tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành đến họ. Cảm ơn các bạn, sắp đến mùa cá cam ngon rồi, nếu các bạn ghé chơi, tôi sẽ rất vui mừng được chiêu đãi mọi người.

Tiếp theo là:

Tất cả các vị trong Ban xét duyệt đã tạo cơ hội cho cuốn tiểu thuyết này. S-san, người phụ trách. Uesugi-san, người chịu trách nhiệm thiết kế trang bìa (lần xuất bản đầu tiên), và tất cả các vị có liên quan.

Kem Đá có thể ra đời như một cuốn sách trọn vẹn là nhờ sự đóng góp của tất cả các vị. Xin gửi đến mọi người sự biết ơn sâu sắc của tôi.

Mà hôm trước, tôi đã đi ăn sushi cùng một người bạn. Sau khi thưởng thức hương vị đáng đồng tiền bát gạo, chúng tôi lên xe định ra về thì không hiểu sao anh bạn chở tôi không hề có vẻ gì sẽ cho xe chạy.

Lúc đó đã tới giờ ăn tối nên bãi đậu xe tấp nập xe ra vào. Tôi phải nói rằng xe của chúng tôi đã gây cản trở rất lớn. Thế nhưng, mặc cho tôi thúc giục nhanh lên nào, anh bạn tôi vẫn im lặng mỉm cười khó hiểu và không chịu cho xe nhúc nhích.

Bạn tôi không phải là người thích trêu chọc người khác, trái lại tính cách nghiêm túc thận trọng là khác, nhưng sao hôm nay lại có chuyện gì thế này?

Chân tướng của sự việc xin để hôm sau. Cầu mong hôm sau sẽ tới.

Cho đến lúc ấy, rất mong được sự ủng hộ của bạn đọc.

Yonezawa Honobu

Table of Contents

1. [I Bức thư từ Benares](#)
2. [II Sự hồi sinh của câu lạc bộ Cổ Điền giàu truyền thống](#)
3. [III Hoạt động của câu lạc bộ Cổ Điền danh giá](#)
4. [IV Những hậu duệ của câu lạc bộ Cổ Điền nhiều thăng trầm](#)
5. [V Dấu niêm phong của câu lạc bộ Cổ Điền giàu lịch sử](#)
6. [VI Quá khứ của câu lạc bộ Cổ Điền đầy vinh quang](#)
7. [VII Sự thật về câu lạc bộ Cổ Điền giàu lịch sử](#)
8. [VIII Những ngày tháng của câu lạc bộ Cổ Điền tràn đầy hy vọng](#)
9. [IX Thư gửi đến Sarajevo](#)
10. [Lời tác giả](#)